SAS

Vol. II

AURORA NEAGRĂ

GERARD DE VILLIERS

Tineretul

Gérard de Villiers

Aurora neagră

SAS 160

Malko Productions – Paris,
Aurore noire
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2006
Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

ISBN:
973-597-373-1
978-973-597-373-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VILLIERS, GÉRARD de
Aurora neagră / Gérard de Villiers; trad.; Gabriela Porancea. -
București: Editura Ion Cristoiu & Max Bănuș, 2006

2 vol
ISBN (10) 973-597-368-5; ISBN (13) 978-973-597-368-1
Vol.2 - ISBN(10) 973-597-373-1; ISBN (13) 978-973-597-373-5

I. Porancea, Gabriela (trad.)
821.133.1-312.4=135.1

Tipărit la C.N.I. „Coresi" S.A.

Gérard de Villiers

Aurora neagră

Vol. II

În românește de
Gabriela Porancea

Tineretului

2006

DIN VOLUMUL I

Serviciile Speciale americane și engleze sunt în alertă din cauza certitudinii unui atac terorist. Bineînțeles, este vorba de iminența unui atac plănuit de membrii Al-Qaida. Și cine poate descâlci firele actului banditesc și să împiedice toată acțiunea criminală? Nimeni altul decât cel mai priceput în asemenea dezamorsări – contele Malko Linge. O deplasare în Pakistan – locul unde s-a pus

la cale atacul – nu-l ajută decât să afle că de-acolo bomba atomică artizanală a plecat spre o destinație pe care o cunosc doar Ossama Bin Laden și inginerul care a conceput-o.

La Ossama Bin Laden nu se poate ajunge, fiind bine ascuns în munți, iar inginerul este în spital și nu mai poate spune nimic.

Capitolul X

Nu era decât ora opt dimineaţa şi temperatura depăşea 43 de grade Celsius... În camera lui de la *Marriott*, Malko se restabilea după o călătorie fără probleme. Avionul 747 de la PIA ajunsese la timp – ora şase şi zece minute dimineaţa – deversându-şi valul de expatriaţi în *chamiz-charouar* şi câţiva oameni de afaceri străini. Islamabadul, oraş grădină complet artificial, decupat în pătrate ca un oraş american, se schimbase foarte puţin de la ultima lui vizită, cu bulevardele lui supradimensionate pentru o circulaţie scheletică în care se amestecau autobuze supraetajate, rick-shaws, taxiuri de un galben ţipător şi din ce în ce mai multe maşini japoneze sau coreene.

Încă ameţit de drumul lung, Malko văzuse cu un ochi distrat defilând clădirile somptuoase ce adăposteau diferitele organisme oficiale ale ţării, Preşedinţia, Curtea Supremă, Adunarea Naţională, aliniate de-a lungul bulevardului Constituţiei. Evident că nu acesta era adevăratul Pakistan, păduchios, mizerabil şi retrograd, cu femeile lui acoperite, muncitorii cu priviri halucinate de oboseală şi mulţimea lui abundentă. Adevărata capitală era Rawalpindi, oraş geamăn cu Islamabadul, construit ca Brazilia plecând de la zero. Odinioară, cele două oraşe fiind separate de un *no man's land* unde se afla aeroportul. Acum, o ţesătură urbană neîntreruptă distrusese pământurile agricole situate între cele două oraşe.

În acest oraş cu bulevarde moderne trase la sfoară, cu vile cochete inundate în verdeaţă, cu clădiri oficiale aproape futuriste, îţi venea greu să-ţi imaginezi că la o sută de kilometri se lapidau încă femeile adulterine.

Ieşind de sub duş, Malko îşi puse o cămaşă din voal şi un pantalon lejer şi se pregăti să se pună pe treabă. Nici un contact oficial cu William Hancock, şeful agenţiei CIA din Islamabad. La Londra, Richard Spicer îi promisese că va fi contactat la sosirea lui acolo pentru a fi pus în legătură cu ceilalţi "răpitori"...

Hotelul *Marriott* începea să îmbătrânească serios, dar, fiind situat pe Aga Khan Road, la doi paşi de bulevardul Constituţiei, era hotelul în vogă de douăzeci de ani, cu restaurantele lui chinezeşti şi indiene, piscina lui tot timpul de o curăţenie impecabilă şi camerele lui foarte spaţioase.

Sună telefonul.

— *Mister Linge, your driver is here* (Domnule Linge, a sosit şoferul dumneavoastră), anunţă un angajat de la recepţie.

Cum Malko nu ceruse nimic, însemna că sistemul se pusese pe treabă... Coborî şi zări aproape de recepţie un mic bonom mustăcios şi durduliu, cu ochelari groşi, o cămaşă în carouri şi pantaloni tirbuşon. Zărindu-l pe Malko ieşind din ascensor, înaintă spre el şi zise cu voce timidă:

— *Good morning, sir, my name is Hassan.*

Era cu siguranţă un *stringer* de la CIA, agenţia neducând lipsă de aşa ceva. Malko îl urmă afară, având impresia că primeşte o capă de plumb încins pe umeri, şi se strecură într-o minusculă maşină Morris verzulie, de o oarecare vârstă, fără climatizare. Chiar şi cu toate ferestrele deschise, tot mai erau încă 35 de grade înăuntrul maşinii.

— Unde mergem? întrebă el.

— *Stara markaz, sir, in G7* (Piaţa Stara, în G7), răspunse Hassan.

Islamabadul era decupat în careuri, purtând fiecare o literă şi un număr. În inima fiecăruia se afla un centru comercial ce regrupa multiple dughene, o piaţă şi o moschee. Ajunseră pe bulevardul Constituţiei, mergând de-a lungul Preşedinţiei, apoi Hassan coti la dreapta pe Jinnah Avenue care traversa, sub diverse nume, Islamabadul de la est la vest, pe mai multe zeci de kilometri... Cotind apoi pe Jasmin Road, mărginită de case tradiţionale, Hassan se opri şi se întoarse spre el.

— *Sir, you go straight to Rehman Baba.* (Domnule, mergeţi drept înainte până la Rehman Baba.)

Malko coborî. *Markaz*-ul era dreptunghiular. Se afla la nord şi ajungea la est la Rehman Baba Street, mărginit de o varietate incredibilă de dughene care ofereau de toate, de la sari la lămpi cu petrol, întrebându-se pe cine avea să întâlnească...

Şi brusc, îi văzu! Erau opriţi în faţa unui magazin de sari, stângaci ca liceenii într-un magazin de lenjerie.

Chris Jones şi Milton Brabeck, în jur de un metru nouăzeci de muşchi fiecare. Chiar şi cu pălării de pânză, ochelari de soare, cămăşi bălţate şi pantaloni subţiri largi, nu reuşeau să semene cu nişte *adevăraţi* turişti. Din fericire, pakistanezii aveau puţine puncte de comparaţie, turismul fiind aproape inexistent în ţara lor, în afara câtorva japonezi ce veneau să exploreze vechile temple budiste aflate de-a lungul frontierei afgane. Babby-sitters raliaţi din nou la Direcţia de Operaţiuni CIA, foşti agenţi ai *Secret Service*, Chris Jones şi Milton Brabeck îl venerau pe Malko de mult timp, după ce supravieţuiseră împreună cu el câtorva aventuri dificile. Americanii se exportau din ce în ce mai puţin uşor,

ieşeau puţin din ţara lor. De altfel, în ciuda sufletului lor din oţel călit, întreţineau un oarecare număr de fobii pentru tot ceea ce nu era strict american, ca hamburgerul şi berea Budweiser şi nu considerau ca fiind civilizate decât ţările în care se putea bea apă de la robinet...

Malko se apropie de ei şi Chris îi dădu un cot lui Milton.

— *Hey, look!*

Iradiau de fericire. Malko, de aproape, îşi dădu seama că pielea lor era acoperită cu un strat gros de cremă alburie...

— Ne-am întâlnit din *întâmplare*! îl avertiză Chris Jones, atunci când se îmbrăţişară.

— Totuşi, ne-am dorit asta! întări Milton Brabeck.

Vânzătorul de sari se apropie de ei şi gorila făcu un salt în spate.

— Sunt sigur că e plin de animale pe aici, bombăni el. Sida se poate lua printr-o strângere de mână? Aici toţi par că sunt bolnavi. Mi-aş pune bucuros o mască de gaze... Şi nenorocita asta de căldură! E inumană.

— Sunteţi cazaţi în compound-ul ambasadei? întrebă Malko.

— *Yeah.* Din fericire. E prevăzută cu climatizare. Avem apă la sticlă şi mâncăm la cantină. Mâncare de albi. Se pare că aici te otrăvesc ăştia în restaurante.

— Cina v-a spus asta?

— Un prieten de la Marină. S-a îndopat o dată într-un restaurant chinezesc şi a rămas o săptămână ţintuit la pat, crezând că o să crape... Bine, suntem totuşi fericiţi să vă vedem...

— Aţi lucrat deja?

— Puţin. Am fost să recunoaştem traseul individului pe care trebuie să-l exfiltrăm, într-o furgonetă banală. E

un loc drăguţ. E plin de verdeaţă şi de moschei pretutindeni. Nici o singură biserică.

— Este o ţară musulmană, comentă Malko. Ca şi Arabia Saudită.

Milton Brabeck suspină.

— Mohorâţii ăştia, cu bărbile lor, seamănă toţi cu Bin Laden. Şi n-am văzut nici un bărbat fără mustaţă.

Malko surâse.

— Visul fiecărui tânăr pakistanez este să semene cu profetul Mahomed, care purta barbă şi mustaţă. Asta le acaparează cea mai mare energie a lor. Bun. Care e programul?

Nu ţinea să fie reperaţi, fiind vizibili ca muştele într-un bol cu lapte, în această mulţime uniformă de pakistanezi.

— Avem întâlnire în seara asta la clubul ONU, îl anunţă Chris Jones. COS va fi acolo.

— Bine, aprobă Malko. Ştiu unde este.

— Nu, îl corectă Milton Brabeck. S-a mutat. Se află acum în F7, pe strada 14, în fund. Numele dumneavoastră va fi dat gardianului. Veniţi la ora şapte.

Clubul ONU, o structură privată, le permitea diplomaţilor şi invitaţilor lor să se întâlnească între ei, să mănânce o bucătărie internaţională, să bea alcool şi să privească posturi de televiziune străine.

— OK, concluzionă Malko. La ora şapte.

— De acum încolo, nu mai priviţi femeile în ochi. E de rău şi aţi putea să fiţi linşat...

El se îndepărtă spre maşină, lăsându-le pe cele două gorile nemulţumite. Hassan îl anunţă, deschizându-i portiera:

— Mi s-a spus să vă conduc la Taxila, *sir*, pentru a vizita ruinele.

— Bună idee, aprobă Malko.

Urcă lângă Hassan ca să repereze itinerarul. Ziua răpirii se apropia...

* * *

Camioanele cu capota vopsită în culori ţipătoare, încărcate la maxim, depăşeau ca nebunele, în concerte de claxoane, fără să le pese câtuşi de puţin de celelalte maşini. Hassan fusese obligat de două ori să ruleze pe marginea drumului că să nu se strivească de un monstru încărcat cu lemne. Autostrada Islamabad-Peshawar era *Tributul fricii*...De altfel nu era autostradă decât cu numele, reducându-se câteodată la o singură bandă de asfalt, prăfuită şi plină cu gropi. Cel mai rău lucru erau bicicliştii, complet impertinenţi în această junglă motorizată, ieşind de pretutindeni cu un calm incredibil, cocoţaţi pe biciclete înalte negre, multe dintre ele fără frâne.

Cât despre autobuze, pline ochi cu călători ameţiţi de căldură, şoferii lor fiind probabil plătiţi la cursă. Cu pedala la podea, îşi luau toate riscurile pentru a câştiga câţiva metri. Peisajul trist, plat ca în palmă, cu arbori îmbibaţi de praf gălbui, era înecat într-o ceaţă de căldură. Câteodată, pe marginea drumului, câte o cabană din scânduri propunea băuturi fără alcool, plăcinte sau fructe.

Două camioane, decorate până la osii, încărcate cu un munte de oameni, încercau să se depăşească. Hassan, cu două roţi pe marginea drumului, în Morris-ul în care erau 30 de grade, reuşi să i-o ia înainte...

— *I have to take petrol!* (Trebuie să bag combustibil), anunţă el.

Opriră la o staţie PSO unde se aflau deja camioane şi un autobuz fără geamuri plin de pasageri ameţiţi de

oboseală, prăfuiți și cu priviri goale de animale. Nici măcar bebelușii nu plângeau.

După o jumătate de oră, Hassan, după ce trecuse prin fața gării din Taxila, îl opri pe Malko în fața muzeului, situat la marginea unuia din cele trei orașe în ruină ale sitului, Bhir Mound. Ansamblul sitului cuprindea ruinele altor două orașe, Sirkaph și Sirsouk, la fel ca și un enorm stupa dedicat lui Buddha. Odinioară, invaziile s-au încrucișat aici, de la greci trecând prin Darius, până la Alexandru cel Mare. Astăzi nu mai rămâneau decât ziduri care nu depășeau doi metri înălțime, invadate de vegetație, zdrobite de căldură. Situată la treizeci și doi de kilometri de Islamabad, Taxila era un loc de plimbare în familie vinerea, dar pustiu în cursul săptămânii.

Colonelul Mc Leary, după ce studiase harta ei, pusese ochii, ca "heliport", pe stupa Dharmarajika, ce poseda două avantaje. Mai întâi că era un excelent punct de reper, apoi, situl era la trei kilometri distanță de muzeu, ceea ce asigura o oarecare discreție.

Hassan îl lăsă în fața muzeului și Malko se afundă într-un șantier mărginit cu ruine din argilă, într-o căldură inumană. Chiar și muștelor părea că le vine greu să zboare. Înaintă ca un somnambul, hărțuit de mii de insecte, înghițind praf la fiecare inspirație. După o jumătate de oră de mers, zări o movilă de cărămizi de vreo cincizeci de metri înălțime, înconjurată de ruine cere nu aveau mai mult de doi metri înălțime.

Doi bărbați scoteau liniștiți cărămizi dintr-un perete vechi de câteva secole și le aruncau într-un pick-up. Nici măcar nu ridicară privirile spre el: Malko nu se afla în același univers cu ei. Exploră situl și găsi ceea ce căuta la trei sute de metri la sud de stupa. O întindere plată și plină de ierburi, fără nici un obstacol. Cum își deschidea el drum prin iarba înaltă, se opri brusc: ceva mișcase în

fața lui. Zări fugitiv o panglică lungă neagră târându-se pe sol: o cobra...

Pulsul îi reveni la normal și începu să inspecteze îndelung locurile, făcând fotografii cu camera digitală. Un Blackhawk putea ușor să aterizeze acolo. Cei câțiva arbori care mărgineau situl și depărtarea îl fereau de priviri indiscrete. Atunci când o luă din nou spre muzeu, cei doi jefuitori, cu pick-up-ul lor plin de relicve istorice, se îndepărtau într-un nor de praf galben.

Îl găsi pe Hassan cu gura uscată de sete și cămașa lipită de spate de transpirație și se lăsă să cadă în mașina Morris.

— Ne întoarcem! îi lansă el micului pakistanez.

* * *

După două ore de bălăceală în piscina de la *Marriott*, a cărei apă atingea 30 de grade, Malko se simțea oarecum mai bine. Plimbarea lui la Taxila îl epuizase. Doborât de decalajul orar, dormise patru ore înainte să se arunce în piscină. Nu se zărea nici o singură femeie apetisantă: pakistaneze care ar fi trebuit să fie manechine la Olida, indience înfășurate în zece straturi de sari și câteva scandinave slabe ca niște cuie. Telefonase la întâmplare la numărul lui Priscilla Clearwater, frumoasa secretară negresă a ambasadorului Statelor Unite, întâlnită acum trei ani, dar îi răspunse o voce de bărbat că americanca părăsise Islamabadul anul trecut...

Nu avea altceva de făcut decât să meargă înapoi la clubul ONU și reluă direcția careului F7. Strada 14, o intrare, dădea în Kohsar Road, care începea din Kyban-e-Iqbal. În capătul străzii umbrite, Malko zări bariere, o

gheretă şi un *chawdikar* (paznic), înarmat cu o riot-gun, păzind proprietatea.

Se prezentă la intrare şi *chawdikar* îi trecu numele pe o listă; îi ceru douăzeci de dolari şi îi dădu o legitimaţie valabilă o lună... O clădire elegantă în stil colonial britanic era plasată în mijlocul unei peluze bine întreţinute. Parterul avea un restaurant şi un bar, unde-i zări imediat pe cei cu care avea întâlnire: William Hancock, seful agenţiei CIA din Islamabad, Chris Jones şi Milton Brabeck. Lângă ei, un grup de pakistanezi comenta un meci de cricket cu urlete sălbatice.

Doi chinezi, cu aer melancolic, şuşoteau în faţa unor beri. Nu era nici o femeie.

William Hancock ridică paharul lui cu Defender.

— Bine ai venit în Pakistan! Şi un sejur bun.

— Mulţumesc, răspunse sobru Malko, care aproape îşi lăsase pielea aici în urmă cu trei ani.

Chris Jones şi Milton Brabeck, debarasaţi de crema lor antiţânţari şi ochelarii negri, chiuiau de fericire.

— Se pare că vom da o lovitură formidabilă! lansă Chris Jones cu voce joasă. Nu pare să fie foarte greu.

Malko surâse trist.

— Chiar şi criminalii cei mai căliţi consideră că răpirea este o activitate cu risc înalt, sublinie el, mucalit.

Milton Brabeck îşi permise un rânjet discret.

— *Yeah,* dar noi avem colegi cu elicopter... Şi lucrăm pentru preşedintele Statelor Unite.

— Nu aveţi permisiunea guvernului pakistanez, îl corectă Malko. Şi noi ne aflăm în Pakistan.

Această remarcă de bun-simţ nu le răcori deloc pe cele două gorile. Euforic, Chris Jones comandă un Defender dublu fără gheaţă. Malko i se alătură cu o votcă şi cei patru bărbaţi băură pentru succesul misiunii lor.

— Să mergem în grădină, sugeră William Hancock. Suntem siguri că acolo nu sunt microfoane...

Se aşezară la una din mesele instalate pe marginea piscinei, de un verde îndoielnic. Şeful agenţiei CIA aşteptă ca ospătarul să se îndepărteze pentru a-l întreba pe Malko:

— Ai fost la Taxila?

— Da. Am găsit un loc perfect pentru elicopter, aproape de o stupa care îi va servi pilotului drept punct de reper. Se află în faţa unui teren liber şi plin de iarbă, unde e uşor de ascuns o baliză GPS. Am făcut fotografii. Locul este departe de muzeu şi de şosea.

Şeful agenţiei nota totul cu grijă.

— Ar fi bine dacă ai monta-o chiar tu, sugeră el. Mâine ai timp suficient să faci asta.

Li se aduse ceea ce părea a fi o salată Cezar, pe care cele două gorile o mirosiră cu neîncredere.

— E plină de gângănii, concluzionă Chris Jones, dând la o parte farfuria.

William Hancock reluă conversaţia.

— Mâine, îi zise el lui Malko, vei merge să faci o recunoaştere în jurul domiciliului lui Sultan Hafiz Mahmud, ca să studiezi traseul lui de jogging. Când te vei simţi gata să acţionezi, voi da undă verde la Spin Bolak. Îmi trebuie apoi douăzeci şi patru de ore.

— Nu a mai apărut nimic nou de la ultima noastră întâlnire? întrebă Malko.

— Nu, nimic. Totul e reglat ca un ceas. În fiecare zi la ora opt iese din vila lui, urmat de două gărzi de corp şi pleacă fie spre moschee, fie către zoo. Dar pentru noi asta nu schimbă nimic. Aş fi vrut să pun o gheretă la capătul străzii, dar, în acest cartier, este imposibil. Va trebui deci să-i surprindem plecarea de pe deal. Am pe

cineva cu binoclu care o va face şi îţi va transmite semnalul.

— Unde vom fi noi? întrebă Malko.

— Cred că cel mai bine e să aşteptaţi la intersecţia dintre Kyban-e-Iqbal cu Siachin Road, la câteva sute de metri în linie dreaptă. Din momentul în care pleacă, avem o jumătate de oră să acţionăm. Este arhisuficient.

— Este foarte populată zona dimineaţa?

— Siachin Road nu, căci nu e o cale de tranzit. Pietoni, studenţi de la Islamic University, care vin să lucreze la negru, pe povârnişurile dealului, dar bineînţeles că nu putem exclude nici o ipoteză.

— De ce maşină-dispunem?

— Un Volvo care a fost "furat" de la un ONG al University Town, de lângă Peshawar, şi căruia i-au fost schimbate numerele de înmatriculare. Apoi mai avem o furgonetă GM albă cu numere false CD 29. Ne gândim să-i punem numere de Peshawar, dar cu numerele care le are se diminuează riscurile de intercepţie. Veţi abandona furgoneta la Taxila.

Apoi tăcură: ospătarul le aducea kebaburi pe un munte de orez cu şofran. La masa vecină, se destupa o butelie de Taittinger în mijlocul unor exclamaţii de bucurie. Era o aniversare. Malko lansă piatra în mare.

— Domnii Jones şi Brabeck sunt deci însărcinaţi cu neutralizarea celor doi poliţişti care îl protejează pe Sultan Hafiz Mahmud. Cu carabine speciale.

— *Right.*

Malko se întoarse spre cele două gorile.

— Sunteţi pregătiţi?

— Sigur! afirmă Chris Jones. E ca o carabină de vânătoare. Doar că se trage cu o seringă mare. Luăm în ţintă pe câte unul fiecare. E greu să-i ratezi.

— La cât timp acţionează drogul injectat? întrebă Malko.

William Hancock păru puţin încurcat.

— *Well*, n-a fost experimentat pe oameni. Dar pe leu, care cântăreşte în jur de patru ori greutatea unui om, e vorba de aproximativ un minut...

— E cam lung un minut, remarcă Malko. Au timp să ceară ajutor, căci sigur au telefoane mobile sau staţii radio.

— Am prevăzut această posibilitate, afirmă William Hancock, amplasăm în apropiere o furgonetă banală care va bruia toate comunicaţiile radio în acel perimetru. În plus, am păstrat doza folosită pentru o felină mare. Aceasta ar trebui să acţioneze de patru ori mai repede...

Chris Jones dădu grav din cap.

— Sper că vor reacţiona la drog. Pentru că noi nu suntem dotaţi cu arme.

Malko le calmă ardoarea.

— Pedeapsa cu moartea mai există încă în Pakistan, le aminti el. Dar pentru o simplă răpire, vom primi doar vreo douăzeci de ani...

Un înger trecu şi dispăru înnebunit.

William Hancock reluă ferm discuţia.

— Domnilor, vă amintesc că noi acţionăm în cea mai completă legalitate, în ceea ce priveşte administraţia noastră. Suntem acoperiţi de un *presidential finding*.

Ceea ce le făcu imediat să răsufle uşurate pe cele două gorile neliniştite pentru pensia lor.

— Aveţi alte întrebări? întrebă şeful agenţiei.

— Nu, răspunse Malko. Mâine dimineaţă voi merge în recunoaştere. Voi veţi face acelaşi lucru la Taxila şi ne întâlnim aici mâine seară.

— Perfect, aprobă şeful agenţiei.

* * *

Colonelul ISI, Hussein Hakim, ajunse în biroul lui aflat pe Kashmir Road, într-o clădire modestă cu patru etaje, Cartierul General al agenţiei. Celelalte servicii erau împrăştiate peste tot în Islamabad. Se ivi secretara lui, răpitoarea Pendjabie în sari verde, plină de bijuterii din argint, cu ochii ei mari şi negri plini de senzualitate, subliniaţi de fardul negru.

— Iată lista celor sosiţi, colonel *Sahib*, îl anunţă ea.

Colonelul Hussein Hakim, plin de melancolie, privi silueta elegantă ondulându-se până la uşă. Pe această netrebnică o avusese o singură dată, într-o seară, pe colţul biroului, dar nu mai voise s-o facă niciodată fără o promisiune de căsătorie... Ori, ofiţerul pakistanez avea patru copii şi o soţie încă foarte prezentabilă, ce aparţinea unui clan care l-ar fi tăiat în bucăţi în cazul în care ar fi repudiat-o.

Viaţa era nedreaptă.

Deschise dosarul, descoperind lista pasagerilor reperaţi din diverse motive la sosirea lor în Islamabad. Erau de toate felurile: cetăţeni pakistanezi căutaţi pentru fraude fiscale, oameni de afaceri îndoielnici şi, din când în când, câte o perlă rară. El o găsi, subliniată cu roşu. Prinţul Malko Linge. Numele îi spunea ceva. Îl tastă pe computer şi îi apăru dosarul... Malko Linge era un "operativ" CIA, cunoscut ca lupul alb. Ultimul lui sejur în Pakistan fusese acum trei ani, atunci când, sub acoperirea USAID, încercase să dea de urma lui Bin Laden. Raportul pretindea că reuşise, fără să dea mai multe detalii. Urma lista contactelor lui la Islamabad şi la Peshawar. Colonelul Hakim îşi aminti atunci că secretara lui primise o notificare de la omologului lui de la CIA,

William Hancock, cu care întreţinea relaţii excelente, care îl anunţa de sosirea lui Malko Linge, venit să exploateze o pistă care ducea la Bin Laden.

CIA era extrem de activă în Pakistan şi nu avea încredere deplină în aliaţii ei pakistanezi, ale căror servicii erau frecvent cangrenate de partizanii Al-Qaida.

Ca un profesionist prudent, colonelul Hussein Hakim se decise totuşi, ca să se acopere, să efectueze un mic sondaj despre activităţile agentului CIA. După fişa lui de la poliţie, era cazat la hotel *Marriott*. Câteva zile de filări discrete nu făceau rău.

Capitolul XI

Așezat lângă Hassan, Malko privea atent casele de pe Siachim Road care defilau în dreapta lor. Era ora zece și jumătate dimineața. Alesese într-adins ora ca să nu interfereze cu joggingul lui Sultan Hafiz Mahmud. Trecu ușor prin fața capătului străzii 7, zări fugitiv o mașină albă oprită în fața uneia dintre case. Era cu siguranță protecția statică a omului de știință pakistanez.

— Continuă până la moscheea Shah Faisal, îi ceru el lui Hassan.

Acesta se supuse, apoi plecară din nou pe Siachim Road în direcția grădinii zoologice. De data asta, Malko scruta pantele dealului, ușor împădurite. Câteva grupuri mici erau instalate sub copaci. Puțini pietoni pe trotuare. Puține vehicule. Să mai întârzie în zonă era contraproductiv... Malko se întoarse spre Hassan.

— Ai ceva pentru mine?

— Da, *sir*, este în portbagaj.

Baliza electronică destinată elicopterului. Durata ei de viață era de opt zile. Trebuia pusă la destinație acum, pentru a evita drumurile.

— Ne întoarcem la Taxila, îl anunță Malko.

De data asta, cronometră traseul, cerându-i lui Hassan să nu ruleze prea repede. Exact patruzeci și

cinci de minute de la Siachim Road la intrarea în situl arheologic. Asta numai dacă vreun camion nu se răsturna în mijlocul autostrăzii Islamabad-Peshawar... În această ţară în care pneurile vehiculelor erau netede ca obrajii de bebeluş, totul era posibil... Plecă din nou sub soare spre stupa Dharmarajika. Era şi mai cald ca seara trecută şi aceiaşi hoţi de pietre erau la treabă. Malko trebui să aştepte la umbra stupei uriaşe ca ei să termine de încărcat pietrele ca să ascundă apoi cu grijă, baliza GPS în iarbă, după ce o activase. Cel puţin, din partea asta nu va avea probleme. De acum, până la ziua J, nu mai avea mare lucru de făcut.

* * *

Aisha Mokhtar îşi pierduse gustul pentru sex, respingându-l cu răutate pe ultimul pretendent care, totuşi, poseda atribute sexuale impresionante. La Londra ploua şi asta nu o incita la plăcere. Casa ei era foarte sinistră când nu era soare, în ciuda grădinii ei interioare. De la plecarea efemerului şi princiarului ei amant, pakistaneza se gândea întruna la circumstanţele întâlnirii lor. Nefiind naivă, ea nu îndepărta ideea unei manipulări.

Dar de către cine şi cu ce scop?

Bineînţeles că i se arătase un amant excelent, dar asta nu semnifica faptul că acesta nu avea ceva în cap. Mulţi oameni puteau să se intereseze de ea. Mai întâi pakistanezii, serviciile israeliene şi apoi americanii. Chiar şi amantul ei, acţionând astfel fie din gelozie, fie ca să se informeze.

Avea un sentiment de indispoziţie, chiar de nelinişte. Se întreba dacă, pentru câtva timp, nu trebuia să plece

din Londra la Dubai, unde se afla sub protecția șeicului. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că Sultan Hafiz Mahmud putea să se afle în spatele acestei întâlniri bizare.

În final, luă telefonul și formă numărul bătrânului ei amant, care era cu siguranță ascultat de pakistanezi.

Telefonul sună îndelung înainte ca o voce de femeie să răspundă. O servitoare, după accent.

— Stăpânul tău e acolo? întrebă Aisha Mokhtar.

— Cred că da.

— Spune-i că e un apel din Londra. Aisha.

Auzi cum lăsă telefonul și după câteva clipe, vocea călduroasă a lui Sultan Hafiz Mahmud răsună în aparat.

— Aisha! Ce surpriză plăcută.

— Mă gândeam la tine, zise pakistaneza fără să mintă. Ce faci?

— Rău, fără tine. Deci te-ai decis să vii?

— Ți-am spus că urmează să mă organizez. promise ea. Ești sănătos? Nu sunt probleme?

Vorbiră câteva minute, apoi Aisha Mokhtar puse întrebarea pe un ton detașat:

— Mi-ai trimis pe cineva la Londra?

— Pe cineva? Pe cine?

— Un prinț austriac, un oarecare Malko Linge.

— Nu cunosc nici un prinț austriac, jură sultan Hafiz Mahmud. Și niciodată nu ți-aș trimite un bărbat. Îți plac prea mult...

Ea râse, parțial ușurată. Nu mințea... Apoi închise. Rămâneau toate celelalte ipoteze. Nu era încurajator. Ea se întrebă dacă să nu ceară ajutor la Scotland Yard. Dar împotriva cui? Un bărbat cu care făcuse minunat de mai multe ori dragoste...

* * *

Clubul ONU era aproape gol. Două mari serate diplomatice, la ruşi şi la japonezi, aspiraseră toţi străinii din Islamabad. Numai două mese erau ocupate în grădină. William Hancock era aşezat la una dintre ele, în compania celor două gorile.

— Ai pus baliza? îl întrebă el pe Malko.

— Absolut. Din partea ta, sunt noutăţi?

— A făcut jogging în dimineaţa asta. Nimic nou. E inutil să mai aşteptăm. Programez operaţiunea pentru mâine. Trebuie să fii pe poziţii la ora opt fără un sfert. Eu mă ocup de exfiltraţie. Demersurile au fost făcute, din partea pakistanezilor nu va fi nici o problemă. Bineînţeles că îţi vei lăsa toate lucrurile la *Marriott*.

— Nu am mare lucru, zise Malko. Mă gândisem. O întrebare: serviciile pakistaneze ştiu că eu sunt aici?

— I-am trimis un bilet colonelului Hussein Hakim, reprezentantul ISI la Islamabad, ca să-i spun că eşti aici pentru o nouă pistă Bin Laden. Deci nu se va nelinişti.

Avea răspunsuri la toate.

La sfârşitul cinei, comandă şampanie şi ospătarul le aduse o butelie de Taittinger, sub privirile respectoase ale celor două gorile. Băură reţinut. Lui Malko nu-i venea să vândă pielea de urs înainte de a-l omorî. Temperatura mai scăzuse puţin. Nu erau mai mult de 35 de grade.

— Mergem să recuperăm Volvo-ul? întrebă Malko.

— Va fi parcat pe Aga Khan, în faţa hotelului. Uite cheile. Materialul necesar se află în portbagaj. Chris şi Milton te vor aştepta puţin mai departe, la colţul cu bulevardul Atatürk, lângă maşina lui Hassan, care va

avea capota deschisă, ca şi cum ar avea probleme. Alte întrebări?

Malko se scărpină pe cap.

— Nu, mărturisi el. Nu pot să apară probleme cu elicopterul? Un refuz al pakistanezilor?

William Hancock dădu din cap.

— Nu cred. Doar o pană imprevizibilă. Uite un telefon securizat. Numărul meu este în memorie. Poţi să mă suni oricând, fără teama că eşti interceptat. Dacă sună, să răspunzi, căci voi fi eu.

Şi îi întinse un telefon mobil pe care Malko îl luă imediat. Terminară buţelia de şampanie şi se ridicară.

— Nu ne vom mai întâlni, zise simplu Malko.

În mod ciudat, nu era foarte neliniştit. Poate din cauza şampaniei. Atunci când urmează să conduci o operaţiune super riscantă într-o ţară brutală...

* * *

Erau 45 de grade Celsius, şi Bretling-ul lui Malko arăta ora şapte dimineaţa. Nu-şi luase *breakfast*-ul. Avea stomacul strâns. Piscina era pustie şi, în lobby, câţiva clienţi achitau nota de plată. Ieşi din hotel şi privi în jurul lui. Pe cealaltă parte a bulevardului Aga Khan, mai multe maşini erau parcate pe marginea cu iarbă a drumului. Îi mulţumi portarului care îi propusese un taxi şi traversă.

Maşina Volvo gri era parcată la douăzeci de metri. Băgă cheia pe care i-o dăduse aseară William Hancock în broască şi o deschise intrând în arşiţa dinăuntru. Îi trebuiseră cinci minute să pună în funcţiune climatizarea ca să reuşească să facă o temperatură umană.

Îşi aruncă privirea la Bretling. Era şapte şi jumătate.

Demară încet. La intersecția următoare, zări Morris-ul lui Hassan, cu capota ridicată, și pe cele două gorile în picioare lângă mașină, cu pălăriile lor ridicole din pânză. În zece secunde aceștia se urcară în Volvo.

— Unde sunt sculele? întrebă imediat Chris Jones.

— În portbagaj.

— Trebuie să le luăm imediat.

Malko opri pe bulevardul pustiu și gorila merse să recupereze cele două puști din portbagaj. După cinci minute, acestea erau montate. Păreau arme de vânătoare, cu țevile foarte scurte. Chris și Milton introduseseră cartușele prelungite printr-o seringă hipodermică din plastic, plină cu un lichid gălbui.

— Înainte pentru vânătoarea elefantului! strigă Milton Brabeck. Sunteți sigur că elicopterul va fi acolo?

Malko rula încet pe Kyaban-e-Iqbal, în fața primelor contraforturi ale Mangalla Hills. Era puțină circulație în zonă. Atunci când se încrucișară cu bulevardul Shalimar, între F7 și F6, era ora opt fără zece minute. Telefonul dat de șeful agenției era deschis, în buzunarul cămășii lui Malko. El continua să ruleze pe Siachim Road, în direcția moscheii Shah Faisal. Tocmai ajunse la ea, când sună telefonul mobil. O voce neutră îl anunță:

— Subiectul principal iese din casă. Configurația obișnuită.

Asta însemna că Sultan Hafiz Mahmud era urmat de cele două gărzi de corp... Malko coti la dreapta și întoarse în fața imensei moschei. Aveau treizeci de minute la dispoziție. Nimeni nu scotea un cuvânt. Chris și Milton, cu puștile pe genunchi, se concentrau. Trăgători de elită amândoi, nu puteau să-și rateze țintele. Malko se gândi brusc la subiect.

— Şi dacă Sultan Hafiz Mahmud fuge spre dealuri urlând? întrebă el.

Chris Jones surâse.

— E prevăzut! Trebuie să-l adormim şi pe el, dacă încearcă să o şteargă. De altfel, va trebui să o facem oricum.

— Aşteaptă! protestă Milton Brabeck. Acest individ are şaizeci şi cinci de ani. Injecţiile astea îl scutură. Dacă îl aducem mort, nu ne mai e de folos.

— Să sperăm că nu va avea timp să reacţioneze, suspină Malko. Se apropie.

Scruta trotuarul şi bulevardul în căutarea ţintei, atunci când telefonul sună din nou.

— Subiectul principal se îndreaptă spre est, anunţă aceeaşi voce. Aceeaşi configuraţie.

Deci Sultan Hafiz Mahmud se îndrepta către zoo şi ei aveau să-l ajungă din spate. Şansa era de partea lor. Cele două gărzi de corp fugeau în spatele lui şi el nu îşi va da seama imediat de dispariţia lor. Malko trecu prin faţa străzii 17.

— Atenţie! Uite-i! lansă Chris Jones.

La o sută de metri în faţa lor, trei bărbaţi, decalaţi în triunghi, fugeau pe sub copacii rari ce se întindeau de-a lungul Siachin Road.

Malko simţi o uşoară înţepătură în mâini. Distanţa se diminua între alergători şi Volvo. Cu mâinile crispate pe arme, Chris şi Milton, cu respiraţia blocată, se pregăteau să sară din maşină. Încă cincizeci de metri... Malko aruncă o privire maşinal în oglinda retrovizoare şi pulsul îi sări la două sute de bătăi pe minut.

O maşină albastră, echipată cu girofar, ieşea de pe strada 17 şi rula în spatele lor.

— *Abort! Abort!* (Anulăm!) le lansă el celor două gorile care nu văzuseră nimic.

Morți de spaimă, trecură de Sultan Hafiz Mahmud și de cele două gărzi de corp ale lui care alergau ușor prin pădure. Malko privi din nou în oglinda retrovizoare. Mașina poliției încetinise și rula în dreptul alergătorilor... Deci nu aveau treabă cu ei... Malko, cu cămașa lipită de piele de sudoare, luă telefonul și sună.

— Bill! îl anunță el. Caz non conform. Am abandonat. Pe deseară, la club. Îi duc pe cei doi prieteni acasă. Trimiteți-ne pe cineva.

— Lasă-ne la ambasadă, cerură în cor cele două gorile.

După cinci minute, Malko oprea în fața barierei roșu cu alb care interzicea intrarea în enclava diplomatică, păzită de soldați pakistanezi cu fețe sălbatice, ce purtau pe cap berete negre.

Când Volvo se opri nu departe de barieră, ei ațintiră imediat armele în direcția mașinii. Chris Jones coborî din mașină și la vederea unui alb se mai liniștiră. Trebuise totuși să aștepte sosirea unui agent de la CIA ca să ridice bariera.

* * *

Colonelul Hussein Hakim era perplex. Raportul de urmărire a lui Malko Linge indica faptul că, aseară, în compania unui șofer neidentificat, a avut activități bizare. Mai întâi, mersese pe Siachim Road, parcurgând-o în ambele sensuri. Apoi mersese la ruinele de la Taxila...

Totuși, nu i se cunoștea nici un gust pentru arheologie... Primul lui parcurs îl neliniștise din start pe

colonelul de la ISI. După un studiu rapid al oamenilor care locuiau în acest cartier foarte şic, reperase numele lui Sultan Hafiz Mahmud, specialistul nuclear apropiat de Ossamá Bin Laden, pe care americanii îl ceruseră în mai multe rânduri... Oare acest Malko Linge, cunoscut pentru calităţile lui profesionale, era acolo ca să încerce să intre în contact cu el?

Totul era posibil.

Prudent, colonelul Hakim ceruse imediat echipei însărcinate cu protecţia omului de ştiinţă să întărească supravegherea din jurul lui, ceea ce se realiză imediat. Două precauţii valorau mai mult decât una.

* * *

William Hancock era prăbuşit după ce i se povestise de zece ori incidentul...

— Poate că a fost o coincidenţă, concluzionă el. Nu v-au reperat?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Au putut să ia numărul maşinii.

Şeful agenţiei ridică privirea.

— Sunteţi de acord să facem o nouă încercare mâine dimineaţă?

O linişte mormântală îi răspunse, ruptă de Malko.

— William, zise el, în meseria noastră nu trebuie să credem niciodată în coincidenţe. Este prima zi în care supravegherea lui Sultan Hafiz Mahmud s-a întărit. Ceea ce nu e o întâmplare. Poate că am fost urmărit, au văzut pe unde am fost şi au tras concluzii. Cred că Agenţia s-a interesat deja de ţinta noastră.

— Exact, recunoscu americanul. Dar...

— Elicopterul a plecat? întrebă Chris Jones.

— Da. Cum am stabilit. A aşteptat un sfert de oră şi le-a semnalat pakistanezilor că, urmare a unei avarii, era nevoit să se întoarcă la Spin Bolak...

— Nu putem să reluăm aceeaşi poveste, concluzionă Malko. Dacă mâine, un alt elicopter va cere o autorizare de survol, dacă pakistanezii nu sunt mongoli, vor bănui ceva. Şi îl vor închide pe Sultan Hafiz Mahmud.

— *Well*, recunoscu şeful agenţiei, cred că ai dreptate. Anulăm.

— Am un zbor pentru Londra în seara asta, zise Malko. E inutil să fac os mort pe aici.

— Şi noi? întrebară cele două gorile.

— Aveţi timp să vizitaţi această ţară frumoasă, le propuse Malko. Dar să nu mergeţi la Peshawar. Acolo americanii nu sunt foarte populari.

În mod categoric, ciocniseră şampania prea devreme. Chris Jones aruncă o privire întristată celor două carabine puse pe canapea.

— Păcat! Mi-ar fi plăcut să văd cum funcţionează chestia asta.

* * *

De data asta, Malko luase British Airways ca să profite de scaunele pat şi să doarmă ca un copil. Adio Pakistan. ISI nu va afla niciodată motivul vizitei lui scurte la Islamabad şi era mai bine aşa.

Richard Spicer fusese anunţat de anularea răpirii prin staţia de la Islamabad şi cu siguranţă că va reacţiona. Malko privea ceaţa uşoară care plutea pe câmpul englez şi se gândi la Aisha Mokhtar. Dintr-o dată, ea devenea

din nou importantă, dar nu era sigur că o va contacta din nou...

Roţile avionului 747 atinseră solul şi el căscă. Din fericire, putuse să doarmă.

Cu haina Vuitton pe umăr, trecu de biroul de Imigraţie şi de vamă în timp record. Abia ajuns în holul terminalului 4, că reperă un tânăr care flutura un panou cu numele lui. Se apropie de el şi necunoscutul puse imediat mâna pe haina lui.

— Domnul Spicer mi-a cerut să vă însoţesc la hotel, apoi să vă duc imediat la el la birou, îl anunţă el. Aţi călătorit bine?

— Excelent, afirmă Malko.

CIA nu pierdea timpul pentru debriefing – şedinţa de după misiune...

După o scurtă oprire la *Lanesborough,* se îndreptară spre Grosvenor Square. În ciuda orei matinale, Richard Spicer, întotdeauna foarte elegant, părea proaspăt ca un torent. Acesta îl întâmpină călduros pe Malko.

— Sunt la curent cu tot! îi lansă el. E păcat. Dar ar fi trebuit mai mult timp pentru pregătirea acestei operaţiuni.

— Nu putem să vorbim cu Sultan Hafiz Mahmud, zise oftând Malko. Deci ne aflăm într-un punct mort.

— L-am convocat pe reprezentantul ISI la Londra, astăzi la ora unsprezece, anunţă şeful agenţiei. Îl vom duce la "6" ca să-i proiectăm filmul. Şi după asta, va fi interesat să se arate cooperant. Dacă nu, noi avem mijloace serioase drept răspuns. Pakistanul aşteaptă o livrare de avioane F-16 şi de avioane de aprovizionare. M-ar mira ca preşedintele Bush să le livreze unei ţări care îl ajută pe Bin Laden să-şi procure o armă nucleară.

Malko se abţinu să nu caşte.

— Perfect. Şi eu? De ce m-ai convocat atât de devreme?

— Am găsit urma camerei video cu care au fost filmaţi Bin Laden şi Sultan Hafiz Mahmud. A fost cumpărată din Dubai, în 2002, de către Aisha Mokhtar.

Capitolul XII

Salinthip Naree, vapor de marfă de douăzeci şi două de tone, înainta cu doar douăsprezece noduri, deranjat de valuri. Musonul de vară sud-estic, care sufla pe Oceanul Indian din mai până în septembrie, genera un vânt de forţa 7, forţându-l să meargă cu viteză redusă. El trecea la sud de Sri Lanka, înainte să-şi continue cursa spre nord-vest, în direcţia strâmtorii Bab El-Manded, ca să ocolească Cornul Africii şi să intre în Marea Roşie.

Plecat de zece zile de la Koh-Sichang, următorul port după Bangkok, unde îşi completase încărcătura cu saci cu orez până la 18.000 de tone – la Bangcok, datorită adâncimii reduse a portului, nu se putuseră încărca mai mult de opt mii de tone – se îndrepta spre portul israelian Haifa. Chiar dacă era construit în 1982, *Salinthip Naree* nu era foarte rapid. Îi trebuia în jur de douăzeci şi patru de zile să acopere cele şase mii paisprezece mile care separau Bangkokul de Haifa. Străbătuse deja strâmtoarea Malacca şi trebuia să traverseze tot Oceanul Indian de la est la vest. De patru ori pe an, armatorul lui, compania thailandeză Precious Shipping Ltd avea un contract cu guvernul israelian pentru un transport de orez de optsprezece tone. De la dunetă, căpitanul Salman Lankavi inspecta marea. Se încrucişaseră cu un petrolier ce cobora din Golful Persic, *Iris Atlantic*, căruia putuse să-i distingă numele prin binoclu. Era una din

zonele maritime cele mai frecventate din lume, din cauza petrolierelor care făceau naveta între Orientul Mijlociu şi Asia.

Căpitanul lăsă binoclul şi coborî în cabină ca să consulte mesajele e-mail de la armatorul lui.

Acesta din urmă comunicase autorităţilor israeliene ziua şi ora de plecare a lui *Salinthip Naree*, ca să poată să călătorească nonstop până la Haifa.

Salman Lankavi se angajase la Precieus Shipping Ltd acum un an pentru un salariu de şase mii de dolari pe lună. Secundul lui era malaiezian, ca şi el, iar restul echipajului era de diferite naţionalităţi. Săracii câştigau între şapte sute şi o mie două sute de dolari pe lună. Se aplecă peste o hartă pe care îşi notase itinerarul. Era singurul care ştia că această călătorie nu era ca şi celelalte. Nimeni nu ştia că Salman Lankavi era membru al Kumkulaw, un grup islamist radicalist malaiezian ataşat la Jemaah Islamiyah şi că se angajase la armatorul thailandez la cererea şefilor săi. Cu o ţintă foarte precisă pe care o va realiza în cursul acestei călătorii.

Se simţea perfect calm, în acord cu el însuşi, în condiţiile în care *Salinthip Naree* mergea spre un punct determinat undeva în mijlocul Oceanului Indian. Deschise seiful şi îşi verifică pistoletul automatic care se afla în el. Îl cumpărase pentru optzeci de dolari din Patpong, cartierul fierbinte din Bangkok, cu câteva zile înainte de plecare. Poate că n-ar avea nevoie să se servească de el, dar era totuşi un mijloc de securitate.

Închise seiful, îşi etală pe jos un mic covoraş de rugăciune şi, prosternat, îl rugă pe Allah să-i acorde ajutor. El nu avea decât un rol relativ uşor de jucat, dar absolut indispensabil.

Liniştit, se sui pe dunetă, inspectând din nou marea

prin binoclu. Oceanul Indian era patrulat în permanenţă de nave ale Flotei a V-a ale US Navy, al cărui Cartier General se afla la Barhein, în căutare de traficanţi cu legături în rândul teroriştilor. Chiar dacă inspectarea unei nave în plină mare ar fi, teoretic, un act de piraterie, americanii nu se jenau să inspecteze şi să scotocească toate navele suspecte în ochii lor. Chit că pe urmă se scuzau. În cursul primului contact radio, dacă cumva căpitanul navei interogat indica o escală într-un port cunoscut pentru traficanţi, sau dacă itinerarul ei prezenta anomalii, era scotocit în toate ungherele. Această metodă părea indispensabilă americanilor, Oceanul Indian nefiind survolat de nici un satelit ci numai de câteva aparate de recunoaştere cu rază lungă de acţiune plecând din insula San Diego Garcia.

Căpitanul Lankavi era calm: vaporul lui de marfă nu conţinea decât orez, în saci de cincizeci de kilograme. După ce îl va descărca la Haifa, va fi încărcat cu bumbac la Alexandria, cu destinaţia Shanghai. Posedând cincizeci de nave, Precieus Shipping Ltd era o companie serioasă, cu o reprezentanţă în North Satom Road, la Bangkok, şi o reputaţie excelentă.

* * *

Malko, aşezat în faţa lui Richard Spicer, şeful agenţiei CIA din Londra, reflectă câteva clipe la informaţia privind cumpărarea camerei video, făcându-se imediat avocatul diavolului.

— Chiar dacă această Aisha Mokhtar e cea care a cumpărat-o, asta nu dovedeşte că e amestecată în povestea asta, remarcă el.

— Exact, recunoscu americanul. Dar ne dă o pârghie contra ei. Trebuie să o contactezi din nou şi să o sperii.

Faptul că un obiect cumpărat de ea s-a găsit la Bin Laden este totuşi tulburător, cu atât mai mult cu cât amantul ei oficial este un apropiat al lui Bin Laden.

— Chiar crezi că e la curent cu ceva?

Richard Spicer făcu un gest evaziv.

— Sincer să fiu, nu ştiu. Musulmanii nu fac confidenţe femeilor, dar acesta este un context particular. Treci la atac. Te voi ţine la curent cu întâlnirea noastră din această după-amiază. Noi trebuie, indiferent de preţ, să ştim care este viitorul acestei bombe nucleare. Mai ales că recuperarea lui Sultan Hafiz Mahmud a eşuat, trebuie să-i facem pe pakistanezi să vorbească. Şi îi vom motiva. Sună-mă după ce te desparţi de ea, să tragem concluzia.

Malko se află pe Grosvenor Square şi chemă un taxi la intrarea pe South Audley Street, ca să ajungă la *Lanesborough*. Ajuns în cameră, formă numărul de telefon fix al lui Aisha Mokhtar. Răspunse o voce de bărbat, cu siguranţă şoferul, şi Malko ceru să vorbească cu stăpâna lui dându-şi numele.

După o scurtă linişte, şoferul reveni şi îi spuse că domnişoara Mokhtar era plecată.

Ceea ce probabil că era fals, căci ar fi fost şi şoferul plecat cu ea. Malko nu insistă şi o sună pe mobil. Răspunse robotul. Aisha Mokhtar se ţinea de cuvânt: îl alungase din viaţa ei. Atunci se decise să ia taurul de coarne. Coborî, chemă un taxi şi se îndreptă spre Belgrave Mews North. Ieşind din maşină, primul lucru pe care-l zări fu maşina Bentley verde staţionată la intrare. Aisha Mokhtar era acasă.

După treizeci de secunde, văzu poarta de la numărul 45 deschizându-se, apărând mai întâi şoferul, apoi tânăra pakistaneză, îmbrăcată într-un costum roz pal şi ciorapi negri. Chaudry îi deschise portiera şi înconjură

apoi maşina Bentley ca să se aşeze la volan. Malko fugea. Ajunse în dreptul maşinii în momentul în care şoferul pornea motorul, deschise portiera din spate stânga şi se lăsă să cadă înăuntru, lângă Aisha Mokhtar! Aceasta strigă deopotrivă stupefiată şi furioasă, dar îşi reveni foarte repede.

— Ieşi imediat din maşină! îi lansă ea. Dacă nu, chem poliţia.

Malko îi adresă un surâs dezarmant.

— Excelentă idee! Chiar voiam să-ţi cer să ne conduci la Scotland Yard. La divizia antiteroristă. E pe strada Broadway.

Îi văzu pupilele pakistanezei mărindu-se şi siguranţa ei dispăru într-o clipită.

— Scotland Yard! zise ea neliniştită. Ce e cu povestea asta? Am paşaport britanic. Nu sunt o imigrantă. Ţi-am spus că nu vreau să te mai văd...

— Ştiu, recunoscu Malko, dar de atunci s-a întâmplat ceva nou.

— Călătoria ta în Pakistan?

— Nu are direct legătură. Nu. Serviciile secrete britanice au recuperat acum câteva zile o cameră video digitală. Aceasta se aflase în posesia unui membru Al-Qaida şi conţinea un film cu Ossama Bin Laden.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Această cameră video a fost cumpărată din Dubai de tine, preciză placid Malko. Britanicii voiau să ştie cum a ajuns în mâinile lui Bin Laden.

Chaudry, şoferul, nu mai demarase. Aisha Mokhtar rămase tăcută câteva clipe, apoi replică:

— Îmi amintesc că am cumpărat o cameră din Dubai. Cu siguranţă e vorba de o greşeală.

Malko îi puse mâna pe genunchiul în ciorap negru şi preciză:

— Aisha, vânzătorul își aduce aminte perfect de tine. În plus, ai plătit cu cardul tău American Express.

Aisha Mokhtar nu răspunse imediat, apoi întrebă, vizibil tulburată:

— Unde vrei să ajungi?

— Eu, nicăieri, o asigură Malko. Dar britanicii vor să-ți pună un oarecare număr de întrebări. Cred că ar fi mai bine să discutăm între noi, *înainte*.

— Cine ești tu cu adevărat?

— Cine ți-am spus, confirmă Malko, dar sunt și șeful unei misiunii de la Central Intelligence Agency și anchetez o poveste de o gravitate excepțională.

— Ce legătură am eu cu asta?

— Tu îmi vei spune asta. Ce zici dacă am merge să luăm masa la *Dorchester*? Nu vom fi departe de Grosvenor Square...

— De ce Grosvenor Square?

— Acolo se află birourile CIA din Londra. La ambasada Statelor Unite.

— Am deja o întâlnire de masă, protestă ea, fără convingere.

— Cred că ar fi o idee bună să o contramandezi, sugeră Malko.

Aisha Mokhtar lansă câteva cuvinte șoferului, care demară în sfârșit. Formă apoi un număr pe mobil și îl anunță pe interlocutor că a apărut ceva inevitabil în ultimul moment.

Malko o privea. Cu siguranță că știa multe lucruri, dar nu-i va fi ușor s-o facă să mărturisească... După zece minute, coborâră la *Dorchester* și se instalară într-un colț al restaurantului solemn. Ca să o destindă, Malko comandă o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Rose din 1999, așteptă ca Aisha să golească două cupe și își plantă privirea aurie într-a ei.

— Aisha, zise el, am multă simpatie pentru tine. Ador să facem dragoste, dar vreau să ştiu dacă eşti hotărâtă să cooperezi.

— Să cooperez cu cine?

Era momentul să-şi lanseze racheta. Se hotărâse să n-o lase să meargă pe lângă drum. Fără să o slăbească din ochi, îi explică lent, cu voce joasă:

— Ştiai că amantul tău oficial, Sultan Hafiz Mahmud, care se află în acest moment la Islamabad, i-a procurat o armă nucleară artizanală lui Ossama Bin Laden?

O umbră imperceptibilă trecu prin pupilele negre ale lui Aisha Mokhtar şi Malko realiză că ea ştia ceva despre asta.

— O armă nucleară, repetă ea totuşi, cum vrei...

Brusc, ea schimbă tonul, şi lansă furioasă:

— Dacă continui să mă persecuţi, părăsesc imediat ţara. Am dublă naţionalitate şi am prieteni influenţi în Pakistan. Ambasadorul de aici îmi este prieten foarte bun.

— Ambasadorul Pakistanului nu poate să facă nimic pentru tine, o corectă liniştit Malko. Eşti implicată într-o afacere de terorism *nuclear*. Dacă încerci să părăseşti Marea Britanie, vei fi imediat pusă sub supraveghere... Adică în închisoare.

Aisha Mokhtar deveni atât de palidă că Malko de abia avu timp să-i toarne o cupă cu şampanie că o şi bău avidă. După care urmă o linişte apăsătoare.

— Nu-mi e foame, zise ea brusc.

— Ia o solă, sugeră Malko.

El comandă două. Aïsha Mokhtar îşi aprinse o ţigaretă cu o mână tremurândă şi întrebă:

— L-ai văzut pe Sultan Hafiz Mahmud ?

— A fost cât pe ce. Ai veşti despre el?

— L-am sunat, mărturisi ea cu voce joasă. Credeam că el te-a trimis la mine...

— I-ai dat numele meu?

— Da, admise ea dintr-o răsuflare.

Malko nu-şi exterioriză furia. Iată explicaţia bruscă a întăririi protecţiei lui Sultan Hafiz Mahmud... Lăsă să treacă ceva timp înainte să spună:

— Aisha, te afli într-o situaţie foarte dificilă. Dacă nu cooperezi, Statele Unite te vor considera o complice a lui Bin Laden şi vei rămâne în închisoare luni sau ani întregi.

Descompusă, pakistaneza nu putu decât să bâiguie:

— Vorbeşti serios?

— Da. Aparent, prietenul tău Sultan Hafiz Mahmud a livrat organizaţiei Al-Qaida o bombă nucleară capabilă să omoare mii de persoane. Această bombă, în momentul acesta, este undeva pe drum şi trebuie să o găsim cu orice preţ. Deci trebuie să spui adevărul. E adevărat că tu ai cumpărat acea cameră video?

— Da, dar nu ştiam cui îi era destinată. Cum locuiam la Dubai, era mai uşor de achiziţionat decât din Pakistan.

— I-ai trimis-o lui Sultan Hafiz Mahmud?

— După câteva săptămâni. Nu ştiam că i-o va oferi lui Bin Laden.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Nu. Sultan n-a vrut să mă ia cu el atunci când mergea să-l întâlnească. Spunea că e prea periculos şi că femeile nu aveau ce căuta acolo.

Ea tăcu, apoi încercă să înghită câteva bucăţele din solă, ce părea că e din aur masiv după preţ, şi într-un final renunţă.

— Îmi vine să vomit, lansă ea palidă. Scuză-mă.

Se ridică brusc de la masă şi dispăru. Atunci când se

întoarse, prinse puțină culoare în obraji și Malko atacă din nou.

— Aisha, spune-mi adevărul acum. Ești la curent cu această afacere nucleară?

Tânăra ezită mult timp înainte să admită:

— Da.

— Spune-mi mai multe despre asta.

— În 2002, Sultan a mers în vizită la Bin Laden, undeva în Waziristan, explică ea. A luat cu el și camera video pe care o cumpărasem din Dubai. Atunci când s-a întors, era foarte iritat, dar n-a vrut să-mi spună de ce. Apoi l-am văzut mereu neliniștit, nervos, aproape depresiv. Într-o noapte de insomnie, a terminat prin a-mi mărturisi că i-a făcut o promisiune lui Bin Laden și că-și dăduse seama că era aproape imposibil să și-o țină...

— Ți-a zis despre ce era vorba?

— Da. I-a promis să-i livreze o bombă atomică! Eu am crezut că voia să fure una... După asta nu mi-a mai vorbit de acest subiect. Până în ziua în care am plecat în Londra. Am uitat de această poveste, dar, înainte să ne despărțim, mi-a mărturisit că reușise să ajungă la final și mi-a înmânat niște documente să le pun la adăpost în Londra.

— Ce fel de documente?

— Documente care implicau guvernul pakistanez în transferuri de tehnologie nucleară către Iran și Coreea de Nord. Mi-a spus că voia să poată să se apere dacă se afla ce a făcut el pentru Bin Laden. E tot ce știu. Îți jur...

Ea îl fixa cu ochii ei mari și negri ai căror expresie se schimbă brusc. Punându-și mâna pe a lui, murmură cu o voce imploratoare:

— Te rog, protejează-mă...

Pe sub masă, piciorul ei se presa de al lui. Femela ieșea la suprafață. Dacă Malko i-ar fi cerut o felație în

plin restaurant, cu siguranță că ar fi acceptat. El nu reacționă avansurilor ei. Ceva îi spunea că nu-i povestise totul, dar rezultatul nu era rău.

— Perfect, zise el. Te las. Te sun foarte repede. Nu vorbi despre asta cu nimeni.

— Putem lua cina împreună diseară? propuse ea.

— Poate. Depinde de tine.

Plecând, își spuse că de acum succesul sau eșecul misiunii lui depindea de Aisha.

Capitolul XIII

Colonelul Dok Shakar, reprezentantul ISI la Londra, era livid. Sub privirile încrucişate ale lui Richard Spicer, *Sir* George Cornwell şi Mark Lansdale, se descompuse şi mai mult. Lumina se aprinse în sala de audiţii de la MI6, după proiectarea filmului ce arăta bomba nucleară artizanală înmânată lui Bin Laden.

— Aveaţi dumneavoastră cunoştinţă despre acest proiect? întrebă *Sir* George Cornwell.

Pakistanezul tresări.

— *Of course not!* De altfel nu sunt pe deplin sigur că este vorba despre o bombă! E practic imposibil de furat uraniul îmbogăţit din instalaţiile noastre. Totul este sever păzit şi contabilizat... Dacă această bombă există, cei care au pus-o la punct şi-au procurat combustibilul nuclear într-un alt fel. Fie de la fabricanţii ruşi, fie de la iranieni...

Cei trei bărbaţi îl priviră rece.

— Pakistanul, potrivit surselor noastre, posedă astăzi două mii şase sute de kilograme de uraniu îmbunătăţit, preciză Mark Lansdale. Sultan Hafiz Mahmud are numeroşi prieteni în această filieră la a cărui creare a contribuit...

— Mă voi informa imediat. Dar la Islamabad este noapte, bâigui colonelul de la ISI, descoperit.

Atunci interveni Richard Spicer.

— Am încercat deja să-l interogăm pe Sultan Hafiz Mahmud, dar guvernul pakistanez a refuzat. Cred atunci că va fi necesar să ne autorizaţi să-l chestionăm despre această afacere.

— Voi transmite cererea dumneavoastră, jură pakistanezul, din ce în ce mai descompus.

Chiar înainte ca acesta să închidă uşa la plecare, Richard Spicer adăugă:

— Vom considera ca un *casus belli,* dacă domnul Sultan Hafiz Mahmud va avea un "accident cardiac" în zilele care urmează.

Rămaşi singuri, cei trei bărbaţi urcară în biroul lui *Sir* George Cornwell. Şeful MI6 părea extrem de preocupat. Se întoarse spre omologul lui de la CIA.

— Ce putem face?

— Avioanele noastre piaptănă deja zona de frontieră pakistano-afgană, anunţă Richard Spicer, în căutarea clădirii unde a fost asamblată această bombă. În plus elemente heliportate sunt în alertă la Spin Bolak, pentru o eventuală acţiune comando. Avioanele noastre U-2 cu baza în Emiratele Arabe Unite au primit ordinul de a-şi intensifica zborurile de recunoaştere. Dar eu cred cu tărie că această bombă e deja departe. Singura persoană care poate să ne ajute să o găsim este Sultan Hafiz Mahmud.

— Nimic din partea Al-Qaida?

— Nimic. Nici un comunicat, nici o casetă. Nici măcar zvonuri. Totuşi, suntem aproape siguri că Bin Laden se ascunde între Waziristan şi Belucistan.

— Acolo ar fi trebuit să explodeze bomba, bombăni *Sir* George Cornwell. Ca să ne debarasăm de el pentru totdeauna...

Telefonul mobil al lui Richard Spicer sună şi acesta răspunse.

— Vino la "6", zise el, după un dialog scurt. E Malko Linge, preciză el. A luat masa cu Aisha Mokhtar şi vine aici.

Malko îşi făcu apariţia după un sfert de oră şi povesti despre ce se întâmplase în timpul mesei. De acum, parcursul camerei video era elucidat.

— Crezi că ştie mai multe despre afacerea bombei? întrebă şeful agenţiei CIA.

— E posibil, răspunse prudent Malko. Dar ea e moartă de frică. Voi încerca să o fac să vorbească.

— Nu o slăbi, îi recomandă americanul.

* * *

Ultimii invitaţi la cină ai lui Sultan Hafiz Mahmud plecaseră, lăsându-l singur cu superba etiopiană agăţată cu câteva zile înainte, când sună soneria de la uşă. Un servitor deschise uşa şi veni să-l anunţe pe stăpânul casei.

— Generalul Ahmed Bhatti doreşte să vă vadă, anunţă el. V-a trimis o maşină.

Sultan Hafiz Mahmud, surprins, îşi privi ceasul. Era aproape miezul nopţii.

Generalul Ahmed Bhatti era şeful ISI.

— Acum? întrebă el.

— Acum, Mahmud *Sahib*.

Cu stomacul strâns brusc de nelinişte, Sultan Hafiz Mahmud îşi puse o vestă brodată pe sub ţinuta pakistaneză, îşi luă telefonul mobil, banii şi actele şi merse la etiopiana instalată în living-room.

— Revin imediat, promise el. Cât timp mă aştepţi, pune un DVD...

Un Mercedes negru fără număr de înmatriculare îl aştepta în faţa uşii, cu un şofer şi o gardă de corp. O a

doua mașină, cu patru bărbați la bord, îi asigura protecția. Nu merseră nici zece minute până la imobilul de pe Kashmir Road unde câteva ferestre rare erau încă luminate. Un planton îl introduse imediat pe Sultan Hafiz Mahmud în biroul imens de la etajul cinci. Generalul Ahmed Bhatti îl primi pe inginer cu curtoazie, oferindu-i ceai și scuzându-se că îl convocase la o oră atât de târzie, apoi trecu direct la subiect.

— Am primit un mesaj de la șeful nostru din Londra, îl anunță el abrupt. A fost convocat la MI6 unde i s-a proiectat un film în care îi explicați lui Ossama Bin Laden funcționarea unei bombe nucleare artizanale.

— Imposibil! tresări Sultan Hafiz Mahmud. Acest film nu are sonor...

Realizând gafa enormă pe care o comisese, tăcu, cu capul aplecat și fața brusc umezită de transpirație. Generalul Ahmed Bhatti, consternat, insistă:

— Puțin contează detaliile, i-o tăie el. Chiar este vorba de o bombă atomică?

Se aștepta la o negare înverșunată, dar Sultan Hafiz Mahmud rămase mai întâi tăcut, ca și cum încerca să înțeleagă sensul întrebării, apoi, ridicând capul, își plantă privirea în cea a generalului Bhatti și zise simplu:

— Da, *Sir*, o bombă de o putere de zece kilotone.

Ceva din privirea lui îl îngheță pe șeful ISI. O lucire halucinată de o intensitate care îl năuci. Generalul avu impresia că îi pleacă pământul de sub picioare. Până atunci, crezuse că e vorba de o manipulare de-a americanilor ca să le stoarcă secrete sau câțiva "teroriști" în plus... Rămase fără grai câteva secunde, apoi insistă:

— *Dumneavoastră* i-ați furnizat lui Bin Laden materialele cu care să construiască această bombă?

— Nu, *Sir*, am asamblat-o eu însămi. Am acționat conform conștiinței mele. Pentru binele Umma.

Ochii lui Sultan Hafiz Mahmud luceau de o sclipire dementă. Generalul Bhatti înţelese că avea în faţă un bărbat care nu era în toate minţile. Nu trebuia să-l bruscheze.

— Vă imaginaţi consecinţele pentru ţara noastră? Pentru ţara *dumneavoastră*? îl corijă el.

— Umma întreagă vă va mulţumi, proclamă Sultan Hafiz Mahmud. Şi Allah vă va ajuta...

Generalul Bhatti îşi simţi raţiunea oscilând: se aşteptase la orice, numai la această mărturisire liniştită, cutezătoare şi mândră nu.

Dintr-o dată, Sultan Hafiz Mahmud se ridică şi începu să se plimbe prin birou cu paşi mari, frecându-şi maşinal braţul stâng cu mâna dreaptă. Generalul Bhatti nu înţelegea tot ce zicea, înţelegând doar cuvinte împrăştiate... "jihad", "cruciaţi", "răzbunarea lui Dumnezeu".

Cu o voce pe care se forţă să şi-o stăpânească, îl întrebă:

— Mahmud *Sahib*, cum ai făcut ca să procuri acest combustibil nuclear?

Sultan Hafiz Mahmud se opri brusc, fixându-l cu privirea lui de nebun.

— Allah m-a ajutat!

Dintr-o dată se clătină uşor, tenul îi păli şi ochiul drept se închise. Pronunţă încă vreo câteva cuvinte indistincte, apoi se prăbuşi, fără să mai spună nici un cuvânt. Generalul Ahmed Bhatti, după câteva secunde de stupoare, de groază, se repezi şi-l întinse pe Sultan Hafiz Mahmud pe spate. Acesta din urmă respira cu greu, cu nările subţiate şi tenul ca ceara... Generalul se năpusti pe telefon şi urlă:

— Trimiteţi-mi doi oameni şi o brancardă! Urgent!

Apoi sună la centrală şi i se făcu legătura la spitalul

Al-Shifar. De îndată ce îi răspunse permanența, se prezentă și anunță:

— Sosesc cu un bolnav care a avut un accident vascular cerebral. Mi se pare în stare gravă. Nu trebuie să moară sub nici o formă.

Medicul de gardă bombănea că va face imposibilul, că pregătea o intervenție și generalul Bhatti închise. Atunci când cei doi infirmieri îl luaseră pe Sultan Hafiz Mahmud care nu-și reçăpătase cunoștința, se decise să-l apeleze acasă pe generalul Pervez Musharraf, șeful statului pakistanez. Situația era prea gravă pentru a o înfrunta singur. Dacă această afacere se urzise în spatele lui, viitorul era în mâinile lui. Atunci când în sfârșit îl avu pe președintele Musharraf pe linie, îi ceru acestuia o întrevedere urgentă fără să-i precizeze motivul: serviciile indiene ascultau totul. Era inutil să-l pună la curent cu știrile prin telefon.

— Vă aștept, răspunse laconic Pervez Musharraf.

Dacă generalul Ahmed Bhatti cerea să-l vadă la această oră târzie, nu putea fi decât pentru un motiv *foarte* grav. Generalul Bhatti telefonă apoi la locuința colonelului Hussein Hakim și îi ceru să vină imediat la Cartierul General al ISI. Acum două zile, acest ofițer îi transmisese o notă privind o eventuală supraveghere de către CIA a lui Sultan Hafiz Mahmud.

* * *

Obișnuit cu situațiile de urgență, scăpând deja de mai multe ori de atentate, președintele Pervez Musharraf îl asculta calm pe generalul Bhatti.

— N-ați fost la curent cu nimic? întrebă el cu o voce incisivă.

Nu era pentru prima oară când ISI îl trăda. Dar

generalul Bhatti nu era un islamist, ci mai degrabă un pragmatic.

— Jur pe Coran, afirmă el solemn. Şi această poveste pare stranie. Cum au putut ei să fure uraniul îmbogăţi? Întregul nostru material strategic se află la centrala din Kahuta, sub supravegherea permanentă a unor persoane complet sigure.

Telefonul mobil sună. Era spitalul Al-Shifar. Atunci când închise, generalul Bhatti era şi mai palid.

— Sultan Hafiz Mahmud a fost lovit de un atac cerebral masiv, anunţă el. Pentru moment zilele nu-i sunt în pericol, dar e incapabil să vorbească.

— Când îi va reveni vorbirea? întrebă preşedintele Musharraf.

— E imposibil de spus. Poate că niciodată. (Apoi adăugă imediat:) Americanii nu ne vor crede niciodată!

— Invitaţi-i să vină să-l vadă la spital, îl sfătui preşedintele. Îşi vor da singuri seama că e vorba într-adevăr de un accident vascular. Cel mai urgent lucru e de a scoate lucrurile la lumină. Şi de a hotărî o poziţie faţă de exterior. Puteţi să-mi certificaţi că nici un organism oficial nu este implicat în această poveste?

— Nu, recunoscu generalul Bhatti. Dar voi porni o anchetă începând de mâine dimineaţă.

— Convocaţi-l pe responsabilul de la centrala din Kahuta. Vreau să am stadiul precis al stocurilor. Vreau să-l sun chiar eu pe preşedintele Bush, dar trebuie neapărat să fiu sigur de ceea ce spun. Veniţi la preşedinţie mâine dimineaţă, la ora zece, cu primele elemente ale anchetei.

După ce părăsise domiciliul preşedintelui Musharraf, generalul Bhatti se întoarse la biroul de pe Kashmir Road, unde îi convocase pe toţi colaboratorii susceptibili să-i facă lumină în această incredibilă poveste. Dacă

Sultan Hafiz Mahmud nu ar fi mărturisit, n-ar fi crezut așa ceva...

* * *

Livid, cu garda jos, colonelul Hussein Hakim încerca să rămână stoic în fața dezlănțuirii de furie a generalului Bhatti. Acesta citise dosarul lui Sultan Hafiz Mahmud și descoperise ciudata călătorie a omului de știință în Belucistan și dispariția inexplicabilă a doi agenți ISI însărcinați să-l supravegheze.

— Ce a făcut la Gwadar? strigă șeful de la ISI. De ce nu mi s-a vorbit despre asta? N-a avut loc nici o anchetă asupra dispariției celor doi oameni ai noștri?

— Ba da, la postul nostru din Gwadar, îl asigură colonelul Hakim. Însă fără rezultat. Cât despre Sultan Hafiz Mahmud, noi l-am interogat. A declarat că s-a dus la Gaddani pentru afaceri și, pe urmă, că a fost la Gwadar ca să se întâlnească cu un șef belucinez al prietenilor săi, *Nawar*-ul Jamil Al Bughti.

Generalul Bhatti bătu cu pumnul în birou și urlă.

— Doi dintre oamenii noștri au fost asasinați cu lansatorul de rachete la Gwadar și voi n-ați făcut legătura?

Rușinat, colonelul Hakim lăsă capul în jos.

— General *Sahib*, Sultan Hafiz Mahmud a fost întotdeauna de neatins. Nimic nu-l lega direct cu acest incident...

— Acești oameni au fost însărcinați să-l supravegheze! Ești idiot.

Colonelul lăsă capul în jos, copleșit. Șeful lui fierbea de furie. Această afacere avea să fie foarte, foarte urâtă...

— Vreau să mi-l aduci pe acest *Nawar*, îi ordonă el. Unde locuieşte?

— Aproape de Quetta.

— Să fie aici în seara asta.

Colonelul Hakim nu mai încercă să spună că aşa ceva ar fi declanşat o insurecţie în Belucistan. Şi că, în plus, *Nawar*-ul nu va fi cooperant. Detesta guvernarea centrală.

Generalul Bhatti continuă lectura raportului gros consacrat lui Sultan Hafiz Mahmud şi sări din nou.

— După una din înregistrările noastre telefonice, Mahmud a primit un telefon din Londra, de la amanta lui, Aisha Mokhtar, care îl întreba dacă i-a trimis pe un oarecare Malko Linge.

— Exact, general *Sahib*.

Generalul Bhatti şi-ar fi smuls mustaţa. Vociferă:

— Chiar acest Malko Linge se afla la Islamabad săptămâna trecută şi a fost reperat în preajma locuinţei lui Sultan Hafiz Mahmud. Înainte de a veni, i-a făcut o vizită amantei lui la Londra. Asta nu v-a alertat?

— N-am ştiut de telefon decât după plecarea lui, se scuză colonelul Hakim.

— Ce ştiţi despre această femeie?

— Noi o considerăm ca o aventurieră, răspunse colonelul Hakim. Sultan Hafiz Mahmud a folosit-o ca reprezentant la Dubai pentru transferuri de fonduri. Are paşaport britanic şi o casă în Dubai.

— Sultan Hafiz Mahmud era intim cu ea?

— *Yes, Sir*, recunoscu colonelul Hakim, mai mult mort decât viu.

— După părerea ta, de ce a fost contactată această femeie de un agent CIA?

— Ca să o facă să vorbească, avansă colonelul Hakim.

Generalul Bhatti lovi din nou cu pumnul în birou atât de tare, încât i se vărsă cana cu ceai.

— Da! Ca să o facă să vorbească! urlă el. Trebuie să o faceţi să revină imediat aici. Să ne spună ce ştie. Trimiteţi un mesaj la Londra imediat. Să sară în primul avion...

— *Yes,* general *Sahib,* promise colonelul Hakim ieşind din încăpere.

Rămas singur, generalul Bhatti îşi aprinse o ţigaretă. Îi era indispensabil să cunoască implicarea pakistaneză în această poveste nebună. Cariera lui era în joc.

* * *

Malko sună la uşa de la numărul 45 de pe Belgrave Mews North şi giganticul şofer îi deschise, introducându-l în salon. Fu însoţit după câteva clipe de Aisha Mokhtar. Îşi schimbase costumul cu o rochie de un roşu strălucitor, foarte mulată pe corp, asortată cu ciorapi negri, de tipul celor purtaţi la prima lor întâlnire. Dar faţa era albă ca varul.

— Chaudry, dă-mi un whisky, ceru ea.

Şoferul scoase o butelie de Defender *Very Classic Pale* şi îi turnă de trei degete într-un pahar de cristal. Aisha Mokhtar bău un gât şi se întoarse spre Malko.

— Am primit un telefon de la un funcţionar de la ambasadă. Reprezentantul ISI. M-a informat că Sultan Hafiz Mahmud a avut un atac cerebral şi că mă cheamă de urgenţă. Că ar trebui să sar în primul avion. Sunt propriile lui cuvinte.

Adevăratele probleme abia acum începeau.

— Cred că dacă pleci în Pakistan, i-o întoarse Malko, rişti să ai şi tu un atac cerebral. Sau un infarct. Chiar

dacă nu e adevărat, guvernul pakistanez crede că ştii mai multe despre această afacere...

— Şi ce să fac?

— Sună-l pe acest om şi spune-i că Scotland Yard îţi interzice să părăseşti teritoriul britanic, la cererea autorităţilor americane. Ceea ce de altfel e adevărat. Cred că e singura ta şansă să rămâi în viaţă...

Aisha Mokhtar lăsă paharul, lividă.

— Vorbeşti serios?

— În întregime, o asigură Malko. Suntem într-o afacere în care o viaţă umană nu contează prea mult...

Capitolul XIV

Colonelul Hussein Hakim puse receptorul în furcă, cu un gust de cenuşă în gură. Prima ruptură în contratimp reclamată de generalul Bhatti: Aisha Mokhtar, amanta de lungă durată a lui Sultan Hafiz Mahmud, deci cea care era la curent cu activităţile lui, pretindea că nu poate să părăsească Londra, fiind reţinută de Scotland Yard. Ceea ce nu era total de necrezut, dar nu neapărat adevărat... Putea de asemenea să-şi dorească să rămână la distanţă de o poveste ce risca să cunoască evoluţii devastatoare. O problemă suplimentară era aceea că era imposibil de verificat de la Sultan Hafiz Mahmud ceea ce ştia ea cu adevărat.

Nu exista decât o modalitate să închidă acest dosar: să o lichideze pe Aisha Mokhtar. La Islamabad, această acţiune ar fi durat câteva ore. La Londra era puţin mai delicat, dar putea să fie îndeplinită. Apăsă butonul interfonului legat la secretară şi lansă:

— Găseşte-mi-l pe "Cobra" de urgenţă.

Apoi îşi puse o ceaşcă cu ceai şi începu să-şi construiască planul. "Cobra" se numea în realitate Shapour Nawqui. Era un pachtoun din Pesawar care se raliase la Al-Qaida la cererea ISI din 1998, ca să-i supravegheze pe noii prieteni ai Pakistanului. Infiltrat în diferitele grupări înfeudate lui Bin Laden, furniza

informații prețioase și, bineînțeles, ISI îl ținea de testicule... De fapt, dacă oamenii din Al-Qaida ar fi cunoscut legăturile lui cu ISI, i-ar fi tăiat gâtul pe loc.

Atunci când a trebuit să o lichideze pe amanta atașatului de apărare britanic, la el a făcut ISI apel. Oficial, se putea atribui această moarte și Al-Qaidei. Pachtoun frustrat, violent și nu prea educat, "Cobra" era criminalul ideal. Între două slujbe, administra un magazin de pânzeturi în piața Sawan Road. În plus, părea extrem de apt ca să o elimine pe Aisha Mokhtar: folosea foarte rar arme de foc, ceea ce, pentru Londra, era un avantaj suplimentar. Nu intra în discuție să le fi transportat cu avionul și, în capitala britanică, era extrem de dificil să-și procure un pistolet.

Pentru acest gen de acțiune, colonelul Hakim prefera să dea socoteală după. Nu voia interferențe: situația era destul de complicată și așa.

După trei căni cu ceai, secretara îl informă că venise "Cobra".

— Poftește-l înăuntru, ordonă colonelul Hakim.

În acel birou relativ modest, statura lui Shapour Nawqui impresiona. Era un colos. Aproape de o sută nouăzeci de centimetri, umeri de tăietor de lemne, mâini de criminal, o privire arzătoare de sub niște sprâncene enorme, negre, un nas mare și inevitabila mustață pachtoun, tunsă cu grijă. Făcu turul biroului și se opri la trei metri de ofițerul ISI. La pachtouni, se ținea cont de ierarhie.

După ce-și scoase pancol-ul afgan, rămas numai într-un *chamiz-charouar* maro și sandale, așteptă, cu capul lăsat în jos.

— Ai mai fost la Londra, în Anglia? îl întrebă colonelul Hakim.

Shapour Nawqui dădu din cap.

— Nu, colonel *Sahib*.

— Vei merge. Pentru mine.

Pachtounul înclină din cap, supunându-se, dar îşi permise să remarce:

— Nu am viză britanică, Colonel *Sahib*.

— Vei dispune de un paşaport britanic pe numele unui pakistanez instalat în Londra, preciză colonelul ISI. Deci n-o să ai nevoie de viză...

Colonelul ISI avea în seif o jumătate de duzină de paşapoarte autentice aparţinând unor pakistanezi naturalizaţi, care veneau să-şi petreacă ceva timp în ţara lor. Ataşaţi la ISI din motive ascunse, îşi "predau" paşaportul agenţiei de informaţii pentru ca aceasta să-şi poată infiltra agenţi pe pământul britanic. Era suficientă schimbarea fotografiei, ceea ce divizia tehnică de la ISI o făcea perfect.

— Vorbeşti engleza?

— *Yes*, colonel *Sahib*, dar nu foarte bine.

— Nu are importanţă.

Mulţi pachistanezi, proaspăt naturalizaţi (aclimatizaţi), vorbeau rău noua lor limbă. Colonelul Hakim preciză:

— Mă voi ocupa de biletul tău de avion şi îţi voi pregăti dosarul. Trebuie să ştii cine eşti. Îţi voi spune şi ce trebuie să faci la Londra. Şi cum trebuie să rezolvi asta...

Pachtounul legănă din cap, pentru a consimţi. Intimidat, nu voia să pună prea multe întrebări. Prietenii lui din Al-Qaida îi vor furniza cu siguranţă câteva indicaţii privitoare la Anglia. Ei erau bine implantaţi în capitala britanică, unde el nu pusese piciorul încă. Dar Islamabadul era un oraş mare şi se va descurca şi în Londra.

— Te voi convoca în douăzeci şi patru de ore, concluzionă colonelul Hakim. Allah să vegheze asupra ta...

De îndată ce uriaşul pachtoun plecă, începu să pregătească latura tehnică a operaţiunii. "Cobra" aducea o securitate suplimentară: în cazul apariţiei vreunei probleme, Al-Qaida va fi acuzată, nu ISI. Era suficient, pentru a aranja totul, de o cerere de zbor antedatată, depusă de adevăratul proprietar al paşaportului pentru a scoate din vamă autorităţile pakistaneze. Al-Qaida folosea şi ea paşapoarte false. Dar evident, mai bine decât cei de la ISI.

* * *

Plaja din El-Ma'an se afla la treizeci de kilometri la nord de Mogadiscio, capitala fragmentată a unui stat – Somalia – care nu mai exista de vreo cincizeci de ani, abandonată clanurilor feroce a căror aviditate nu era egalată decât de cruzimea lor. Nu mai era plajă decât cu numele... De fapt, de la închiderea portului internaţional din Mogadiscio, unul din şefii grupului somalez, Musa Sude, îl transformase în port de rezervă. Desigur, nu exista nici o instalaţie portuară, dar asta se remedia printr-un du-te-vino de ambarcaţiuni care făceau naveta între navele ancorate în apropiere de plajă şi plajă.

Grămezi de mărfuri diverse şi de containere erau îngrămădite pe nisip, înainte de a fi îndreptate spre destinaţia lor finală, Mogadiscio sau într-altă parte, de camioane enorme, majoritatea furate de la ONG-uri înainte ca acestea să fugă din ţară. Filmul *La Chute du Faucon noir* popularizase eşecul americanilor în Somalia, în 1993. Aceştia încercaseră să captureze un şef războinic, dar nu reuşiseră decât să piardă

optsprezece oameni şi două elicoptere Blackhawk înainte să se îmbarce lamentabili, abandonând ţara la trista ei soartă.

De atunci, miliţiile şi-au împărţit prăjitura, ocupând fiecare câteva cartiere din capitală, deschizând aerodromuri pentru a se aproviziona cu Khat (plantă halucinogenă care se mestecă) din Kenya, sau cu electronice *via* Dubai. Toată treaba asta funcţiona târâş-grăpiş, fără guvernare şi fără autorităţi, cu preţul câtorva reglementări de conturi sporadice, violente şi scurte. Nu funcţiona chiar foarte rău. Spre deosebire de Kenya vecină, ţară aproape "normală", unde telefoanele portabile nu existau, la Mogadiscio, diferitele grupuri rivale se înţeleseseră să închirieze un loc pe un satelit din reţeaua Thuraya...

Yassin Abdul Rahman, ghemuit pe marginea plajei de la El-Ma'an, într-o zonă de cactuşi, la umbra unei pânze vechi şi cârpite de cort ţinută de patru ţăruşi, privea marea, şi mai ales o navă care se afla ancorată la aproximativ un kilometru de mal. Un vapor de mărfuri de douăzeci şi două de mii de tone care se afla deja în acel loc de la sosirea lor în Gwadar, acum o săptămână. Nava care îi adusese de la Belucistan cu preţioasa lor încărcătură plecase imediat. Proprietarul ei naviga întreg anul între Pakistan, Iran, Oman şi Africa. După el, această călătorie n-avea nimic deosebit. Îşi debarcase oamenii şi încărcătura într-o barjă dotată cu macara care asigura descărcarea cargourilor.

Unul din oamenii alungiţi pe rogojini, la umbră, se apropie de Yassin Abdul Rahman şi întrebă:

— Când plecăm înapoi, frate?

— *Inch'Allah*, în curând, replică fiul şeicului Abdul Rahman.

Şi pe el îl apăsa această inacţiune, dar trebuia să se supună ordinelor, care veneau de foarte departe, şi luau în calcul toate elementele misiunii lor. Jumătate dintre ei rămăseseră la bordul vaporului de mărfuri, ca să supravegheze bunul lor cel mai de preţ şi să ghideze muncitorii somalezi care efectuau câteva operaţiuni. Ceilalţi preferau să doarmă pe pământ ferm, în ciuda insectelor, a căldurii şi a disconfortului. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea marea. Rămaseră grupaţi, neamestecându-se cu somalezii care se înghesuiau pe plaja de la El-Ma'an. În primul rând pentru că nici unul nu vorbea araba, şi apoi pentru că şeful lor, Yassin Abdul Rahman, le recomandase cea mai mare prudenţă: nimeni nu trebuia să ştie de ce se aflau acolo. De mai multe ori, Musa Sude, care controla "portul" de la El-Ma'an, venise cu o escortă înarmată din plin, dar el nu schimbase decât câteva cuvinte cu şeful lor.

Aici, la Mogadiscio, aproape toţi îl admirau pe Ossama Bin Laden şi vomitau când auzeau de occidentali. Oamenii care se campau pe plajă la distanţă şi păreau foarte religioşi nu puteau decât să trezească simpatia, chiar dacă se bănuia că erau legaţi la o reţea teroristă.

O barcă cu motor se apropie de plajă. O parte din oamenii sosiţi în Gwadar debarcă. Era rândul lor să se odihnească pe pământ. Yassin Abdul Rahman se îmbarcă cu grupul lui. De la plecarea lor din munţii afgani, nu mai vorbise cu Ossama Bin Laden, dar gândurile lui nu încetau să se îndrepte spre el: era mândru că fusese ales pentru această misiune unică în care toţi îşi vor sacrifica vieţile pentru cea mai mare glorie a lui Allah. Ei aşteptau nerăbdători ordinul de plecare din Mogadiscio. Era doar o chestiune de zile.

Abia ajunse la bordul vaporului, că își și începu turul de inspecție. Mai întâi la exterior: vopsitorii aproape terminaseră și nava arbora deja noul ei nume și modificările de culoare care mergeau cu el.

Yassin Abdul Rahman ajunse apoi la prima cală, unde oamenii lui debarcaseră armele cumpărate din Mogadiscio, aliniate pe prelate împreună cu muniţiile lor. Echipajul "tehnic" al vaporului de mărfuri era format în marea majoritate din malaiezieni și filipinezi, dar filipinezi proveniți din insula Mindanao. Toți musulmani, din gruparea Abu Sayyaf. Ei nu cunoșteau natura misiunii lor, dar știau că poate trebuiau să-și sacrifice viața. Toți erau voluntari. Yassin Abdul Rahman bătu la ușa căpitanului și intră. Sayyef Satani, originar din insula Jolo, era de mult timp un membru activ al gherilei islamiste. Acesta era secondat de un indonezian care a trebuit să fugă din țara lui după ce a participat la diverse atentate.

Cei doi bărbați erau aplecați peste o hartă a Oceanului Indian, trasând o rută care tăia, într-un anumit punct, o altă rută venind din est.

— Nimic nou? întrebă egipteanul.

— Nu. Vom pleca de aici peste patruzeci și opt de ore. Ne trebuie trei zile pe mare ca să ajungem la punctul de întâlnire.

— Ați încercat motoarele?

— Da. Merg bine.

— Nici o scurge sau evenimente anormale?

— O barcă cu pânze s-a învârtit în jurul vaporului. Voiau să ne vândă banane și orez, răspunse Sayyef Satani. Le-am spus că n-avem nevoie de nimic...

Yassin Abdul Rahman simți o teamă brutală.

— Au văzut numele vaporului?

Căpitanul malaiez îl liniști imediat.

— Nu. Era o prelată suspendată în fața lui și n-au putut să vadă nimic.

Rețele de denunțători raportau totul șefilor de război respectivi, în speranța de a descoperi traficanți profitabili pentru taxare. E motivul pentru care vaporul se ancorase foarte la nord, departe de celelalte vapoare care nu rămâneau acolo mult timp. Dar în "portul" El-Ma'an, nimeni nu punea întrebări. Nu avea nici legi, nici reglementări, nici autorități. Trebuia pur și simplu să verse "drepturi de trecere" la diferiții șefi războinici.

Liniștit, Yassin Abdul Rahman ieși din cabină. Neliniștea îl rodea. Se grăbea să părăsească această lume într-un uriaș foc de artificii care să-i stupefieze pe inamicii lui Allah. Coborî câte două scări, ajungând la cala principală plină cu saci de orez. Egipteanul contemplă lung aliniamentele de saci de cincizeci de kilograme, cumpărați puțin mai devreme dintr-un alt port. Saci de orez din Thailanda, care purtau de altfel inscripții în thailandeză. Ardea de dorința de a deplasa niște saci, dar se potoli. În primul rând pentru că acești saci erau foarte grei, și apoi, la ce bun? Privirea străbătu grosimea lor și el revedea paletul încărcat cu săptămâni înainte la Gwadar, pe care zăceau toate speranțele lor. Începu să tușească din cauza prafului și a căldurii extreme, și se hotărî să urce pe punte, după ce încuiase cele două lacăte imense care interziceau accesul în această cală, în trei limbi: arabă, urdu și malaieză.

Oficial, pentru a evita furturile.

Atunci când ieși în aer liber, soarele era aproape la orizont și era ora de rugăciune. Își desfăcu covorul de rugăciune cumpărat din Kabul cu ani în urmă și se

prosternă îndelung spre Mecca, la nord-est de Mogadiscio.

Rugându-l pe Allah din tot sufletul să vegheze asupra îndeplinirii misiunii lor.

* * *

Aisha Mokhtar, pe trotuar în faţa maşinii Bentley, întoarse spre Malko o privire aproape imploratoare.

— Vrei să rămân cu tine în seara asta! Mi-e frică să merg acasă, după toate cele spuse de tine.

Malko încercă să o liniştească. Într-un final, o luă la cină, ca să nu o lase singură.

— Voi stabili o supraveghere discretă de către cineva de la MI5. Şi pe urmă, noi suntem departe de Pakistan.

Cinaseră la primul etaj al unei braserii fierbinţi din Chelsea, *Ps'j*, şi pakistaneza băuse aproape o butelie de vin sud-african de 14 grade. Rochia ei strâmtă bej, cu ciorapi asortaţi, îi accentua latura sexy, chiar dacă era machiată discret. Ea insistă, lipindu-se de el fără să-i pese de şofer. Când avea o problemă, se folosea imediat de arma ei fatală: o sexualitate arzătoare.

— *Please*, insistă ea. Şi în plus, eu n-am şampanie acasă...

Gustul ei nemăsurat pentru şampanie era cu siguranţă cea mai autentică latură a ei...

— Să mergem la Lanesborough, concluzionă Malko, deschizându-i portiera maşinii verzi.

Lui Aisha Mokhtar îi era într-adevăr teamă. Simţea asta, căci ea nu-i mărturisise totul. Era problema lui să ajungă la mărturisire. Abia ajunşi în Bentley, ea îşi puse capul pe umărul lui.

— Sunt mulţumită că te-am întâlnit! suspină ea. Eşti

atât de diferit față de filfizonii bogați care roiesc în jurul meu! Și pe deasupra, faci dragoste foarte bine.

În camera de la *Lanesborough,* Malko comandă o butelie de Taittinger Comtes de Champagne, care fu livrată cu o viteză record. Aisha, alungită pe pat, privea distrată la televizor. Malko destupă șampania și îi aduse un pahar.

— Îți imaginezi consecințele unui atac nuclear asupra New York-ului? întrebă el. Președintele Bush va fi *obligat* să exercite represalii.

— Contra cui?

— A Pakistanului, din moment ce e țara implicată.

— Dumnezeule! zise îngrozită tânăra. Mama mea locuiește în Rawalpindi...

Malko veni și se întinse lângă ea. Nu avea chef să facă dragoste, fiind foarte absorbit de ceea ce se întâmpla. Scoaterea din circuit a lui Sultan Hafiz Mahmud complica mult lucrurile... Dar Aisha Mokhtar, după trei cupe cu șampanie, își manifesta clar intențiile. Aparent, bulele îi calmară neliniștea. Ea începu să-i desfacă lui Malko nasturii de la cămașă, apoi începu să-i mângâie pieptul. Puțin câte puțin, Malko se animă. El fu cel care îi descheie fermoarul de la rochia bej și o debarasă pe tânără de sutien. Nepăstrându-și decât ciorapii și pantofii, pe jumătate alungită lângă el, ea îl prinse în gură cu mai puțină ferocitate ca de obicei, oprindu-se ca să-l maseze între sânii ei grei, făcându-l provizoriu să uite de CIA și de amenințarea nucleară din partea Al-Qaida. Arzând de nerăbdare să facă dragoste cu el, Aisha se puse în patru labe pe pat, în postura femeii supuse. Malko se înfundă în vintrea ei până la bază. Oglinda șifonierului le trimitea imaginea corpurilor și Aisha, din profil, privea avidă membrul intrând și ieșind

din ea, scoţând mici strigăte din ce în ce mai dese, până când întoarse capul spre el şi îi ceru:

— *Fuck my ass!* (la-mă pe la spate!)

Un val de încântare îi trecu prin şira spinării lui Malko. Nu-i displăcea să o violeze, înfigându-se în şalele ei cu toată lungimea. Aisha începu să se onduleze sub el, rugându-l să o ia şi mai tare, plângându-se de o durere imaginară. Apoi, turtită pe pat, făcu pe moarta în timp ce el o lua din ce în ce mai violent. Ea juisă în acelaşi timp cu el cu un urlet sălbatic şi rămaseră înfipţi unul într-altul, epuizaţi. Malko, liniştit, profită de ocazie ca să-i murmure la ureche, cu sexul încă înfipt în şalele ei:

— Aisha, dacă ştii ceva care ne poate ajuta, *trebuie* să spui.

Ea nu-i răspunse, simulând că doarme, dar Malko era convins că îl auzise.

* * *

Soneria telefonului îl smulse pe Malko din somn. Richard Spicer nu pierdea timpul.

— Avem întâlnire la ora zece la "6". Cu *Sir* George Cornwell. Sunt noutăţi.

Aisha Mokhtar dormea, întinsă pe burtă, cu fesele ei minunate oferite chiar şi în somn. Malko, înlăturând tentaţia, năvăli sub duş: era nouă şi jumătate. Atunci când ieşi, tânăra femeie deschise ochii.

— Mi-e sete, zise ea. A mai rămas şampanie?

Malko îi arătă butelia de Taittinger, aflată încă în frapiera din cristal.

— Da, dar cred că nu mai e destul de rece. Va trebui să cerem gheaţă.

— Nu-i nimic, îl linişti ea.

Trebuia să-şi clătească gura cu şampanie.

— Unde mergi? întrebă ea.

— La o întâlnire importantă, zise Malko, fără mai multe precizări.

Un taxi galben îi duse de cealaltă parte a Tamisei și intră la MI6 pe ușa laterală, traversând un garaj în care se agitau mecanici auto ce purtau tricouri marcate cu MI6. Un tânăr britanic roșcovan îl aștepta în hol și îl urmă în ascensorul care nu funcționa decât cu o cartelă magnetică. Richard Spicer îl primi pe palier, poftindu-l în biroul de la ultimul etaj unde se aflau deja *Sir* George Cornwell și Mark Lansdale, specialistul în arme nucleare. Cei patru bărbați se instalară în jurul unei măsuțe elegante din fier forjat.

— Mobilierul furnizat aici este atât de îngrozitor că a trebuit să aduc mobilă de la castelul meu, explică *Sir* George Cornwell.

— Pakistanezii au răspuns, anunță Richard Spicer.

— Au mărturisit?

— Nu. Ne-au trimis un document extrem de detaliat privind stocurile de material fuzibil. Ceva ce au refuzat dintotdeauna să ne comunice, de frică să nu afle India.

Și scoase niște hârtii așezându-și-le în față.

— În fond, este vorba de un stat de cea mai mare importanță. Marea majoritate a producției de uraniu îmbunătățit provine din uzina de la Kahuta, explică *Sir* George Cornwell. Capacitatea acestei uzine, pusă în funcțiune în 1997, este estimată de noi la o sută douăzeci de kilograme de uraniu înalt îmbogățit pe an. Până acum, n-am putut obține de la pakistanezi confirmarea acestor cifre. Ori, în acest document, ei le confirmă, și chiar le clarifică, recunoscând că dispun astăzi de aproximativ două mii șase sute de kilograme de uraniu 235. O treime din acest uraniu a fost folosit

pentru arme tactice, rachete sol-aer sau bombe pentru echiparea avioanelor Mirage-IV şi F-16 pe care noi li le-am livrat. Câteva lansatoare de rachetă mobile intră în aceste cifre. Restul, după spusele lor, se află stocat în Kahuta, sub formă de lingouri. Ori, ei ne asigură că au numărat toate aceste lingouri şi că nu lipseşte nici unul... Ne invită de altfel să mergem la faţa locului să le controlăm, verificând cifrele de producţie.

— Care este concluzia lor? întrebă Malko.

— Toată această poveste este o lovitură de bluf, al Al-Qaidei pe care o pune în cârca Pakistanului.

Un înger zbură greu prin încăpere, îngreunat de bombele lui, şi evadă spre est.

Sir George Cornwell continuă:

— Prietenii noştri pakistanezi menţionează şi producţia lor de plutoniu de la uzina din Kushab, care nu e controlată de Agenţia de energie atomică. Acest complex, care posedă un reactor de tip NRX, este capabil să producă în jur de zece kilograme de plutoniu militar pe an. Atunci? întrebă el întorcându-se spre Mark Lansdale. Ce credeţi?

Mark Lansdale îşi scoase ochelarii şi îşi mângâie barba.

— Toate astea mi se par coerente cu ceea ce ştiam deja. Cred că pakistanezii îşi supraveghează stocurile îndeaproape şi că dispariţia a şaizeci de kilograme de combustibil nuclear nu trecea neobservată, chiar dacă nu reprezintă un volum mare. Oferta unei verificări *in situ* dovedeşte două lucruri: sunt foarte uimiţi şi de bună-credinţă. Nu-şi permit să mintă în legătură cu un subiect atât de sensibil.

— Deci, după concluzia trasă de ei, sublinie Malko, nu e vorba de o bombă nucleară, ci doar de un bluf din

partea lui Sultan Hafiz Mahmud. Nu uitați că această casetă video nu are sonor... Poate că Sultan Hafiz Mahmud îi explica lui Bin Laden că știa să construiască o bombă nucleară și că nu-i mai lipsea decât combustibilul? Poate că se angajase el să îl procure și nu a reușit? În orice caz, cred că autoritățile pakistaneze nu sunt implicate. Și U2-urile? Cine a dat permisiunea explorării zonei cu avioane?

— Ea continuă, precizează Richard Spicer. Până acum fără rezultat, dar noi nici măcar nu știm ce căutăm! Locații ca aceea care a fost filmată sunt sute. Am procedat deja la verificări cu elicoptere, fără nici un rezultat. Da, am găsit un laborator de heroină ai căror proprietari ne-au primit cu mitraliera grea.

Mark Lansdale dădu din cap și zise cu o voce fermă:

— Noi am studiat acest film cu grijă. Sunt sigur că este vorba de o bombă adevărată de apropiere. *Operațională*. Nu de o machetă. Totul concordă. Evident că nu știu de unde provine combustibilul.

O tăcere grea se așternu peste birou. Se aflau în impas. Richard Spicer își aprinse o țigaretă și concluzionă:

— Suntem într-un punct mort! Nu avem nici o pistă.

— Nici una, spuse ca un ecou *Sir* George Cornwell, în afară de această Aisha Mokhtar cu care "tratați" dumneavoastră.

— Pakistanezii au încercat să o facă să se întoarcă în Pakistan, observă Malko. Dar nu știu dacă ei chiar sunt la curent cu ceea ce știe ea în realitate. Oricum, întrebarea-cheie este cea a combustibilului. Cineva trebuie să meargă la Kahuta să verifice spusele pakistanezilor și să încerce să-l interogheze pe Sultan Hafiz Mahmud.

— Legat de acest ultim punct, s-a făcut deja. Medicul ambasadei americane din Islamabad a făcut o vizită la spitalul în care acesta este îngrijit. El nu poate să comunice cu nimeni şi singurul semn că trăieşte este un uşor tremur al mâinii sale stângi. Ar putea trece luni întregi până când să-i revină vorbirea. Şi nu ştim ce îşi va mai aminti... Nu putem să facem nimic în plus.

— Dacă Mark are dreptate, o bombă nucleară artizanală se îndreaptă spre obiectivul ei şi noi n-avem nici un mijloc de a o localiza.

— Ei bine, nu ne rămâne decât să ne rugăm! concluzionă Malko. Voi continua să încerc să extrag de la Aisha Mokhtar ce ştie, dar este o problemă de foarte lungă durată...

* * *

Shapour Nawqui nu închisese practic nici un ochi pe timpul călătoriei Islamabad-Londra. Era prima oară când mergea cu avionul şi nu-i plăcea deloc asta. I se permisese să înveţe pe de rost noua lui identitate, cea din paşaportul lui de împrumut. Teoretic, se întorcea pur şi simplu acasă, la Hounslow, în suburbia vestică a Londrei, unde trăia o importantă comunitate pakistaneză. În plus, Nu se simţea bine în costum, trebuind să-şi abandoneze *chamiz-charouar*-ul care săreă prea tare în ochi... Stătu la coadă la Imigrări ca toată lumea şi întinse paşaportul britanic. Funcţionara i-l răsfoi rapid, compară fotografia cu faţa lui şi i-l dădu înapoi.

— *Thank you, Sir.*

Un pakistanez care se întorcea acasă nu era un eveniment. Mai toţi aparţineau celei de-a doua generaţii de imigranţi. Shapour Nawqui, cu micuţa lui valiză, se

îndreptă spre ieşire şi apoi spre staţia de metro din Heathrow.

Înainte de plecarea lui din Islamabad, îl informaseră îndeluhg despre obişnuinţele londonezilor. Printre nenumăratele camere de luat vederi şi *bobbies* cărora nu le scăpa nimic, trebuia să fie vigilent.

Biletul lui avea o întoarcere deschisă, ca să nu fie stresat. O operaţiune ca a lui putea să-i ia două zile sau opt ore. Din fericire, nu avea să fie singur în Londra. Înainte să părăsească Islamabadul, se adresase unui vechi prieten, membru al unei celule a Al-Qaida care fusese frecvent în capitala britanică. Acesta din urmă îl sfătuise să ia legătura cu un frate foarte cunoscut, Abu Qutada, în care putea să aibă încredere deplină. De mult timp, autorităţile britanice îl considerau, pe bună dreptate, ca unul din releele importante ale Al-Qaida la Londra.

Mai mult, echipa Al-Qaida care comisese atentatele din Madrid avea numeroase contacte cu Abu Qutada, pentru un soi de binecuvântare. Iordanian de origine, dispunea de un paşaport de Emirate, complet fals, care îi servise să intre în Marea Britanie cu ani în urmă.

După mai multe luni de închisoare, Abu Qutada fusese plasat în locuinţa supravegheată din vestul Londrei, după ce locuise într-un apartament nu departe de Scotland Yard. Shapour Nawqui ardea de nerăbdare să-l cunoască pe acest om sfânt şi să obţină binecuvântarea pentru misiunea lui la Londra... Prietenul lui de la Al-Qaida îi transmisese, o metodă sigură pentru a se apropia de el, dejucând supravegherea britanicilor. În fiecare zi, Abu Qutada mergea să facă cumpărături într-un supermarket din cartierul lui. Nu era urmărit, deoarece purta o brăţară electronică legată la un sistem

GPS care înregistra toate deplasările lui. Shapour Nawqui își spuse că era o ocazie bună să-și cumpere un cuțit. Și-ar fi dorit să-l fi putut lua cu el pe cel de care se servea de obicei pentru crimele lui comandate, ascuțit ca un brici, cu un mâner pe care îl ținea bine în mână, dar ar fi riscat să atragă atenția pe parcursul călătoriei...

Capitolul XV

Abu Qutada ieşi din vila lui de pe Forty Lane din cartierul Wembley şi făcu turul maşinii lui, o Toyota Yaris oferită de militanţii săi. Locuia acolo de doi ani cu soţia şi cei patru copii ai lui, graţie Curţii Europene de Justiţie care ceruse guvernului britanic să înceteze să îl menţină în detenţie fără să-l judece. Cartierul era foarte musulman: algerieni, saudiţi, marocani şi iordanieni şi, bineînţeles, pakistanezi. Străzile erau curate, vilele cochete, bine întreţinute şi frecvent proprietarii lor conduceau luxoase 4 x 4.

Islamistul, după ce opri motorul Toyotei Yaris, se întoarse în casă. Era ora lui de libertate relativă. Telefonul lui, corespondenţa lui electronică şi faxul erau supravegheate. Două camere, plantate în faţa casei, îi înregistrau toţi vizitatorii. În plus el purta la gleznă o brăţară electronică care îi înregistra toate deplasările. Abu Qutada avea dreptul la anumite itinerare, la ore fixe, şi nu trebuia să se îndepărteze de la ele... În ciuda măruntelor inconveniente, viaţa lui se derula într-o manieră liniştită.

În fiecare dimineaţă se ducea cu maşina la supermarketul *Asda,* în josul primăriei din Brent, şi făcea câteva cumpărături. Le semnalase prietenilor lui intimi această "deschizătură", iar aceştia îi trimiteau uneori mesaje sigure la supermarket.

Ieşi din vilă şi se sui la volanul maşinii. Mergea întotdeauna singur la *Asda*.

* * *

Shapour Nawqui, coborât la staţia Wembley Park, găsise uşor, cu ajutorul planului, supermarketul *Asda*. Ajunsese în avans, ceea ce-i permise să ajungă la raionul de scule. Acolo alesese un cuţit foarte frumos cu mânerul scurt, ce se vindea la promoţie, recomandat cu căldură de vânzătoare, şi plătise pentru el unsprezece lire şi douăzeci şi şapte şilingi, după ce-i probase tăişul.

Apoi, cu cuţitul învelit într-o pungă de hârtie, lâncezi prin magazin, pândind intrarea. Aseară îşi luase o cameră într-un motel de lângă Heathrow, explicând că pierduse trenul. Graţie paşaportului britanic, recepţionista nu i-a cerut nimic. Shapour Nawqui, plătise la întâmplare în avans cu bani lichizi. Apoi luase metroul şi ajunsese în centrul Londrei. Acolo i-a trebuit ceva timp ca să repereze şi să ajungă în cartierul de vază Belgravia, ca să recunoască locuinţa "ţintei" lui. Chiar şi în acest cartier select, prezenţa unui pakistanez nu se făcea remarcată: Londra era un oraş cosmopolitan şi, de altminteri, ambasada Pakistanului nu se afla departe de acolo, pe Lowndes Square. Shapour Nawqui nu întârziase mult în zonă, mergând totuşi până în capătul lui Belgrave Mews North şi reperând maşina Bentley verde parcată în faţa numărului 45, cum i se spusese.

Din superstiţie, nu voia să "lucreze" înainte de binecuvântarea lui Abu Qutada...

Îşi privi Rolexul fals, cumpărat din Peshawar: era unsprezece şi jumătate. Numai ca islamistul supravegheat la domiciliu să nu-şi fi schimbat obiceiurile! N-avea nici un mijloc să dea de el. Strângea în fundul

buzunarului biletul care îi fusese înmânat, scris cu un scris minuscul şi codat. Un raport provenind direct de la primul cerc al lui Ossama Bin Laden, care îl stima mult pe Abu Qutada. Acesta nu se lepădase niciodată de convingerile lui şi plătise un tribut greu vieţii lui militante, cu ani de închisoare şi de întemniţare administrativă...

Shapour Nawqui îl zări în sfârşit pe bărbosul în ţinută albă care intra pe uşa supermarketului, purtând pe cap un turban alb.

Era el, Abu Qutada. Îl recunoscu uşor, fotografia lui apărând frecvent în mass-media.

Îşi impuse să nu reacţioneze şi îl urmărea pe bărbatul care intrase şi schimba câteva cuvinte cu casieriţa, înainte să se îndrepte spre raionul cu alimente. Shapour Nawqui se apropie de el, pândindu-l de la distanţă, şi mai degrabă controlându-i pe ceilalţi clienţi din magazin. După şase minute, nu mai zări nici o persoană suspectă şi termină prin a se apropia de Abu Qutada. Acesta din urmă alegea nişte fructe. Shapour Nawqui ajunse aproape de el şi murmură:

— Frate, nu mă cunoşti, dar eu sunt un prieten al mollahului Mansour, pe care Allah l-a luat în Sfânta Lui Gardă.

Abu Qutada nu se mişcă, continuând să pipăie mango, apoi se întoarse pe jumătate, privindu-l de sus pe interlocutorul lui. Îi întinse un mango, ca pentru a-l face să guste.

— Care e numele tău, frate? întrebă el.

— Shapour Nawqui.

— "Cobra"?

— Unii mă numesc aşa, recunoscu pakistanezul. Am venit la Londra dintr-un alt motiv, dar mi s-a încredinţat un document pentru tine. Pot să ţi-l dau? Se pare că e important.

Abu Qutada privi în jurul lui şi zise, fără să-l privească pe pakistanez:

— Lasă-ţi mâna să cadă de-a lungul corpului. Când mâinile noastre se vor atinge, mi-l pasezi.

Nimeni nu putu să vadă gestul discret. Cu naturaleţe, Abu Qutada băgă hârtia în buzunar, apoi reluă selectarea fructelor. Privirea i se încrucişă cu cea a "Cobrei" şi el întrebă:

— Rămâi mult timp în Londra, frate?

Shapour Nawqui dădu din cap.

— Nu, frate. De îndată ce voi îndeplini voinţa lui Dumnezeu, voi pleca, *inch'Allah*.

Privirea lui Abu Qutada se ascuţi.

— Ai nevoie de ceva, frate? Sunt foarte supravegheat, dar, după cum vezi, acest lucru nu este suficient pentru a contracara voinţa lui Dumnezeu.

— Nu, îl asigură Shapour Nawqui. Nu vreau să-ţi cauzez probleme. Dumnezeu mă va inspira.

— Mă voi ruga pentru tine, promise Abu Qutada. Spune-le prietenilor noştri că nici o încercare nu mă va distruge. Şi, dacă ai şansa să te apropii de Şeic, transmite-i modesta şi admirativa amintire, prin Dumnezeu Atotputernicul şi Milostivul.

Se îndepărtă spre casierie şi Shapour Nawqui rămase să se plimbe printre raioane. De acum se putea consacra misiunii sale principale.

Îl zări de departe pe Abu Qutada ajungând în parcare şi urcând într-o maşină albă.

* * *

— Vino imediat pe Grosvenor Square, ordonă Richard Spicer. Nu e nici un minut de pierdut.

Malko rămase puţin uimit de această convocare

rapidă, improvizată la ora opt seara. Nu se mai revăzuseră de la constatarea eşecului ultimei reuniuni la MI6 şi, la drept vorbind, în afară de satisfacerea pulsiunilor sexuale ale lui Aisha Mokhtar, nu-şi vedea foarte bine utilitatea la Londra. Era convins că pakistaneza nu-i spunea tot adevărul, dar cum să o facă să vorbească? Intrigat, sări într-un taxi. Ambasada Statelor Unite era învăluită în întuneric, în afara câtorva ferestre luminate de la etajul cinci. Acolo îl găsi pe Richard Spicer, vizibil foarte preocupat.

— Sunt noutăţi, anunţă americanul. Pakistanezii sau Al-Qaida au trimis un asasin la Londra. E posibil ca asta s-o privească pe Aisha Mokhtar. Le-am cerut celor de la "5" să pună un dispozitiv de protecţie în jurul ei.

Malko era ca picat din cer.

— Cine v-a spus asta?

Richard Spicer merse să-şi toarne un scotch şi, după ce puse la loc butelia de Defender "vechi de 5 ani", se aşeză în faţa lui Malko.

— Ai auzit vorbindu-se de un islamist numit Abu Qutada?

— Da, bineînţeles. A dispărut.

— Era în închisoare, fără să fie judecat. Britanicii au fost obligaţi să-l pună în libertate din cauza presiunilor europene şi acum este supravegheat la domiciliu, foarte controlat, în West End. El şi-a păstrat contacte cu oamenii din Al-Qaida şi primeşte numeroase vizite. Ori, în această dimineaţă, atunci când îşi făcea cumpărăturile într-un supermarket, a fost abordat de un bărbat care i-a spus că a sosit din Pakistan şi că era purtătorul unui mesaj pentru el, din partea unui grup al Al-Qaida cu baza la Ghasni, pe frontiera afgană.

— Despre Aisha Mokhtar?

— Nu. Doar noutăţi de la oameni pe care îi cunoaşte,

ca fostul şef al serviciilor de informaţii ale talibanilor pe care-l credeam mort. Numai că, ceea ce acest bărbat nu ştia, era că cei de la "6" l-au atras de partea lor pe Abu Qutada. Acesta din urmă informează acum serviciile britanice, conservându-şi o aureolă de martir. Ceea ce a contribuit la multiple arestări. El e de nebănuit, datorită trecutului lui.

— De ce trădează?

— Bună întrebare: britanicii îi asigură o viaţă agreabilă, desigur că puţin controlată, dar copiii lui pot să facă studii bune. Toate contactele lui sunt supravegheate şi pe aceia care scapă de această supraveghere, el îi trimite la "6".

— Ce s-a întâmplat mai exact? întrebă Malko intrigat de această poveste sucită.

În final, organizaţiile politice hrăneau tot timpul trădători la sânul lor.

— Acest pakistanez l-a abordat, dându-şi numele. Ori, Abu Qutada îi cunoaşte reputaţia. Este un criminal supranumit "Cobra" pentru rapiditatea cu care îşi lichidează victimele. Un oarecare Shapour Nawqui.

— Un membru Al-Qaida? întrebă Malko.

— Un simpatizant, dar el este legat şi la ISI. E bănuit că a comis mai multe crime în contul lor.

— Deoarece şi-a dat numele şi se ştie că tocmai a sosit, ar trebui să fie relativ uşor de găsit.

Richard Spicer dădu din cap.

— Evident că Scotland Yard şi cei de la "5" au periat toate zborurile din Islamabad, hotelurile, cartierele pakistaneze, dar fără nici un rezultat până acum. Cercetările continuă, dar britanicii cred că a folosit un paşaport pe un alt nume. Nu era nimeni cu numele lui în nici un zbor provenit din Pakistan.

— Abu Qutada n-a putu obţine informaţia?

— Nu. Celălalt a fost foarte vag. Numai că Abu Qutada a observat că acesta se plimba cu un cuţit, pe care-l cumpărase din acel supermarket.

— Un cuţit?

— Da. El nu foloseşte niciodată armă de foc. Fiind dotat cu o forţă prodigioasă, îşi omoară victimele cu lovituri de cuţit... Ori, după ceea ce a înţeles Abu Qutada, a venit în Londra ca să comită o crimă.

— De ce Aisha Mokhtar?

— Pentru că datele corespund, replică şeful agenţiei CIA. Serviciile pakistaneze i-au cerut să se întoarcă acolo. Ea a replicat că îi este imposibil. Deci au luat măsuri. De altfel, vom afla foarte repede dacă este vorba despre "protejata" ta... Acest asasin nu va aştepta mult.

— Deci vreţi să o puneţi la adăpost.

Richard Spicer surâse viclean.

— Nu. Ne vom lua un risc calculat. Singura şansă de a o face să vorbească pe Aisha Mokhtar, dacă are ceva de spus, este ca ei să-i fie foarte frică. Noi putem să o protejăm, dar ea să aibă totuşi timp să-l vadă pe posibilul ei asasin.

Riscul calculat era pentru pakistaneză... Malko nu prea aproba ideea, dar nu el decidea.

— Aveţi vreo fotografie cu acest "Cobra"? întrebă el.

— Nu. Doar o descriere: un metru nouăzeci, bărbos, stil tăietor de lemne. Era îmbrăcat în european.

— Bine. Care este *Kriegspiel*-ul?

— Scotland Yardul a pus o cursă la intrarea în Belgrave Mews North. Un "submarin" cu mai mulţi agenţi de la S.O.19 (Secţia Antitero de la Scotland Yard) înarmaţi cu MP 5 care vor putea reacţiona foarte repede. Asasinul ar trebui să se deplaseze pe jos... Te voi anunţa când vine.

Malko surâse ironic.

— Să mă avertizezi, e bine, dar aş prefera ceva mai concret.

— Ce?

— O armă. N-aş vrea să servesc drept ţintă. Agenţii voştri de la Scotland Yard vor mai întâi să-şi protejeze "ţinta" lor. Ori, n-am nici un chef să primesc o lovitură de cuţit...

Richard Spicer se strâmbă.

— Trebuie să fac o cerere britanicilor, avansă el. Noi suntem în Londra la ei acasă.

— Nu le cere nimic, i-o tăie brutal Malko. Îi ştiu eu pe britanici. Au oroare de armele de foc. Le vor trebui opt zile să se decidă. Eu am nevoie de ceva imediat.

Liniştea care urmă fu tensionată. Într-un sfârşit, cu un suspin, Richard Spicer se ridică şi spuse:

— Merg să văd ce găsesc.

Ieşi din încăpere şi reveni după câteva clipe cu o cutie pe care i-o întinse lui Malko.

— Uite. Asta face parte din armele de securitate ale Puşcaşilor Marini de gardă la ambasadă. De aceea să nu faci vreo imprudenţă.

— Presupun că nu trebuie să-i suflu nici un cuvânt lui Aisha Mokhtar.

— Bineînţeles.

Se despărţiră cu o strângere de mână aproape rece. Funcţionarii nu posedau aceeaşi logică precum oamenii de teren. Malko, care prevăzuse să cineze cu tânăra britanică extrem de seducătoare, întâlnită odinioară în Nepal, se decise să-şi schimbe planurile. Abia ieşi din ambasadă, că o sună pe Aisha Mokhtar, care se hotărâse să cineze acasă.

— Cina mea s-a contramandat, o anunţă Malko. Vă scot la *Chez Momo*.

— *Chez Momo!* Superb!

Era un restaurant marocan în vogă de mai mulţi ani, situat într-o intrare ce dădea în Regent Street. Se mânca o bucătărie vag marocană, în serile bune se dansa pe mese şi londonezii erau înnebuniţi după acest local exotic.

— Vin să te iau peste o oră, promise Malko.

* * *

Salinthip Naree mergea tot cu cele douăzeci de noduri ale lui într-o mare agitată, având fixată aceeaşi direcţie care îi făcea să traverseze Oceanul Indian cu un cap-compas spre nord-nord-vest de 325 de grade. Cea mai mare parte a echipajului dormea sau se odihnea.

În cabina lui, căpitanul Lankavi, aplecat asupra unei hărţi, îşi verifica calculele de traiectorie. Din tot echipajul, el era singurul care ştia ce se va întâmpla. Graţie GPS-ului lui, controla cursa aproape la metru, ca să se pregătească pentru singurul moment cu adevărat periculos al echipei lui: întâlnirea cu vaporul de mărfuri plecat din Mogadiscio, a lui *sistership* ieşită din acelaşi şantier japonez în 1982 şi revândută acum doi ani prin Precious Shipping Ltd unui armator maltez şi care purta numele de *Anodad Naree*.

Rutele lor trebuiau să se încrucişeze undeva la jumătatea Oceanului Indian, la aproximativ 800 de mile la sud-est de Somalia. Ca să evite toate riscurile de interceptie radio, cele două nave nu comunicau. Rutele fuseseră stabilite la începutul operaţiunii, ţinând cont de viteza lor, de curenţi şi de vânt. Singurul parametru imprevizibil era vremea, dar în acest sezon era relativ stabilă.

Anodad Naree fusese revopsită la Mogadiscio şi se numea de acum *Salinthip Naree*. Cele două *sistership*

fiind strict identice, operaţiunea nu punea nici o problemă. În acest moment, două nave purtând acelaşi nume navigau în Oceanul Indian: *Salinthip Naree*, plecată din Bangkok, şi *Anodad Naree*, plecată din Somalia, revopsită în culorile navei *Salinthip Naree*.

Traiectoriile lor aveau să se întâlnească într-un punct stabilit dinainte, unde se vor opri. Timpul cât ex-*Anodad Naree* să pună o barcă pe mare care să transbordeze o duzină de oameni siguri şi să recupereze actele navei *Salinthip Naree*. Apoi, falsa *Salinthip Naree* îşi va continua drumul spre Marea Roşie şi Canalul Suez, potrivit itinerarului prevăzut pentru vaporul de mărfuri plecat din Bangkok, în timp ce veritabila *Salinthip Naree* va face stânga-împrejur, plecând înapoi spre coasta pakistaneză pentru a fi demolată la Gaddani, sub numele şi cu actele navei *Anodad Naree*. Modificările de nume şi de vopsea fiind efectuate în plină mare, imediat după schimb cele două vapoare vor pleca spre destinaţiile lor.

Oamenii îmbarcaţi, militanţi Al-Qaida, erau acolo pentru a domoli orice eventuală tentativă de rebeliune din partea echipajului normal al vaporului. Ceea ce era puţin probabil. Frustraţi, aceşti marinari erau adevăraţi ocnaşi ai mării şi nu ţineau seama de destinaţia navei lor, din moment ce erau plătiţi. Sarcina lor era de a arunca în mare încărcătura de orez destinată Israelului, căci o navă care va fi demolată nu ia cu sine marfă.

La Gaddani, echipajul va primi o primă şi se va dispersa. Toată operaţiunea era reglată ca o mişcare de ceasornic, dar nu prezenta mari dificultăţi.

Era posibil ca una din cele două vapoare să fie controlată de-a lungul traversării Oceanului Indian de o navă a Flotei a V-a US. Falsa *Salinthip Naree* nu avea de ce să se teamă. Cum era vorba de un cargou ce mergea de la Bangkok la Haifa fără escală, aparţinând

unei companii thailandeze cunoscute, o verificare superficială a încărcăturii demonstra că era conformă cu evidența încărcăturii.

* * *

Odată calculele terminate, căpitanul Lankavi își aranjă hârtiile, își încuie cabina și ajunse pe dunetă unde secundul lui, malaiezian ca și el, și total devotat ideilor Al-Qaida, făcea de cart. Cei doi bărbați fuseseră contactați acum două luni de un membru al grupării Abu Sayyaf care îi întrebase dacă voiau să se asocieze la o operațiune importantă având binecuvântarea Șeicului. Rolul lor avea să fie primordial, dar fără pericol. Cel puțin într-o primă etapă. Căci pe urmă deveneau rapid niște oameni vânați.

Primiseră câteva mii de dolari, dar nu asta a fost motivația lor primordială. Li se explicase că era vorba de o importantă livrare de arme pentru rezistența palestiniană și această explicație le-a ajuns.

Cerul era acoperit, mașinile uruiau și etrava despica valurile ce aveau uneori creste de patru metri.

— Se apropie o navă de război americană, anunță secundul. I-am comunicat încărcătura noastră și destinația.

— Bravo! zise căpitanul.

Cu cât erau mai controlați, cu atât mai puțin riscau ca falsa *Salinthip Naree* să fie verificată în partea finală a traiectului ei, la patruzeci de mile nautice în apele teritoriale israeliene. Navy israeliană primea în timp real toate informațiile culese de la diferite controale pe fiecare navă. Deci nimeni nu va căuta nod în papură navei *Salinthip Naree*, provenind din Bangkok, ce venea să-și

livreze încărcătura de orez cum era prevăzut. Durata călătoriei, nava, încărcătura, totul corespundea.

Numai că nu va fi *adevărata Salinthip Naree* care se prezenta în faţa coastei israeliene, ci a ei *sistership* plecată din Mogadiscio, cu încărcătura ei mortală. Adevărata *Salinthip Naree* va fi deja în procesul de tăiere cu sudură, la mii de kilometri de acolo.

* * *

Shapour Nawqui se rugase mai mult timp decât de obicei la moscheea din Newsbury Park, inundată de mulţimea de credincioşi. Dacă Allah îi permitea, va lua un avion mâine pentru Pakistan.

Zdruncinat de metrou, urmărea atent din priviri staţiile. Trenul ajungeà la Knightbridge. Pakistanezul coborî şi ieşi în aer liber, orientându-se rapid. După cinci minute, se afla la intrarea pe Belgrave Mews North. Verifică dintr-o privire şi sesiză că maşina Bentley nu era acolo. Deci femeia a cărui misiune era să o omoare era plecată şi avea să se întoarcă. Intră pe străduţă, mergând dificil pe pavelele dislocate. La vizita lui precedentă, reperase, chiar lângă numărul 45, o casă în construcţie, ale cărei deschizături căscate erau protejate cu folii din plastic.

Cu o lovitură de cuţit tăie una şi se strecură înăuntru, găsind rapid scările. Ascuns în spatele foliei transparente, distingea perfect intrarea pe străduţă. Pe acolo treceau foarte puţine maşini, staţionarea fiind rezervată exclusiv riveranilor. Ghemuit, Shapour Nawqui era complet imobil, ca o felină care îşi pândea prada. Făcuse deja asta de mai multe ori şi nu dovedea absolut nici un fel de emoţie. Îşi ascuţise cuţitul cu şmirghel foarte fin şi acum tăia ca un brici. Forţa lui herculeană

avea să facă restul. Putea să decapiteze un om dintr-o singură lovitură de cuţit bine aplicată.

Darămite o femeie...

Planul lui era clar. O dată misiunea îndeplinită, fugea aruncând cuţitul şi va ajunge la Knightbridge. Într-o primă fază, nu va lua metroul, sau ar putea avea loc controale, dar va fugi pe jos înainte să ia autobuzul. Într-o oră va ajunge la hotelul din Heathrow. Mâine îşi va rezerva un loc la primul zbor spre Pakistan. Avea orarul de zbor în buzunar.

Tresări: o maşină intrase pe străduţă. Fasciculele albe ale farurilor luminau faţadele, apoi pavelele. Orbit, Shapour Nawqui nu era încă sigur că este maşina bună, când aceasta se opri în faţă la numărul 45. Farurile se stinseră şi el recunoscu maşina Bentley. Strângând cuţitul în mâna dreaptă, îi adresă o scurtă rugăciune lui Dumnezeu şi ieşi din ascunzătoare.

Capitolul XVI

Cina la *Chez Momo,* într-o ambianţă veselă, păruse că-i venise de hac angoasei lui Aisha Mokhtar. Ea devorase şi făcuse onoare cuşcuşului adaptat la gustul britanic. Apoi ceruse ca Malko să doarmă la ea. Nu numai pentru protecţia ei, după atitudinea avută.

Chaudry, şoferul, opri şi sări imediat din maşină, fugind să deschidă portiera din spate stânga a limuzinei, în timp ce Malko ieşea de pe cealaltă parte. Aruncă o privire spre intrarea din Belgrave Mews North şi zări o furgonetă neagră care se oprise. Scotland Yardul veghea. Înconjură maşina ca să o însoţească pe Aisha Mokhtar în timp ce Chaudry deschidea uşa vilei. Foarte veselă, pakistaneza profită ca să se strângă lângă el, murmurând:

— Te doresc.

Malko surâse în întuneric. Cunoscuse misiuni mai dezagreabile. Brusc, un zgomot uşor venind din capătul străzii private, îl făcu să întoarcă capul şi pulsul îi sări ca o săgeată.

O siluetă se ivi din întuneric şi înainta rapid în direcţia lor. Era prea întuneric pentru a spune despre ce era vorba, dar, instinctiv, Malko îşi băgă mâna sub haină şi scoase un Beretta 92 ce-i fusese oferit de Richard Spicer. Avea glonţ pe ţeavă şi era suficient să tragă siguranţa pentru a fi gata să tragă.

— Ce ai? întrebă Aisha Mokhtar, care nu văzuse nimic.

Malko n-a avut timp să-i răspundă. Silueta accelerase pasul. Era un bărbat de talie mare, care avea ceva în mână... Chaudry tocmai deschisese uşa şi se dădu la o parte ca să lase să intre cuplul. Malko, simţind pericolul, o expedie violent pe Aisha înăuntru cu un brânci la spate. Ea se împiedică strigând de uimire şi căzu înăuntru la intrare.

El se întoarse deja. La lumina unui felinar, distinse un bărbos colosal care înainta năvalnic în direcţia lor, fluturând un cuţit. Malko ridică arma cu braţul întins şi strigă:

— Stai!

Chaudry, curajos, vru să se interpună între cei doi, barând drumul atacatorului. Acesta nu devie din cursa lui, măturând simplu aerul cu cuţitul, cu un grohăit sălbatic. Se auzi un zgomot moale, îngrozitor şi Malko văzu capul lui Chaudry detaşându-se aproape în întregime de tors, într-o ţâşnire de sânge. Bărbatul cu cuţitul înainta în continuare spre uşa deschisă. Aisha Mokhtar se ridică, furioasă, şi ieşi ţipând:

— Eşti nebun!

N-a avut timp să scoată nasul pe uşă. Malko deschise focul: nu era vreme de somaţii... Beretta 92 pocni de patru ori. De la distanţa asta, nu risca să-şi rateze ţinta. Cele patru proiectile se înfipseră în pieptul bărbatului cu cuţitul.

Acesta avu încă suficientă forţă ca să lovească din toate forţele, ratându-l pe Malko dar spărgând un geam de la uşa de la intrare. Cuţitul făcu să sară bucăţi enorme de lemn, dar nu-i scăpă din mână. Malko se gândi la acei tauri care, cu inima lovită de un glonţ, continuau să atace... Bărbosul cu cuţit, cu patru

proiectile în corp, se roti şi o zări pe Aisha Mokhtar. Înaintă şi mai mult în direcţia ei.

La intrarea pe străduţă se auziră portiere trântindu-se şi mai multe siluete fugeau spre limuzina Bentley. Era prea târziu ca să intervină. Malko se trezi în spatele bărbosului, care era în faţa lui Aisha Mokhtar şi schiţa gestul de a lovi din nou, cu cuţitul ţinut cu amândouă mâinile.

— Aisha, dă-te înapoi! îi strigă el.

Apoi viză ceafa colosului şi apăsă de două ori pe trăgaciul Berettei.

Impactul cu gloanţele îl proiectă pe bărbos în faţă. Acesta se prăbuşi în sfârşit, scăpând cuţitul, antrenând-o în cădere pe pakistaneza care urla. Cu pulsul la 200, Malko văzu sosind poliţiştii înarmaţi cu pistoale mitralieră. Aisha Mokhtar urla din toate puterile, cu bărbosul în sfârşit trăsnit căzut în parte sub ea, cu capul practic între coapsele ei, într-o mare de sânge. Malko înconjură cele două corpuri şi o prinse pe Aisha de subsuori, trăgând-o în spate.

— Nu ai nimic? întrebă el.

Incapabilă să răspundă, tremura ca varga, pradă unei veritabile crize de isterie. Sângele îi acoperea hainele şi îi sărise chiar şi pe faţă.

Bărbosul nu mai mişca, fiind mort definitiv.

Poliţiştii de la Scotland Yard cereau întăriri şi scotoceau străduţa în căutarea unor posibili complici. Unul dintre ei se ghemui aproape de ceea ce mai rămăsese din şoferul mort de mult timp. Un carnaj. Malko reuşi să o pună în picioare pe Aisha Mokhtar, dar ea se zbătea, urlând.

— Sunt rănită! O să mor!

Ea luase sângele bărbosului drept al ei. Malko se decise să recurgă la mijloace drastice. O luă în braţe şi o

duse în baia de la parter, o puse în cadă, apoi deschise dușul la maxim... Strigătele încetară rapid și tânăra începu să sufle ca o focă. Sângele curgând de pretutindeni în cadă, era o scenă spectaculoasă. Unul dintre polițiști îl strigă și îl anunță:

— N-am mai găsit pe nimeni. Sosesc întăriri. Securizăm zona.

Mai bine mai târziu decât niciodată. Fără Malko, Aisha Mokhtar ar fi suferit aceeași soartă cu cea a șoferului ei... Se întoarse în baie. Odată criza de nervi terminată, tânăra femeie tremura, cu privirea goală. Se dezbrăcase și se învelise într-un prosop. Agățându-se de Malko, bâiguia:

— Se vor întoarce, se vor întoarce...

— Nu. Peste cinci minute aici se va afla jumătate din poliția britanică, jură Malko.

Brusc ea vomită, ruptă în două. Machiajul îi cursese și ea avea o înfățișare lamentabilă.

— Ești salvată, o asigură Malko. Pentru moment.

* * *

Richard Spicer, *Sir* George Cornwell și șeful secției antiteroriste de la Scotland Yard veniseră în fugă pe Belgrave Mews North și se instalaseră în salonul de la parter. Poliția scotocise toate casele de pe străduță, declanșând neîncrederea ocupanților ei liniștiți care nu mai văzuseră niciodată o poveste asemănătoare...

Unul din oamenii de la Scotland Yard apăru cu un pașaport în mână. Cel găsit asupra bărbosului.

— L-am verificat, anunță el. E vorba de un document care îi aparține unui cetățean britanic de origine pakistaneză, care se află în acest moment în Pakistan...

Fie i-a fost furat, fie l-a împrumutat. Doar fotografia a fost schimbată.

— Vom afla unde locuieşte acest bărbat în Londra, zise Malko. N-aţi găsit nimic altceva?

— Un bilet de avion cu o întoarcere deschisă pentru Islamabad.

— Să mergem să vedem ce face Aisha Mokhtar, zise Malko.

Tânăra femeie era în camera ei de la primul etaj. Era foarte palidă, într-o cămaşă de noapte din satin şi dantelă neagră, demachiată, semănând cu o fetiţă. De îndată ce Malko se apropie de ea, îl prinse de mână şi îl strânse cu toată puterea.

— Mi-ai salvat viaţa! îi murmură ea. E îngrozitor. Îl voi visa pe acest bărbat toată viaţa. Avea o privire de nebun. Am crezut că mă va omorî. A încercat să mă înjunghie în burtă.

Asta fusese conştiinţa profesională...

Superintendentul de la Scotland Yard afirmă că de acum poliţişti înarmaţi vor veghea în permanenţă în faţa vilei ei şi o vor însoţi pe Aisha Mokhtar în toate deplasările. Vizibil de altfel, ea mulţumi cu un surâs şi închise ochii, murmurându-i lui Malko:

— Rămâi aici.

El coborî ca să-i însoţească pe cei trei bărbaţi. Poliţişti au luat poziţie în faţa casei.

— Fără informaţia lui Abu Qutada, suspină Richard Spicer, aţi fi fost morţi amândoi. În mod categoric, oamenii de la "6" sunt profesionişti adevăraţi.

* * *

Colonelul Hussein Hakim, abia ajuns în biroul lui, privi rapid hârtiile lăsate de secretară. Pe teancul de acte, ea

plasase un mesaj pe care stătea scris "Informație-Urgent-Secret", provenind de la Scotland Yard. Colonelul ISI îl parcurse, cu inima strânsă.

Era darea de seamă succintă a unei tentative de omor comise de un oarecare Shapour Nawqui, ce a folosit pașaportul numărul 45412878 al unui oarecare Ahmed Nursus Shaban care se afla actualmente în Pakistan. Scotland Yardul cerea o completare oficială a informației. Colonelul Hakim o sună pe secretară și îi întinse mesajul.

— Răspunde și atașează răspunsului recipisa declarației de pierdere a pașaportului.

Rămas singur, își puse un ceai. Într-un alt teanc cu acte, găsi relatarea atacului sălbatic de pe bulevardul Belgrave Mews North, care apărea într-unul din cotidienele britanice, cu o fotografie în care Aisha Mokhtar era într-o manifestație oficială. Aceasta scăpase tentativei de omor, fiind teafără. În planul principal, cuțitul lui "Cobra" era impresionant. Colonelul luă o înghițitură de ceai. Era imposibil să încerce din nou: britanicii erau de acum în gardă. Cum putuseră aceștia să împiedice această operațiune? Poate că nu va afla niciodată. N-avea decât să se roage ca Aisha Mokhtar să nu fie în posesia nici unui secret. Pentru că acum, ea nu va ezita să vorbească. Ziua avea să fie încă dură.

* * *

Malko dormise îmbrăcat lângă Aisha Mokhtar. Aceasta nu se trezise încă și el profită de asta ca să facă un duș. Când ieși din baie, Aisha deschise ochii, cu o privire vălurită de somn și încă înspăimântată.

— Nu voi uita niciodată! murmură ea. Cine l-a trimis pe acest om să mă omoare?

— Cei care vor să nu poţi să vorbeşti, zise Malko. ISI sau oamenii din Al-Qaida. Din fericire, noi ne luasem deja măsuri de precauţie.

— Şi Chaudry?

— E mort. Practic bărbosul l-a decapitat...

— Săracul om! suspină ea. Era atât de devotat... Mă simt obosită. Şi mi-e frică.

— Aici n-ai de ce să te temi, afirmă Malko.

— Dar va trebui să ies... nu pot să trăiesc ca în închisoare...

— Desigur, recunoscu Malko, Dar nu putem proteja pe nimeni sută la sută. Chiar şi Ronald Reagan, preşedintele Statelor Unite, omul cel mai păzit din lume, a fost victima unui atentat.

— Vrei să-mi faci un ceai? îi ceru Aisha. N-am puterea să mă ridic.

Atunci când se întoarse cu o tavă, tânăra fuma o ţigaretă, cu privirea în gol. Bău câteva înghiţituri de ceai şi îl fixă pe Malko.

— Dacă îţi spun ceva foarte important, m-ar ajuta?

Inima lui Malko începu să bată cu putere. Poate că avea să pună mâna pe jackpot. El zise cu o voce egală:

— Tot timpul am crezut că ştii unele secrete ale acestei afaceri. Sultan Hafiz Mahmud era îndrăgostit nebuneşte de tine. A trebuit el să-ţi spună ce pregătea.

— Nu mi-a zis mare lucru, îl corectă Aisha Mokhtar. Era foarte discret în privinţa acestui proiect, dar eu ştiam că vrea să-i dea lui Bin Laden materialele cu care să fabrice o bombă atomică.

— Şi asta nu ţi s-a părut îngrozitor de periculos? obiectă Malko.

Ea surâse stingherită.

— Drept să spun, nu credeam că va reuşi, căci era foarte dificil să fabrice o bombă în munţii din Belucistan.

Sultan e un visător şi un utopist... chiar dacă e inginer nuclear. Singurul lucru pe care mi l-a mărturisit într-o zi şi de care era foarte mândru, e că reuşise să sustragă uraniul îmbunătăţit din stocurile strategice ale Pakistanului, fără ca nimeni să-şi dea seama.

Malko avea impresia că a prins un peşte foarte mare la capătul unui fir foarte subţire care se putea rupe în orice moment. Reuşi să întrebe cu o voce calmă:

— Şi cum a făcut?

— A înlocuit lingouri de uraniu îmbunătăţit cu lingouri de uraniu natural care au aceeaşi greutate specifică şi acelaşi aspect, dar care se procură foarte uşor la un preţ foarte mic. Mi-a vorbit de patruzeci de dolari uncia, adică în jur de o mie trei sute de dolari kilogramul...

Şase sute de kilograme la o mie trei sute de dolari, făcea şaptezeci şi opt de mii de dolari. Nu foarte scump pentru apocalipsă. Malko nu mai avea stare. Va să zică pakistanezii erau de bună credinţă! Pentru ei, stocurile lor erau intacte. Trebuiau examinate lingourile de uraniu îmbunătăţit unul câte unul pentru a le găsi pe cele substituite. Ideea era genială. Un bărbat ca Sultan Hafiz Mahmud trebuia să aibă acces la rezervele de uraniu 235 stocate la Kahuta. Cum acest metal greu ocupa un volum mic, substituţia era uşoară. Putea să meargă cu un lingou de uraniu natural şi să plece cu unul de 235...

Malko se aplecă peste Aisha şi o sărută uşor pe buze.

— Ai făcut un serviciu foarte mare ţării tale, zise el. Şi să-ţi diminuezi serios riscurile asupra vieţii tale.

* * *

— Pakistanezii s-au dezlănţuit! anunţă *Sir* George Cornwell. Au arestat zeci de persoane care lucrau la

Kahuta şi caută toţi eventualii complici ai lui Sultan Hafiz Mahmud. Preşedintele Musharraf l-a sunat personal pe George Bush şi pe primul-ministru, promiţând să coopereze din plin. Au găsit deja unul din lingourile de uraniu natural substituite celorlalte...

Malko, Richard Spicer şi directorul de la MI6 luau masa în sala de mese a Serviciului învecinată cu biroul lui *Sir* George Cornwell de la ultimul etaj al imobilului futurist, cu o priveliştе mirifică asupra Tamisei. Se scurseseră douăzeci şi patru de ore de la relatarea lui Aisha Mokhtar şi comunicaţiile între Islamabad şi Londra fuseseră deosebit de intense. Prima reacţie a pakistanezilor a fost neîncrederea. Dar procedaseră la verificări de urgenţă şi, conştienţi de acum de gravitatea situaţiei, se zbăteau ca nişte nebuni...

— E foarte bine! concluzionă Malko. Noi ştim de acum că există o bombă nucleară în mâinile unui grup terorist, despre care guvernul pakistanez nu ştie nimic, dar încotro se îndreaptă? Cred că această bombă a părăsit Pakistanul de multă vreme... În drum spre... unde?

— Dăm drumul la alertă roşie în Statele Unite, zise Richard Spicer, dar asta nu va avea decât un efect limitat. Această bombă călătoreşte pe vapor sau pe şosea. Nu putem să scotocim toate vapoarele şi nici toate camioanele din lume. În plus, după opinia specialiştilor, ea nu degajă nici o radioactivitate. Se poate lipi un detector Geiger de ea, că acul nu va tremura nici un pic...

— Am vorbit mai devreme cu generalul Ahmed Bhatti, şeful ISI, anunţă *Sir* George Cornwell. Mi-a spus că ei controlează viaţa lui Sultan Hafiz Mahmud şi că speră să găsească ceva rapid. O pistă care să ne permită să dăm de urma acestei bombe.

— Flota a V-a a noastră din Oceanul Indian este în stare de alertă, întări şeful CIA. Vom inspecta toate navele suspecte. Dar, din păcate, această bombă nu e foarte voluminoasă... Nu putem să golim calele tuturor navelor.

Aceasta părea o victorie à la Pyrrhus.

* * *

Aisha Mokhtar îşi reluase figura umană. Malko o dusese să ia masa la *Dorchester,* restaurantul ei favorit. De data asta, chiar şi sala restaurantului era plină de poliţişti. Pakistaneza reuşise să prindă din nou gustul de Taittinger, ceea ce era semn bun.

— Informaţia ta s-a dovedit exactă, o anunţă Malko. S-au găsit lingourile de uraniu natural şi se ştie că lipsesc şaizeci de kilograme de "combustibil". Suficient, după spusele specialiştilor, pentru confecţionarea unei bombe de 10 kilotone.

— E mult? întrebă Aisha.

— Suficient pentru a omorî câteva zeci de mii de persoane, preciză sobru Malko. Şi, pentru moment, nu ştim unde se află această bombă. N-ai nici o idee care ar fi destinaţia ei?

— Nici una. Sultan nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Sper că nu e Londra, adăugă ea cu un râs nervos...

Se aplecă peste masă şi zise brusc, pe un ton confidenţial:

— Vreau să fac dragoste cu tine ca prima oară. Aseară am crezut că n-o să mai doresc niciodată vreun bărbat. Simt încă greutatea capului acestui bărbos oribil între coapsele mele. Dacă am lua o cameră aici?

Avea dreptul chiar şi la o cameră, după informaţia pe care le-o dăduse. Malko trecu discret pe la recepţie unde

primi cheia unei camere. Abia ajunşi în cameră – *Dorchester* ştia să trăiască – că Aisha Mokhtar îşi regăsi ardoarea. Cât ai clipi, îl prinse pe Malko în gură până când aceasta îl estimă demn să o satisfacă. Apoi, ea se aplecă peste o masă din faţa unei oglinzi, cu picioarele desfăcute şi fusta ridicată. Malko îi văzu pupilele dilatându-se când se înfundă direct în şalele ei, aşa cum îşi dorea ea. Ea începu să juiseze înaintea lui, cu faţa deformată de plăcere.

* * *

Un grup de agenţi ISI se năpustiseră pe Belucistan. Singurul element exploatabil din viaţa lui Sultan Hafiz Mahmud, tot afazic, era strania călătorie pe care o efectuase recent în această provincie şi pe durata căreia doi agenţi ISI fuseseră găsiţi morţi în circumstanţe stranii...

Nawar-ul Jamil Al Bughti, aflând că poliţia pakistaneză voia să-l interogheze, se refugiase în munţi. Fără să ezite, armata pakistaneză merse să-l scoată din ascunzătoare cu elicoptere de luptă. Întâlnirea de reconciliere a avut loc în fieful lui, lângă Quetta. El a recunoscut că a escortat un convoi de două vehicule, protejate de un oarecare număr de arabi, şi descrise o încărcătură de doi metri lungime pe un metru înălţime, pe care o luase drept o încărcătură de droguri, lucru frecvent în această regiune.

El furnizase totuşi o informaţie preţioasă explicând moartea celor doi poliţişti asasinaţi de Sultan Hafiz Mahmud. De acum, această ferocitate se explica. Şi, informaţia şi mai preţioasă, ISI aflase că misterioasa încărcătură fusese îmbarcată la Gwadar, pe o navă de

douăzeci şi cinci de metri despre care nu ştia nimic. Îşi amintea doar de folosirea unei macarale.

După aceea, agenţi ISI periaseră foarte fin Gwadarul, încercând să găsească acea macara. Ceea ce nu era uşor, căci belucistanezii nu erau prea vorbăreţi.

La Islamabad, generalul Bhatti era ţinut la curent cu căutările din oră în oră, el însuşi îl suna nonstop de preşedintele Musharraf. Chiar dacă responsabilitatea directă a Pakistanului nu era de amploare mai mare, relaţiile cu Statele Unite aveau să se tensioneze...

Unul din cele cinci telefoane ale generalului sună insistent. Comunicarea era de o calitatea proastă, provenind din Belucistan. A trebuit să închidă şi să-l sune el pe corespondent, un maior ISI. Acesta ardea de nerăbdare.

— General *Sahib*, anunţă el, cred că am găsit nava. Deocamdată se află între Dubai şi Iran, dar l-am interogat pe un membru al echipajului care îşi aminteşte de această încărcătură. Şi ei credeau că e vorba de droguri sau de arme.

— De ce de arme?

— Pentru că acea navă mergea la Mogadiscio, în Somalia. Acolo armele se plătesc foarte scump.

* * *

Cu hărţile sub ochi, căpitanul Lankavi scruta oceanul prin binoclu. După Calculele lui, trebuia în curând să vadă apărând dinspre vest *sistership* a lui *Salinthip Naree*. El urmărise cu atenţie viteza prevăzură: unsprezece noduri şi jumătate. Fără vânt, fără furtună. Al doilea vapor de mărfuri avea o rută mai scurtă de parcurs, deci mai puţine riscuri de întârziere, în afară de o eventuală avarie, evident...

Secundul lui, parcurgea şi el orizontul, privind cerul. Erau puţine avioane de patrulă, dar era de ajuns unul, într-un moment prost. Era ora şase şi mai erau încă două ore de lumină.

— Cred că îl văd! anunţă secundul.

Arătă spre un punct în depărtare spre vest, în apusul de soare. Căpitanului Lankavi îi trebui mult timp să-l repereze: era o navă care mergea în direcţia lor. Era încă prea departe pentru a o identifica cu certitudine...

— Maşinile la putere maximă, ordonă el.

Cei doi bărbaţi aşteptau în linişte. Echipajul nu bănuia nimic. Trebuiră să aştepte mai mult de douăzeci de minute ca să poată să recunoască silueta *sistership*-ului *Anodad Naree*. Joncţiunea era făcută. Toate documentele erau gata. Nu mai rămânea decât munca de vopsire care urma să fie efectuată la căderea nopţii, cu ajutorul pasarelelor suspendate de-a lungul carcasei.

— Pregătiţi-mi o şalupă! ordonă căpitanul Lankavi.

Trebuia ca schimbul să dureze cât mai puţin timp posibil: era momentul cel mai riscant. Din fericire, cerul şi marea erau pustii.

— Opriţi maşinile!

Cargoul mergea în direcţia lui, în timp ce se cobora şalupa echipată cu un motor puternic. Căpitanul Lankavi luă loc în ea cu un marinar la cârmă şi se îndreptă spre celălalt cargou care oprise şi el la o jumătate de milă. Marea era destul de calmă, dar se mişca destul de mult. Când se apropie de celălalt vapor, căpitanul Lankavi se distră văzând numele navei lui la pupă. O scară atârna de-a lungul carcasei. Mai mulţi oameni se aflau pe punte.

Căpitanul Lankavi sări pe scară şi ajunse pe punte unde se aruncă în braţele lui Yassin Abdul Rahman. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară mai multe secunde, apoi, fără nici un cuvânt, îşi schimbară sacoşele cu documente.

Cinci oameni coborâseră deja scara pentru schimbul de nave, toţi înarmaţi cu Kalaşnikovuri.

Avu loc o nouă îmbrăţişare, apoi căpitanul Lankavi coborî la rândul lui scara şi şalupa se îndepărtă de falsa *Salinthip Naree*. Făcea semn cu mâna pentru ultima oară în direcţia oamenilor care se îngrămădiseră în spatele bastingajului. Gâtul îi era sugrumat de mândrie. Cargoul se pusese deja în mişcare. Pentru ultima oară văzu numele lui la pupă şi pe flancul lui. Pentru încă puţin timp, cele două nave purtând acelaşi nume aveau să navigheze în Oceanul Indian... Dar se făcea noapte peste o oră.

Atunci când ajunse din nou pe nava lui, căpitanul Lankavi privi pentru ultima oară celălalt vapor care nu mai era decât un punct ce se îndepărta spre nord. Apoi ajunse pe dunetă şi îl anunţă pe secund:

— Maşinile în avans. Cap 192 de grade. Viteza douăsprezece noduri.

Reuni apoi echipa care se îmbarcase, arătându-le pasarelele care vor fi coborâte de-a lungul carcasei. Atunci când soarele va răsări, *Salinthip Naree* trebuia să fie *Anodad Naree*, în drum spre Gaddani ca să fie demolată. Falsa *Salinthip Naree* îşi continua drumul spre nord, în direcţia Mării Roşii şi a Canalului Suez, pentru ultima ei călătorie.

Capitolul XVII

— Mogadiscio! Aceşti alienaţi au plecat spre Mogadiscio!

Richard Spicer părea extrem de tulburat de ştire. Convocat la ambasada Statelor Unite, Malko l-a găsit cufundat pe şeful agenţiei într-un stadiu apropiat de isterie. Mesajul de la ISI sosise la MI6 către ora două şi jumătate dimineaţa, trimis imediat la CIA şi la toţi cei care puteau fi implicaţi. Nicăieri nu se făcea referire la o armă nucleară, ci doar de o încărcătură deosebit de suspectă, susceptibilă să pună în pericol un număr mare de persoane...

Malko era şi el uimit. De ani întregi, Somalia, împărţită între miliţii rivale care făceau să troneze teroarea în ţară, nu exista propriu-zis ca stat. Nici o prezenţă occidentală de la lamentabila expediere americană din 1993. Nici o companie aeriană normală nu deservea ţara, doar echipa de aeroporturi improvizate şi circuitele comerciale reduse la cea mai simplă expresie a lor fiind total "sălbatici". Diferiţii şefi războinici care-şi împărţeau ţara erau în marea lor majoritate islamişti radicali şi toţi urau Statele Unite. Exista un guvern legal, dar avea reşedinţa la Nairobi, în Kenya. Singura dată când a vrut să se instaleze la Mogadiscio, au fost o sută de morţi... De atunci, preşedintele Abdullahi Yussuf Ahmed, proamerican şi antiislamist, se retrase în fieful lui

din Puntland, la aproximativ două sute de kilometri la nord de Mogadiscio. Acesta devenise un oraş ca în Mad Max, la malul Mării Roşii. În mai multe reprize în trecut, americanii cu baza la Djibuti reperaseră multiple traficuri de arme legate de ceea ce mai rămăsese din Somalia. CIA considera ţara ca o bază din spate a Al-Qaidei, adăpostind un grup islamist radicalist, Al-Ittihad Al-Islamiyya, foarte activ.

— Această bombă nucleară cu siguranţă nu este destinată Somaliei, remarcă Malko.

— Evident! întări Richard Spicer. Dar este un loc propice pentru a o ascunde.

— Ciudat! De cé să o ascundă? De ce să n-o folosească imediat? Mai ales că se află deja pe o navă.

Şeful agenţiei îi aruncă o privire ironică.

— Acest gen de vapor pe care a fost încărcată nu merge frecvent la New York. După spusele pakistanezilor, este un vapor de mărfuri care face *tramping* regional. Un vapor de vreo douăzeci de metri, care nu poate să meargă foarte departe.

— Aţi luat deja măsuri?

— Bineînţeles. Flota a V-a este în alertă. Mai multe nave au fost anunţate să întărească zona şi vor inspecta sistematic tot ceea ce pleacă din Mogadiscio. Am alertat şi baza noastră din Djibuti şi ei vor intensifica supravegherea de pe coasta somaleză cu avioanele lor.

— Ceea ce căutăm noi nu e ceva voluminos, obiectă Malko. Un simplu palet cu o încărcătură acoperită cu o prelată. Chiar şi cele mai bune avioane nu vor ajuta prea mult. E tot?

— Nu, Langley întăreşte toate contactele pe care le putem avea în zonă, prin intermediul altor servicii. Dar zeci de nave vin şi pleacă din Somalia în fiecare

săptămână şi nu sunt supuse nici unui control, nicăieri. Nu există nici un registru portuar, nici administraţie.

— Filmaţi zona regulat?

— Nu. Prin sondaj.

— Nu sunt sateliţi?

— Nu mai sunt. Nu s-a întâmplat nimic important de mult timp. Au fost lăsaţi israelienii să trateze problema prin serviciile kenyene, care nu sunt strălucite. Suntem în rahat.

Merse să ia o butelie de scotch din bar şi, după ce-i oferi lui Malko care refuză, îşi puse un pahar plin de Defender. În mod vizibil avea nevoie.

Malko privi frunzişul din Grosvenor Square.

— Trebuie ca pakistanezii să pună mâna pe căpitanul care a transportat bomba, zise el. Să ştim mai multe despre ea. Dacă nu, căutăm acul în carul cu fân.

Richard Spicer suspină.

— Du-te şi explică asta celor de la Langley! Casa Albă îi hărţuieşte! Ei vor să ştie tot, imediat. Unul din consilierii preşedintelui chiar a sugerat să se închidă toate porturile americane până la noi ordine...

— Frumoasă victorie pentru Al-Qaida! concluzionă Malko. Acest transfer a trebuit să lase urme. Singura noastră şansă este ca această bombă să se afle încă acolo. Primul lucru care ar trebui făcut ar fi poate acela de a merge la faţa locului.

Richard Spicer îl privi, cu gura căscată.

— Să mergem să vedem cum?

— Cu trupe, preciză Malko. Aveţi o bază importantă la Djibuti şi Flota a V-a în Oceanul Indian. M-ar mira, dacă această bombă mai e acolo, ca ea să fi fost transportată în interiorul ţării. E suficient să fie periată coasta, cu câteva sute de oameni şi artilerie grea...

Richard Spicer emise un rânjet dureros.

— N-ai văzut *Blackhawk down,* filmul despre expediţia noastră în Somalia din 1993? De îndată ce am pronunţat numele Mogadiscio la Pentagon, generalii s-au pus la adăpost. Acolo, bebeluşii se nasc cu un Kalaşnikov în dinţi. Toată lumea e înarmată. Au mitraliere grele, artilerie uşoară, rachete sol-aer. La vederea primului elicopter, populaţia se ridică precum un singur om. Acolo nu trebuie o mână de oameni, ci o operaţiune care să angajeze un adevărat corp expediţionar. Şi de unde să-l iei? Toată lumea este în Irak sau în Afghanistan. Nici măcar nu putem să reunim suficienţi soldaţi pentru pacificarea regiunii Kandahar.

Malko, caustic, lăsă să-i cadă:

— Trebuie să ştiţi ce vreţi! Ce risc potenţial merită eforturile! Ori voi nu credeţi că merită...

— O, ba da, credem! zise cu amărăciune Richard Spicer. Şi pakistanezii cred acum. Şi ei sunt morţi de frică. Căci în caz că e adevărat, ei vor cădea drept ţapi ispăşitori...

— Atunci, ce vreţi să faceţi? De acum, aveţi două certitudini: bomba există şi ea a părăsit Pakistanul cu destinaţia Mogadiscio. Apropo, ştiţi când?

Richard Spicer se întoarse la birou şi deschise un dosar.

— După pakistanezi, la sfârşitul lui aprilie. Cea mai bună perioadă pentru traversarea Oceanului Indian, între sfârşitul musonului de iarnă şi începutul celui de vară. Este momentul în care marea e puţin mai calmă.

— Suntem în iunie, remarcă Malko. Traversarea între Belucistan şi Somalia cât durează?

— Sunt exact două mii douăzeci şi două de mile între Gwadar şi Mogadiscio, precizează americanul. Acest gen de vapor merge între şapte şi opt noduri în medie, ceea ce

reprezintă o traversare cuprinsă între douăzeci şi cinci şi douăzeci şi opt de zile pe mare.

— Deci, concluzionă Malko, această bombă nucleară a ajuns acolo în ultima săptămână a lunii mai. După părerea mea, a trebuit să fie transbordată imediat pe o altă navă, mai mare şi mai rapidă. Căci, pe şosea, nu văd unde ar fi putut merge. În Kenya? În Etiopia? E puţin probabil. Din contră, graţie absenţei totale a controlului portuar la Mogadiscio, a putut să fie încărcată pe o navă care o aştepta pentru destinaţia finală.

— Sunt de acord cu tine, confirmă Richard Spicer. De îndată ce am primit această informaţie, ea a fost transmisă tuturor porturilor americane şi britanice, pentru ca aceştia să fie în mod deosebit vigilenţi cu toate navele având menţionată pe cartea lor de bord o escală sau o ancorare la Mogadiscio. Numai că această zonă are limite.

— De ce? întrebă Malko.

— Itinerarul unei nave poate fi controlat în două moduri, explică şeful CIA. Mai întâi prin examinarea cărţii de bord, care trebuie să menţioneze toate escalele sau ancorările. Şi apoi prin declaraţiile tuturor căpităniilor de porturi unde s-a oprit... În cazul Mogadiscio, nu există căpitănie. Dacă un căpitan al unei nave se hotărăşte să nu noteze pe cartea de bord că a făcut escală la Mogadiscio, e foarte greu de aflat. Ori, presupun că un căpitan al unei nave ce transportă o bombă atomică nu se va lăuda cu trecerea ei prin Mogadiscio când va ajunge într-un port britanic sau american.

Atinsese o problemă de bun-simţ.

— Trebuie neapărat identificată nava pe care se află această bombă nucleară, concluzionă Malko. Mai există o şansă ca ea să se afle încă pe mare.

— Pentru asta, aprobă Richard Spicer, nu sunt decât

două mijloace: să-l găsim pe căpitanul vaporului care a livrat bomba, sau să mergem la Mogadiscio. Pakistanezii caută vaporul, dar ei se plimbă între Iran, Oman și Golful Persic. Noi nu putem nici măcar să-i ajutăm, căci nu are nici nume, nici număr de înmatriculare. Chiar dacă are baza la Gwadar, poate să nu se întoarcă acolo mai multe luni. Asta înseamnă că trebuie mers acolo, concluzionă timid americanul.

Malko îi expedie un surâs ironic.

— O să aveți cu siguranță mulți voluntari... La Mogadiscio nu e nici măcar ambasadă americană, deci nici o protecție diplomatică și americanii nu sunt tocmai bine văzuți...

— Eu nu vorbesc de un american, remarcă șeful agenției, cu privirea pierdută.

Malko se făcu că nu înțelege și se ridică.

— Mulțumesc că m-ai ținut la curent. Pentru moment, cred că nu mai e mare lucru de făcut la Londra. Atâta timp cât nu știm unde se află această bombă nucleară, vorbim vorbe goale.

— Și Aisha Mokhtar? Poate că are informații suplimentare.

— M-ar mira, zise Malko. A spus tot ce știa și nu se afla în Pakistan atunci când nava a părăsit Gwadarul. Dar o să o întreb totuși.

După douăzeci de minute, debarca pe Belgrave Mews North, transformat în câmp de retragere. Aisha Mokhtar era tot palidă, dar privirea ei prinsese puțină viață.

— Sunt noutăți? întrebă ea.

— Da, zise Malko. Bomba a fost expediată la Mogadiscio.

— Atunci, e adevărat? Sultan nu glumea?

— Nu, replică Malko. Acum se află o bombă în

circulație, în drum spre obiectivul ei, despre care nu știm nimic. Încearcă să-ți amintești. Sultan Hafiz Mahmud n-a menționat niciodată un obiectiv particular? Un mijloc de transport, un nume?

Aisha Mokhtar dădu din cap.

— Nu. N-am avut decât o singură conversație adevărată despre acest subiect. Băuse mult whisky și era incredibil de mândru că reușise să sustragă uraniul îmbogățit fără să-și dea cineva seama. Dumnezeule, ce vom face?

— Ne vom ruga! zise Malko.

* * *

Salinthip Naree, devenită *Anodad Naree*, mergea cu unsprezece noduri spre est, în direcția coastei pakistaneze. Din cauza musonului de vară, marea era destul de agitată ca să-i forțeze să reducă viteza. Din vechea ei identitate nu mai rămăsese nimic. În șase zile, ceața îmbătrânise vopseaua noilor inscripții și, cu cartea de bord a *sistership*, *Anodad Naree*, putea să facă față oricărei inspecții pe mare.

Panourile de la cală erau deschise și, zi și noapte, marinarii urcau sacii de orez ca să poată goli cala de cele optsprezece mii de tone. Cu paleți de două sute de saci, orezul era urcat și aruncat imediat în mare. Operațiunea era pe trei sferturi terminată. Echipajul, obișnuit să se supună, nu pusese nici o întrebare. Căpitanul Lankavi le spusese că orezul se deteriorase și că nava se întorcea în Pakistan ca să fie dezmembrată. Cum le promisese o sumă substanțială pentru acea descărcare neobișnuită în plină mare, nimeni n-a protestat. De altfel, erau oameni săraci, amețiți de oboseală și complet indiferenți la lumea exterioară...

Cargoul nu era mai departe de opt sute de mile de coasta Belucistanului. Încă două zile şi cala va fi goală, ceea ce era mai normal pentru o navă ce mergea la dezasamblare. Fusese construită în 1982, ceea ce făcea dezmembrarea complet plauzibilă. Cursa de fier vechi fusese pregătită graţie cererii de pe piaţa chineză şi, oricum, armatorii ei preferau să cumpere nave noi. În plus, cartea ei de bord arăta că a parcurs deştule mile de la recumpărarea ei de către armatorul maltez de la Precious Shipping Ltd.

Căpitanul Lankavi urcă pe punte ca să supravegheze sfârşitul descărcării. Cei cinci arabi îmbarcaţi în plină mare erau împrăştiaţi în diferite colţuri ale punţii, bolnavi în marea lor majoritate. Din fericire, echipajul nu i-a văzut înarmaţi. Kalaşnikovurile lor erau ascunse într-una din cale... Căpitanul Lankavi, instalat în dunetă, luă binoclul şi i se mări pulsul. Silueta unei nave apărea la orizont, la vreo douăzeci de mile nautice.

Părea că vine în direcţia lor.

Căpitanul nu-şi luase încă binoclul de la ochi şi radioul porni şi anunţă:

— *Capitain*, am pe canalul 16 un distrugător american, *USS Galveston*, aparţinând flotei a V-a.

— Fă-mi legătura aici, zise imediat căpitanul Lankavi.

Ridică receptorul de la radio şi se prezentă. Imediat, o voce americană îi ceru să schimbe frecvenţa ca să nu încarce canalul 16 şi îşi începu interogatoriul.

— De unde veniţi?

— Massaoua, din Erythree.

Anodad Naree făcuse efectiv escală la Massaoua, înainte de El-Ma'an.

— Unde mergeţi?

— La Gaddani, în Belucistan, pentru a fi dezmembrată.

— Aveţi încărcătură?

— Nu. Ne-au rămas câteva tone de orez stricat.

— Bine. Rămâneţi pe recepţie.

Trecură câteva minute de linişte, apoi ofiţerul de cart de pe *Galveston* reveni pe linie şi anunţă:

— Opriţi maşinile. Vom face o inspecţie.

— *Roger*, oprim maşinile, zise căpitanul Lankavi.

De îndată ce comunicarea fu întreruptă, coborî pe punte şi îi ordonă caporalului de marină însărcinat cu descărcarea sacilor cu orez să-şi întrerupă munca şi să închidă panourile calei. Aceasta era deja pe trei sferturi goală.

Apoi merse şi îi anunţă pe arabii instalaţi pe punte să se întoarcă în interiorul navei. Din fericire, inspecţiile se interesau rareori de compoziţia echipajului.

Urcat din nou pe dunetă, îşi luă binoclul şi privi distrugătorul american care se apropia. Cartea lui de bord – cea a navei *Anodad Naree* – era perfect în regulă. Doar escala la Mogadiscio nu era menţionată... Liniştit în aparenţă, dar rugându-se la Allah, privea distrugătorul Flotei a V-a US apropiindu-se, apoi oprind la o milă în faţa navei lui, deplasându-se lent în bătaia vântului. Prin binoclu, distinse clar şalupa pusă la apă prin spate, pe care se îmbarcau marinari în ţinută de luptă. Oricum, armele de pe distrugător erau aţintite asupra navei *Anodad Naree*...

* * *

— Aisha Mokhtar nu ştie nimic mai mult, anunţă Malko, din nou la o întrevedere cu şeful agenţiei CIA. Şi tu, ai noutăţi? Pakistanezii l-au găsit pe căpitanul navei?

— Nu, răspunse sobru Richard Spicer. Şi nici din partea Djibuti nu e mai bine: avioanele noastre n-au

văzut nimic. Sau cel puțin nici o navă mare n-a ancorat în fața plajei El-Ma'an, doar nave locale dintre care nici una nu poate să ajungă departe.

— Deci sunt trei șanse mari ca bomba nucleară să fie deja exfiltrată, deduse Malko. Nu e o veste bună. Ar trebui, cel puțin, să pregătiți o operațiune "lovitură de pumn" cu Marinarii de la Flota a V-a pentru a încerca să obțineți informații de la fața locului.

Richard Spicer suspină descurajat.

— Informații despre cine? Nu sunt decât inamici acolo. Și noi n-avem trupe disponibile.

Malko dădu din cap, copleșit.

— După, va fi prea târziu.

— După ce?

— După bum! replică Malko, exasperat. Aveți șansa să aveți cea mai mare armată din lume și pentru moment sunteți neputincioși. Ori, pista pe care o avem, este Mogadiscio.

— Fac presiuni asupra pakistanezilor, zise Richard Spicer, evaziv. Dacă ei nu sunt interesați să găsească acea navă, este pentru că sunt complici...

— Doar nu veți vitrifica Islamabadul! remarcă Malko. Sau veți avea *adevărate* probleme. Ce vrei să fac acum?

— Rămâi la Londra. Pot să am încă nevoie de tine...

Malko nu era atât de sigur... Aisha Mokhtar spusese tot ce știa.

* * *

Cu motoarele oprite, *Anodad Naree* era puternic balansată de valuri. Pe punte, lângă scară, căpitanul Lankavi privea apropierea șalupei ce arbora stindardul înstelat, în care se aflau o duzină de Marinari de pe distrugătorul US. Scara era coborâtă și doar membrii

echipajului folosiţi la manevre rămăseseră pe punte. Unul dintre ei prinse capătul unei frânghii lansat de un marinar american şi o prinse de navă. Doi ofiţeri US urcară imediat la bord, însoţiţi de patru marinari înarmaţi, care ocupară loc pe punte. Ofiţerul de pe Galveston îl salută pe căpitanul Lankavi şi îi anunţă intenţia lui de a-i inspecta nava şi documentele de bord, în cadrul luptei antiteroriste.

În timp ce secundul lui deschidea panourile de la cală ofiţerul american şi căpitanul Lankavi urcară mai întâi pasarela de navigare unde căpitanul malaiezian îi arătă cartea de bord. Ofiţerul american examină îndelung "jurnalul" care trasa toată viaţa navei, cu diferitele ei escale. Negăsind nimic anormal, îl întrebă într-un final:

— Destinaţia voastră e Gaddani?

— Absolut, confirmă căpitanul Lankavi. Armatorul nostru a decis să dezasambleze nava într-unul din şantierele lui.

— Şi ce se va întâmpla cu echipajul?

— Plecăm înapoi la Karachi. O altă navă trebuie să vină să ne ia, dar unii marinari vor găsi cu siguranţă de lucru acolo... Vreţi să le controlaţi paşapoartele?

— Nu, mulţumesc, zise ofiţerul.

Primise ordin să controleze îndeosebi navele care se îndreptau spre nord de Oceanul Indian, nu cele care coborau spre sud. Secundul lui reapăru, terminând inspecţia navei, şi îl anunţă pe superiorul lui:

— Calele sunt aproape goale, *Sir.* Probabil că mai e o mie de tone de orez în saci de câte cincizeci de kilograme.

Ofiţerul se întoarse spre căpitanul Lankavi.

— De ce aveţi încărcătură de orez dacă mergeţi la Gaddani?

Căpitanul malaiez îşi pregătise de mult un răspuns.

— Unul dintre clienţii noştri armatori din Massaoua n-a acceptat toată livrarea. Armatorul nostru ne-a cerut să încercăm să o vindem în Pakistan, înainte să dezmembrăm nava. Sunt doar o mie de tone. Le vom rezolva.

— Şi dumneavoastră, ce veţi face?

— Trebuie să plec în Malta, să iau o nouă navă. Dar voi face probabil un ocol ca să-mi văd familia în Kuala-Lampur.

— OK. Noroc! concluzionă şeful echipei de inspecţie de pe *Galveston* strângându-i mâna.

După zece minute, şalupa pleca spre distrugătorul US şi căpitanul Lankavi punea în mişcare motoarele navei *Anodad Naree*. Cum navele americane schimbau între ele informaţii, aveau şansa să nu mai fie controlaţi până la sosirea lor în Belucistan. Şi mai ales că americanii înregistraseră o încărcătură de o mie de tone de orez, nu-i va mai controla nimeni. Cu orezul ce vor face? Îl vor revinde acolo pentru preţul şantierului naval din Gaddani.

De îndată ce *Anodad Naree* îşi reluă traseul, coborî în cabina lui şi trimise un e-mail armatorului, relatând inspectarea şi precizând că îşi continua ruta spre Belucistan. Ştia că acest mesaj ajungea pe căi ocolite la cei care trebuiau să pândească, din străfundul munţilor, urmărirea operaţiunii "Aurora Neagră".

Adevăraţii ei comanditari.

* * *

În această vale pierdută din Kwaja Anran Range, între Quetta şi frontiera afgană, nu se zărea niciodată nici ţipenie de om. Totuşi, pe vârful fiecărui pisc, era un pândar, plătit de diferite laboratoare de transformare a heroinei. Ei foloseau un cod vizual, pe bază de

fumigene, pentru a avertiza un pericol, culoarea schimbându-se în funcţie de natura acestuia: verde pentru armata pakistaneză, roşu pentru americani, albastru pentru intruşi neidentificaţi. Dată fiind dificultatea terenului, le oferea suficient timp oamenilor respectivi să se pună la adăpost. Bineînţeles că din când în când unul din elicopterele americane treceau puţin mai la sud, la Spin Bolak, făcând o incursiune rapidă, zburând razant deasupra munţilor. Dar nu întârziau niciodată. Triburile care vegheau în acest paradis auster şi fierbinte posedau nişte vechi *douchkas* recuperate de la "Chouravi" (sovietici) în timpul războiului de eliberare a Afghanistanului şi ştiau să se folosească de ele. Ultimul elicopter venit să survoleze zona, plecase lăsând în urmă un smoc de fum negru, urmare a unei rafale de *douchka,* fără să exercite cele mai mici represalii.

De altfel, toate indicatoarele cu baza la Spin Bolak anunţau întotdeauna dinainte, în cazul unei operaţiuni de anvergură.

În realitate, americanii mergeau domol, nevrând să-şi risipească materialele lor preţioase şi oamenii, care erau şi mai rari. Toată lumea ştia că Ossama Bin Laden se ascundea în această regiune, dar statul major US nu declanşase niciodată până acum o operaţiune de proporţii pentru a-l captura. Avea alte priorităţi.

În plus, era teritoriu pakistanez, fief de triburi. O zonă deosebit de sensibilă.

Un grup de bărbaţi se reunise în curtea unei madrasa construită cu pietre din zonă, plată ca o piuneză, ceea ce o făcea practic invizibilă de pe cer. Trebuiau mai multe ore de traseu plecând de la drumul mare care şerpuia printre munţi, de la Spin Bolak la Wassar Kahn, mult mai la nord, pentru a o descoperi, aruncată printre câteva cocioabe de aceeaşi culoare. Aici se trăia întotdeauna în

acest fel, grație macului. Negustorii treceau după fiecare recoltă și primeau suficienți bani care să le ajungă până la recolta următoare.

Nu se vedeau niciodată străini, numai caravane ce traversau valea din când în când, transportând mărfuri dubioase, și întotdeauna însoțiți de luptători ai triburilor locale.

Doi bărbați, îmbrăcați în ținute afgane, erau aplecați deasupra unei hărți pusă pe un covor de rugăciune ce se afla pe jos, protejat de priviri printr-un cort întins deasupra lor. Un platou din aramă cu biscuiți, curmale, carne de miel și un ceainic mare și învechit se învecina cu armele acestora. Cel care examina harta era omul cel mai bogat din lume: Ossama Bin Laden. Vecinul lui, Ayman Al-Zawahiri, egipteanul, directorul operațional al Al-Qaida, bărbatul care condusese atacurile din 11 septembrie 2001. Medic, el se și îngrijea de sănătatea lui Ossama Bin Laden. Puțin mai departe, oamenii din garda lor apropiată se rugau sau vegheau, cu Kalașnikovurile pe genunchi.

Alți combatanți se aflau afară din madrasa și alte trei cercuri concentrice de războinici prelungeau ansamblul dispozitivului. Caii și catârii încărcați cu echipament se aflau într-o clădire acoperită, puțin mai departe de ei.

Ossama Bin Laden radia de fericire. După săptămâni de neliniște, primise în sfârșit mesajul pe care îl aștepta, grație unui curier sigur care parcursese o sută de kilometri călare pentru a i-l încredința personal.

Un mesaj care îl informa că operațiunea "Aurora Neagră" intrase în faza terminală, după ce depășise toate obstacolele unei operațiuni complexe și cvasiimposibil de terminat cu bine...

De acum, era o chestiune de zile și Ossama Bin Laden, care urmărise tot timpul lucrurile de foarte

aproape, voia să vizualizeze rezultatul a ceea ce urma să facă 11 septembrie 2001 să pară ca o repetiție stângace.

— Explică-mi, îi ceru el cu un aer pofticios lui Ayman Al-Zawahiri.

Acesta din urmă puse degetul arătător pe un punct din centrul mai multor cercuri concentrice desenate pe o hârtie de calc.

— Iată portul Haifa, anunță el. Acesta se află într-un golf mic suficient de adânc, de aproximativ cinci kilometri. Sperăm că nava va putea acosta la cheiul de descărcare situat în sudul golfului. Dar chiar dacă, dintr-un motiv oarecare, ea ar fi oprită înainte, căpitanul a prevăzut să lanseze mașinile la putere maximă pentru a se apropia cât mai mult posibil de mal.

— Cine va declanșa explozia? întrebă Bin Laden.

— Fratele Yassin Abdul Rahman. Cu ajutorul unui telefon mobil. Dar, o miime de secundă mai târziu, el va însoți Paradisul lui Allah Atotputernicul.

Ossama Bin Laden nu exprimă nici o umbră de tristețe. Din contră.

— Îi voi fi recunoscător toată viața că a ales acest sfârșit glorios de martir, zise el. Spune-mi acum ce se va întâmpla după.

— Pe o rază de o mie de metri, explică Al-Zawahiri, suflul exploziei va distruge oamenii din port, gara, imobilele din oraș. Hainele oamenilor se vor aprinde spontan din cauza căldurii. În mod normal, nici o ființă vie nu poate supraviețui. Evident, către mare vor fi puține victime dar tot centrul orașului va fi spulberat. Apoi, acest val de foc va mătura colinele stâncoase care încercuiesc Haifa. Până la o mie două sute de metri, totul va fi pustiit de foc. Doze enorme de radiații vor condamna la moarte

sigură pe toţi cei care vor fi expuşi, într-un termen foarte scurt.

Ossama Bin Laden îi sorbea cuvintele, cu ochii fixaţi pe harta la scară mare a oraşului Haifa şi a suburbiilor lui. Hârtia de calc avea cercuri concentrice ce permiteau să se vadă planul fix sub ea.

— Şi apoi? insistă Ossama Bin Laden.

— Pe o rază de o mie cinci sute de metri, continuă Ayman Al-Zawahiri, doza de radiaţii va fi mortală pentru jumătate din oamenii expuşi. Vor muri în termen de o lună. Şi acolo, căldura va declanşa numeroase incendii, care vor cauza alte pierderi... Apoi, între o mie cinci sute şi trei mii de metri, căldura va fi mai scăzută, dar pericolul va veni din particulele radioactive aduse de vânt. În cazul oraşului Haifa, vântul bate din vest, deci dinspre mare. Norul radioactiv va fi deci atras dincolo de primul cerc de coline şi va mătura toată zona unde se află concentrată industria petrochimică a evreilor. Chiar dacă distrugerile materiale nu sunt spectaculoase, uzinele vor fi inaccesibile pentru luni bune. Evreii vor fi îngenunchiaţi.

Aplecat în faţă, Ossama Bin Laden părea că îşi imaginează ceea ce urma să se petreacă. Fermecat, cu mâinile încrucişate în poală, părea că simte căldura incendiilor.

— Câţi evrei vor pieri? întrebă el.

— E imposibil de spus, răspunse egipteanul. Poate o sută de mii, poate două sute de mii. Poate mai mulţi. Depinde de vânt şi de elemente pe care nu le controlăm noi.

— Când trebuie să ajungă nava? întrebă şeful Al-Qaida, trezindu-se din visare.

— Peste cinci zile.

Şeicul dădu din cap, apoi zise cu voce gravă:

— Frate, nu trebuie să încetăm să ne rugăm la Allah pe timpul acestor cinci zile, pentru ca Protecţia Lui să nu abandoneze martirii. Dar, în seara asta, să ne rugăm ca fratele Sultan Hafiz Mahmud, fără de care nimic nu s-ar fi îndeplinit, să se însănătoşească. Ca Allah Atotputernicul şi Milostivul să-i împrăştie ceţurile din creier.

Imitaţi de gărzile de corp, cei doi bărbaţi se prosternară îndelung, cu faţa la nord-vest unde se afla Mecca. Ossama Bin Laden ar fi preferat să declanşeze explozia bombei în portul din New York, dar Ayman Al-Zawahiri alesese Haifa, pentru a-i pedepsi pe evrei de aroganţa lor şi pentru că s-a ivit oportunitatea, graţie livrărilor de orez semnalate de celula lor thailandeză.

Cerul se întuneca. Ossama Bin Laden bău puţin ceai, ronţăi câteva curmale şi plecă să se odihnească în madrasa. El nu mai trăia decât pentru ziua binecuvântată în care va arăta lumii că spada lui Allah era mai puternică decât niciodată.

Capitolul XVIII

Mohamad Khushal dormita în spatele navei lui, ameţit de excelentul haşiş iranian pe care îl primise cadou, lăsându-l pe secundul lui să ţină cârma în direcţia portului Gwadar, atunci când unul din marinarii lui începu să gesticuleze, arătând un punct spre babord. Se lăsa noaptea, dar belucistanezul recunoscu silueta gri a unei nave de patrulare a marinei pakistaneze, care se îndrepta cu viteză în direcţia lor.

Se trezi instantaneu. Ce voia această navă de război, la mai mult de cincizeci de mile de coastă? Răspunsul era evident. Extorcarea. Vor pretinde că nava lui nu era conformă cu normele sau că se livrase la un trafic oarecare, ca să-i ciupească de câteva mii de rupii. Coborî în cabină şi se grăbi să ascundă sub o scândură din lemn cea mai mare parte a banilor de la bord. În ceea ce privea încărcătura, era liniştit: cala era goală, în afara câtorva ulcioare cu miere. Atunci când urcă pe punte, nava de patrulare era foarte aproape şi aţintea asupra lor un proiector, pregătindu-se să oprească. Vocea puternică a unui portavoce strigă să oprească complet şi nava de patrulare se mai apropie puţin pentru ca, într-un final, să oprească la tribord în timp ce marinarii lansau frânghii ca să amareze cele două nave una de alta. De îndată ce navele fură cuplate, un ofiţer pakistanez sări pe puntea navei şi veni drept la Mohamad Khushal.

— Tu eşti căpitanul?

— Da.

— Te numeşti Mohamad Khushal?

— Da, confirmă, surprins şi neliniştit, căpitanul navei.

— Vino cu noi, ordonă pe un ton fără drept de replică ofiţerul pakistanez.

Însoţind ordinul cu o împingere către o scară de frânghie aruncată de nava de patrulare. Bruscat şi îngrozit, bătrânul marinar ateriză pe puntea navei de patrulare şi i se puseră imediat cătuşele.

— Dar ce vreţi? protestă el.

Singurul răspuns fu o lovitură uşoară. Lăsat pe punte, se hotărî să aştepte să vadă ce urmează. Fără să înţeleagă. Deja, nava de patrulare plecase în direcţia coastei, fără să fi scotocit măcar nava. Năucit, Mohamad Khushal auzi brusc zgomotul caracteristic al unui elicopter şi imediat luminile de poziţie ale aparatului imobilizându-se deasupra navei de patrulare care încetini. Cu coada ochiului, Mohamad Khushal văzu coborând din cer un obiect straniu. O nacelă de plasă suspendată de un cablu. Abia atinse puntea că marinarii se năpustiră asupra lui şi îl băgară în plasă, ca pe un animal. Coarda se întinse imediat şi îl ridică în aer.

Elicopterul, fără să ridice de tot cablul, se îndreptă către coastă ale cărei lumini se zăreau. Mort de frică, Mohamad, care era un bun musulman, începu să se roage.

Ce însemnau toate astea?

Călătoria fu foarte scurtă. Vreo douăzeci de minute. Recunoscu atunci portul Gwadar. Era pentru prima oară când îşi vedea oraşul de sus. Elicopterul continuă să zboare spre nord şi ateriză în curtea unei cazărmi ale armatei pakistaneze, în mijlocul unui grup de civili şi de

militari care îl scoaseră din plasă, punându-l pe picioare şi trăgându-l brutal într-una din clădiri.

Se trezi într-o încăpere goală cu un scaun în mijloc, de care îl legară cu cătuşe. Un civil se plantă în faţa lui şi lansă:

— Te numeşti Mohamad Khushal?

— Da.

Celălalt îi dădu violent două palme, ca şi cum numele lui era o blasfemie.

— Eşti căpitanul unei nave de aici?

— Da.

O nouă pereche de palme. Era în mâinile celor de la ISI. Bărbatul care îl lovea îşi trase un scaun şi se plasă în faţa lui.

— Mohamad, zise el, într-o zi din luna aprilie, ai îmbarcat o încărcătură cu ajutorul unei macarale şi a câtorva oameni care veneau din munte, escortaţi de oamenii *Nawar*-ului Jamil Al Bughti. Vreau să ştiu totul despre aceşti oameni, despre marfa pe care ai încărcat-o şi, mai ales, *unde* ai descărcat-o. Dacă spui o singură minciună, îţi smulg testiculele cu cleştele.

Ca să-i arate că era serios, lucru de care Mohamad Khushal nu se îndoia, îl plesni de patru ori de data asta.

Adevăratul dialog putea să înceapă.

* * *

Aisha Mokhtar comandase o îngheţată cu vanilie şi fructe roşii, desertul preferat al reginei Elizabeth a II-a, în atmosfera cam tristă a restaurantului din hotelul *Connaught*, de pe Bond Street, atunci când telefonul mobil al lui Malko sună. Vocea care se auzea din aparat era atât de puternică încât el trebui să îndepărteze aparatul de ureche. Ospătarul îi aruncă o privire

mustrătoare. În acest templu al străvechii Anglii, telefonul mobil nu prea era tolerat.

— S-a rezolvat! Au găsit nava care a plecat la Mogadiscio! trâmbiță Richard Spicer. Te așteptăm la 6 la ora 14,30.

Avea timp doar cât să ia o felie din extraordinarul rosbeef făcut pe gustul clienților, într-o bucătărie absolut perfectă. Aisha Mokhtar îi aruncă o privire curioasă.

— Ce se întâmplă?

— Tocmai am făcut un pas important, poate decisiv! Pakistanezii l-au găsit pe căpitanul navei care a transportat această armă nucleară de la Gwadar la Mogadiscio. Să sperăm că ne va conduce la vreun rezultat.

Aisha nu răspunse. Ea, care se pregătea să încerce una din camerele de la *Connaught,* era de-a dreptul dezamăgită. Perspectiva unei bombe nucleare în libertate nu părea să o atingă, ceea ce nu era cazul tuturor. Discrete, Statele Unite și Marea Britanie și-au pus toate serviciile de ascultare în alertă roșie, au multiplicat controalele maritime, căutând cel mai mic indiciu pentru a da de urma bombei, care părea că se volatilizase de la plecarea ei din Gwadar. Toate serviciile prietene fuseseră sensibilizate și ele și CIA le comunicase elementele de care dispunea, adică nu mare lucru. Bineînțeles că secretul absolut înconjura afacerea: era inutil să se declanșeze o panică mondială.

Malko ceru nota de plată, îi sărută mâna lui Aisha Mokhtar și o lăsă cu înghețata ei regească. După douăzeci de minute, un tânăr englez de la MI6, îmbrăcat ca o gravură de modă, îl introducea în biroul lui *Sir* George Cornwell. Malko zări imediat harta fixată de perete: coasta somaleză, de la Djibuti la Mombasa,

încadrată de fotografii prinse de avioanele din regiunea Mogadiscio.

Amabil, şeful de la MI6 se ridică şi veni să-l întâmpine. O duzină de persoane erau strânse în jurul mesei de conferinţă Queen Ann, proaspăt lustruită. În afară de Richard Spicer, toţi erau britanici de la MI6. *Sir* George Cornwell îi prezentă şi Malko reţinu numele lui Ellis Mac Graw, şeful agenţiei din Nairobi, şi al unui oarecare Gregor Straw, responsabil cu operaţiuni clandestine. Era acolo şi un consilier naval de la MI6, printre cei cărora nu le reţinuse numele.

Ambianţa era vizibil tensionată...

— Aveţi veşti bune? întrebă Malko luând loc lângă Richard Spicer.

— Avem noutăţi, îl temperă britanicul. ISI l-a găsit pe căpitanul navei care a transportat bomba şi l-a făcut să vorbească. Cred că a spus tot ce ştia. Ne-a făcut o schiţă: putea să fie orice! Un obiect cam de doi metri lungime pe nouăzeci de centimetri înălţime, ascuns sub o prelată de plastic negru, fixată pe un palet. După macaragiul care a depus-o la bord, ansamblul cântărea în jur de şase sute de kilograme.

— Şi de unde venea?

— Nu ştia, dar convoiul era protejat de un şef tribal, găsit şi el de către cei de la ISI, care au pus mâna pe el într-un colţ pierdut la vest de Quetta. Pakistanezii au fost acolo cu detectoare Geiger şi n-au găsit nimic. Locuitorii din acel cătun îşi aminteau că oameni – pakistanezi – au fost acolo să lucreze într-un hangar, dar nimic mai mult. Nu ne îndoim de spusele lor. Pe scurt, avem data exactă a îmbarcării pe navă: 26 aprilie.

— Cu cine?

— Cu pakistanezi şi cu arabi, dintre care unul corespundea cu semnalmentele unui membru din

anturajul lui Bin Laden, Yassin Abdul Rahman. După spusele căpitanului navei, aceşti oameni erau foarte pioşi şi nu erau obişnuiţi cu marea. Au fost bolnavi pe parcursul întregii călătorii. Ei nu vorbeau cu echipajul, mulţumindu-se să se roage, să doarmă şi să mănânce. Le-a luat aproape trei săptămâni să ajungă în Somalia! Acea navă merge cu cel mult nouă noduri. Înainte să atingă coasta, marele arab care purta tot timpul o djellaba albă a comunicat pe mobil cu cineva de la ţărm. Au ajuns la lăsarea serii. O barjă dotată cu macara a venit să ia încărcătura şi oamenii care o însoţeau. Căpitanul a fost plătit şi a primit mulţumiri.

— Unde s-a întâmplat asta?

— Nu ştia cum se numeşte locul, dar era o plajă la vreo treizeci de kilometri la nord de vechiul port din Mogadiscio.

— Şi barja?

— A ajuns la mal şi pe el nu l-a mai interesat. Ei aveau să dea din nou piept cu marea şi căpitanul voia să se odihnească înainte să plece a doua zi dimineaţa. Ceea ce a făcut în zori. A remarcat cincizeci de nave şi două vapoare mari printre care şi un petrolier fiind ancorate la o oarecare distanţă de plajă.

— După descriere, interveni Richard Spicer, era vorba de plaja El-Ma'an, transformată în port improvizat de unul din clanurile care controlează Mogadiscio.

— Deci, concluzionă Malko, acest lucru ne confirmă faptul că bomba nucleară a fost descărcată în Somalia. Dar nu ştim nimic despre felul în care a plecat de acolo. Asta dacă nu e tot acolo...

— Este exact, recunoscu *Sir* George Cornwell. Voi da cuvântul lui Ellis Mac Graw care vă va vorbi de situaţia din Somalia.

— Cei nouă milioane de somalezi trăiesc de zece ani

într-o autarhie absolută, explică şeful postului MI6 din Nairobi. Nu există guvern, nici administraţie, nu sunt impozite, nu e nimic. E anarhie absolută, o junglă urbană ţinută de grupuri de miliţieni extrem de periculoşi, care trăiesc cu *khat* (substanţă halucinogenă extrasă din acest arbust) şi care extorchează sau îi omoară pe toţi străinii. Astfel, toate intruziunile la Mogadiscio sunt puternic contraindicate. Când traversezi cartierul Bakara din centrul oraşului, îţi rişti viaţa sau rişti să fii răpit în fiecare secundă. Albii foarte rari sunt jurnalişti cutezători sau membri de ONG-uri, rău văzuţi de către populaţie, care supravieţuiesc cu greu acolo. Le e imposibil să se deplaseze singuri: dacă nu ai o escortă de *technicals* (4 x 4 dotate cu armament greu), eşti răpit sau omorât în câteva minute. Dar se întâmplă de asemenea ca cei care sunt însărcinaţi să vă protejeze să vă omoare sau să vă jefuiască.

— Aveţi informaţii despre subiectul care ne interesează? întrebă Malko.

— Din păcate nu. Cele pe care le-am obţinut nu sunt în timp real. Ele vin de la contacte pe care le întreţinem cu guvernul somalez în exil, de la preşedintele autoproclamat Abdullahi Youssouf Ahmed, care îşi are reşedinţa la Nairobi împreună cu cei optzeci şi nouă de miniştri... El promite mereu că vine să se instaleze la Mogadiscio, dar ultima călătorie a primului-ministru al lui, acum două luni, a fost marcată de un atentat care a făcut cincisprezece morţi şi treizeci şi opt de răniţi...

— Deci sunt foarte puţine şanse să obţinem ceva de acolo despre problema noastră?

— Foarte puţine. N-am obţinut decât informaţii politice despre echilibrul între diferitele facţiuni care tronează peste această ţară de nebuni. Numai o anchetă la Mogadiscio ar permite poate să se afle ceva.

— N-aveţi pe nimeni acolo?

— Acum câteva luni, am încercat să trimitem pe unul din *field officers*, sub acoperirea de unei acţiuni umanitare. Un oarecare Kate Peyton. Ea avea recomandări de la guvernul în exil şi un contact la faţa locului. Un bărbat care lucrează pentru noi. Un somalez. La început, totul s-a petrecut bine. Kate Peyton a sosit din Nairobi cu unul din avioanele care aduce *khat* cultivat în Kenya şi s-a instalat în oraş. Evident că toate informaţiile pe care le putea culege erau preţioase.

— Era protejată?

— Bineînţeles. O echipă de miliţieni o escortau cu un 4 x 4 cu un *technical* dotat cu o mitralieră grea.

— A furnizat informaţii importante?

Ellis Mac Graw lăsă ochii în jos.

— După două zile de la sosirea ei, cineva i-a tras două gloanţe în spate, în plin oraş, în faţa hotelului *Sahali*, dintr-o maşină care s-a pierdut în circulaţie. Gărzile ei de corp n-au putut sau n-au vrut să riposteze. N-au fost găsiţi niciodată asasinii ei. De altfel, într-un oraş care nu are poliţie, nu e deloc de mirare... Există o medie de o sută de răniţi de gloanţe pe lună şi un singur spital: spitalul Medina, care nu are nici reanimare, nici bancă de sânge, doar un anestezist. Tot personalul este somalez. De multă vreme nu mai e nici un alb în oraş.

— Mai aveţi încă vreun contact?

— Da. Mohammed Kanyare, şeful uneia din cele trei mari miliţii care ţin Mogadiscio. Are un aeroport privat, la Daynule, aproape de Mogadiscio, care concurează cu cel din K.50, şi care a devenit o bandă rulantă pentru heroina care soseşte din Thailanda, *khat*-ul din Kenya şi arme de pretutindeni.

— E susceptibil să posede informaţii despre problema noastră?

Ellis Mac Graw surâse rece.

— E la curent cu tot ce se petrece acolo. E o chestiune de supravieţuire. Vă imaginaţi că rivalii lui aduc un armament sofisticat ca să se debaraseze de el? Cu siguranţă că stă cu ochii pe El-Ma'an.

— Va vorbi?

— Cred că da. Are nevoie de noi în cazul în care ar vrea să călătorească, dacă ar fi încolţit ca un şobolan la Mogadiscio. Noi acceptăm, din când în când, să-i înmânăm o liberă-trecere pentru a veni în Londra.

— Nu l-aţi interogat?

Această întrebare îi păru de umor britanic şefului agenţiei din Nairobi.

— Ar trebui să mergem să-l întrebăm personal şi faţă în faţă... Dacă rivalii lui ar ştii că lucrează cu noi, l-ar lichida.

Un înger trecu fâlfâind din aripi. Richard Spicer privea încăpăţânat masa. Malko se întoarse spre el.

— Richard, se pare că Mogadiscio ar fi o *british turf* (zonă britanică). Aveţi pe cineva acolo?

Şeful agenţiei CIA din Londra dădu din cap că nu şi consimţi să-i înfrunte privirea lui Malko.

— *Nope.* N-am fost niciodată bogaţi în acea regiune. Sunt câţiva sub-agenţi la Djibuti, dar nu sunt foarte credibili.

Un înger trecu din nou în zbor. Se aflau într-un punct mort, dar, văzând calitatea liniştii, Malko simţea că făcuse o spărtură în rocă. *Sir* George Cornwell fu cel care rupse tăcerea, adresându-se lui.

— *My dear* Malko, avem o adevărată problemă, pe care trebuie să o rezolvăm foarte repede. Probabil că bomba a plecat din Somalia. Din păcate nu ştim pe ce vapor. Serviciile pakistaneze nu mai pot să ne fie de nici cel mai mic ajutor... Sultan Hafiz Mahmud este închis în

tăcere pentru o perioadă nedeterminată. Şi timpul trece... Nu mai avem decât o carte de jucat: să mergem la Mogadiscio pentru a încerca să aflăm pe ce vapor a plecat această unealtă a morţii. Accepţi această misiune?

Se lăsă o linişte apăsătoare. Citindu-i probabil gândurile lui Malko, şeful de la MI6 adăugă imediat:

— Mi-a fost imposibil să expediez pe cineva de la noi după ceea ce s-a întâmplat în februarie. E o chestiune de etică. Şi, în plus, cum nu pot să folosesc decât un voluntar, s-ar putea să nu găsesc. Majoritatea agenţilor noştri sunt căsătoriţi şi au familii.

Ca şi cum statutul de celibatar al lui Malko îl făcea să fie la cheremul cuiva... Fără să socotească faptul că sângele britanic era la fel de preţios ca şi cel american. În timp ce un aristocrat, agent scos din bătrâna Europă, implica mai puţine consecinţe. Toate privirile erau întoarse spre el, mai puţin cea a lui Richard Spicer, aţintită cu încăpăţânare pe masă. Evident că Malko putea să se ridice şi să plece, sau să-i explice lui *Sir* George Cornwell că nu era foarte elegant din partea lui să-l trimită la masacru... El se mulţumi să întrebe:

— Cărui fapt se datorează această onoare îndoielnică?

Sir George Cornwell, simţind otrava ferecată, îşi permise un surâs strălucitor.

— *Becouse you are the best...* (Pentru că eşti cel mai bun.)

— Le-am vorbit mult despre tine, întări Richard Spicer şi ei ştiu realizările tale de serviciu. M-am întreţinut cu domnul Frank Capistrano la Casa Albă şi el ne-a sugerat să-ţi punem această întrebare. Dar evident, trebuie să fii voluntar... se apucă să explice el lui *Sir* George Cornwell simţind că nu era foarte elegant din partea lui.

Un înger traversă încăperea cocoşându-se de râs... În afară de a fi nebun, nimeni nu putea să fie voluntar ca să meargă la Mogadiscio... Nici cu o armură. Britanicii erau totuşi fairplay: ar fi putut să nu menţioneze trista aventură a lui Kate Peyton. Încet, Malko parcurse din priviri toate feţele grave întoarse spre el. Era un moment istoric şi ei îl prinseră bine în capcană. El ştia foarte bine că dacă spunea nu şi dacă bomba nucleară exploda la New York sau altundeva după câteva zile, cariera lui de spion era terminată şi că lui nu-i va fi bine...

— Atunci, întrebă el, când aţi prevăzut plecarea mea?

* * *

El resimţi fizic uşurarea oamenilor aşezaţi în jurul mesei. Toţi ştiau riscul pe care şi-l asuma şi îl apreciau. Lui Malko i se păru că în vocea lui *Sir* George Cornwell era ceva ce semăna cu emoţia, atunci când şeful de la MI6 zise cu un uşor accent:

— Îţi mulţumesc în numele reginei.

Malko nu găsi nimic de spus. După o scurtă linişte, şeful MI6 adăugă:

— Pot să-ţi fac o sugestie?

— Desigur.

— Trebuie să pleci la ora *două*.

Lui Malko îi venea să-l strângă de gât.

— La două! Dar de ce?

Ellis Mac Graw fu cel care îi răspunse.

— Rarii jurnalişti şi umanitari pleacă întotdeauna în cuplu... Un bărbat singur riscă să fie reperat imediat de miliţii şi să aibă mai multe probleme...

— Şi cine va fi partenera mea? întrebă Malko.

Richard Spicer răspunse cu o voce ezitantă:

— Mi se pare că domnişoara Aisha Mokhtar nu ţi-a

refuzat niciodată nimic. Şi în plus, ea vorbeşte urdu şi araba. Asta îţi poate fi de ajutor acolo.

Evident că era totul prevăzut. Numai că Aisha Mokhtar nu era cu adevărat kamikaze...

— O voi întreba, zise Malko, dar...

Sir George Cornwell i-o tăie sec:

— Nu trebuie să o *întrebi*. Ea n-are de ales: sau pleacă cu tine, sau doarme în închisoare. Pentru complicitate într-o acţiune teroristă. Cred că ea a auzit vorbindu-se de Guantanamo...

Între Mogadiscio şi Guantanamo era o alegere dificilă... *Sir* George Cornwell îşi privi ceasul.

— E ora trei. Un Gulfstream aşteaptă la Heathrow, gata să decoleze cu un preaviz de o oră. Ar trebui să ajungeţi la Nairobi mâine dimineaţă foarte devreme, ca să puteţi pleca imediat de la Wilson Airport la Mogadiscio. Ellis te va informa şi îţi va da contactele indispensabile în avion. El va călători cu voi.

— Voi merge acolo sub adevărata mea identitate?

— Da. Mă gândesc. Paşaportul tău austriac îţi va asigura o foarte relativă protecţie. Austria e o ţară neutră. Aisha Mokhtar îşi va folosi paşaportul ei pakistanez.

— De ce voi avea nevoie?

— De bani şi de noroc, răspunse Ellis Mac Graw. Nu aveţi nevoie nici măcar de armă. E preferabil să subtrataţi securitatea voastră cu miliţienii locali, conform obiceiului, pentru câteva sute de dolari pe zi. Întrebări?

— Nu.

— Aţi mai fost la Mogadiscio?

— Da.

— Perfect. Nu veţi fi dezorientat.

Infernul are multiple faţete.

Toţi participanţii la reuniune se ridicară dintr-o dată ca

un Politburo-ul sovietic, şi Richard Spicer veni spre Malko şi îi prinse mâna într-a lui.

— Sunt mândru de tine, zise el.

Părea sincer.

* * *

Aisha Mokhtar citea revista *Vogue* când Malko debarcă la ea acasă.

— A fost importantă reuniunea aceea? îl întrebă ea.

— Da, mai ales că te priveşte în parte şi pe tine.

— Pe mine?

— Da. Scotland Yardul a decis că trebuie să părăseşti pentru moment Marea Britanie.

Pakistaneza se descompuse la faţă.

— Vor să mă trimită în Pakistan?

— Nu. În Kenya. Şi eu voi pleca cu tine.

Faţa lui Aisha Mokhtar se lumină.

— În Kenya! E minunat! E plin de animale acolo. Lei, tigri, elefanţi... Vreau să merg la Harrod să-mi cumpăr ţinută tropicală.

— Plecăm acum, cu un avion privat, preciză Malko suav, fără să-i precizeze că nu erau tigri în Kenya. După părerea mea, dacă reuşeşti să-ţi faci o valiză într-un sfert de oră, va fi perfect. Şi ia la tine amândouă paşapoartele.

Subjugată, Aisha Mokhtar merse să-şi ia dintr-un dulap o valiză Vuitton şi începu să o umple. Lui Malko îi era puţin ruşine, dar, la urma urmei, nu-l vizitezi pe Ossama Bin Laden fără să-ţi asumi anumite riscuri. El se aşeză într-un fotoliu şi, după zece minute, Aisha Mokhtar îl anunţă, foarte mândră:

— Sunt gata!

El îi luă valiza şi, după cinci minute, se îndreptau spre

Heathrow într-un Rover obișnuit, escortat de o mașină de la Scotland Yard dotată cu girofar.

— Ce entuziasmată sunt, suspină Aisha Mokhtar. Am impresia că sunt regina Angliei...

Unde se ascunde romantismul... Făcură mai puțin de treizeci de minute până la aeroport și Roverul intră direct pe pistă și se opri în fața unui avion cu reacție. Ellis Mac Graw îi aștepta lângă pasarelă și Malko făcu prezentările. Apoi, șeful de cabină le urcă bagajele și ei se îmbarcară. Aparatul avea opt locuri, dintre care două, în fund, se transformau în paturi. Discret, șeful de post de la MI6 se instală în față și ei decolară imediat. Aisha Mokhtar, subjugată de această atmosferă de lux, torcea. Noaptea căzu după cină. Delicată atenție: li s-a servit Taittinger bine răcită. Aisha se destinse și mai mult. MI6 știa să trăiască. Ellis Mac Graw se trase în scaunul lui și nu dădu nici un semn de viață. Șeful cabinei se retrase în față, în spatele cabinei de pilotaj.

Pakistaneza își strecură brusc o mână sub cămașa lui Malko și, cu gura ei contra gurii lui, murmură:

— N-am făcut niciodată dragoste în avion...

La fel ca alte sute de mii de persoane... Pe jumătate alungită pe Malko, fusta i se ridicase, descoperindu-i coapsa. Era totuși foarte excitantă. Cum își face o pisică toaleta, ea începu cu răbdare să-i ridice libidoul lui Malko, cu toată tehnica pe care o stăpânea perfect, fără să-i pese cel puțin de prezența funcționarului de la MI6. De partea cealaltă, Malko avea impresia că prezența acestuia îi sporea excitarea. Tocmai atinseseră altitudinea de croazieră și Malko profitase deja de o felație demnă de regina Saba. Era totuși chiar foarte bună înainte de Mogadiscio...

Aisha se ridică brusc, își ridică fusta și se trezi călare pe el, îmbrăcat. Îi scoase cu dexteritate membrul pe care

şi-l pregătise atât de bine şi şi-l strecură în vintre, trăgându-se în el dintr-o dată, cu un suspin satisfăcut. Apoi, aproape fără să-şi mişte torsul, se freca din faţă în spate, apoi se aplecă peste el şi spuse în şoaptă:

— Ştii ce îmi doresc?

El ştia.

Fu puţin cam acrobatic. Ea îşi schimbă poziţia din nou, ridicând spătarul scaunului culcat pentru a se prinde de el. Malko, îngenuncheat în spatele ei, îi dădu la o parte slipul şi se înfipse în crupa ei dintr-o singură mişcare.

— Da, violează-mă! Mă doare, gemu pakistaneza.

Ea respira din ce în ce mai repede. Brusc, simţindu-l pe Malko că se răspândeşte în ea, scoase un urlet care acoperi zgomotul reactoarelor. Gentleman până în vârful unghiilor, Ellis Mac Graw nici măcar nu întoarse capul.

Pe urmă reluară o poziţie mai clasică. Malko, golit de emoţiile acestei zile, sfârşi prin a aţipi, legănat de şuierul motoarelor. Rămânea un mic detaliu de reglat, înainte de a ajunge la Nairobi: să-i spună adevărul lui Aisha Mokhtar.

* * *

Soarele răsări în stânga aparatului. Un festival de culori de-ţi tăiau răsuflarea. Liniştită sexual, Aisha Mokhtar era într-o dispoziţie de vis.

— E genial să călătoreşti aşa, zise ea. Apropo, ce vom face la Nairobi?

— Eu, nimic, răspunse Malko, care se hotărâse să spargă buba. Nu fac decât să trec.

Ea tresări.

— Unde mergi?

— La Mogadiscio.

Ei îi trebuiră câteva secunde să realizeze ce spusese, apoi exclamă:

— În Somalia! Dar e foarte periculos acolo. Ce vei face acolo?

— Nu-ţi imaginezi? S-a dat de urma trecerii bombei nucleare. Eu voi încerca să aflu mai multe. Am un contact la Mogadiscio, graţie serviciilor britanice. Tu poţi să mă aştepţi la Nairobi. Sunt hoteluri bune şi te vei afla sub protecţia britanicilor.

Aisha Mokhtar contemplă îndelung covorul verde care se derula la treizeci de mii de picioare sub ei. Africa. Peste o oră vor ajunge la Nairobi. Era timpul ca Malko să-şi recupereze *credentials*, graţie lui Ellis Mac Graw, şi va pleca apoi în Somalia. Nici un zbor regulat nu mergea acolo, dar grămezi de avioane plecau în fiecare zi de pe Wilson Airport, ca să ducă *khat*. Toate luau şi pasageri. Era suficient să fii aşteptat la sosire de o escortă de mercenari şi pe urmă plonjai în necunoscut...

— Când mă gândesc că te-am luat drept un play-boy monden la prima noastră întâlnire! suspină Aisha. M-ai păcălit bine. Eşti un aventurier! (Se întoarse spre el şi adăugă:) Nu vreau să rămân singură la Nairobi. Mi-ar fi frică...

Malko surâse în sinea lui. Să preferi Mogadiscio faţă de Nairobi, unde trona sigur o anumită securitate, era o politică proastă... El se felicită: apropierea lor fizică funcţionase. Dacă nu, ar fi fost obligat să o ameninţe pe Aisha, ceea ce n-ar fi fost elegant. Totuşi, i-ar fi plăcut puţin.

— Ştii, preciză Malko, Mogadiscio este o zonă *foarte* periculoasă. Nu are nici legi, nici poliţie. Nimic. *Urban jungle.*

Ea surâse ironic.

— Acum câteva zile, în plină Londra, care este un oraş sigur, au vrut să mă omoare cu cuţitul... Tu mă vei proteja...

Mişcat de această mărturisire, o îmbrăţişă cast.

— Singura şansă de a opri acest atentat care poate să cauzeze sute de mii de morţi este de a găsi această bombă la timp, zise el. Sultan Hafiz Mahmud este mut pentru mult timp. Trebuie să merg acolo. Tu vorbeşti araba, deci poate îmi poţi fi de mare ajutor.

— Voi face tot posibilul, promise ea.

Avionul începu să coboare deasupra oraşului Nairobi. Ziua trecuse repede, chiar şi cu ajutorul lui Ellis Mac Graw. Ce va găsi el la Mogadiscio? Oare teroriştii îl vor repera? Experienţa de agent al MI6 nu era liniştitoare.

Avea foarte mari şanse să plece din Mogadiscio mai degrabă într-un sicriu decât la clasa întâi.

Capitolul XIX

Era ca în Mad Max!

Camioneta Toyota portocalie, echipată cu o mitralieră grea în spate, în jurul căreia se înghesuiau şase miliţieni în ţinute diverse, cu bandane şi ochelari de soare de femei, pe piept cu un şirag de cartuşe, o butelie de apă minerală la centură, îşi deschideau drum pe şoseaua ce ducea la Mogadiscio, trasată în plină savană şi presărată de câţiva cactuşi subţiri. Rarii pietoni mergeau pe marginea drumului prăfuit, multe femei cu turbane mari şi negre, îmbrăcate în pânze multicolore, şi îndepărtându-se alene din faţa claxoanelor autoritare. O jumătate de duzină de vehicule similare îi urmau într-un nor de praf, ducând alţi pasageri ai zborului Al-Jazeera Airlines provenind de la Wilson Airport, la Nairobi. Tâmpiţi de căldură, îngrijoraţi dar liniştiţi că au reuşit să evite un zbor cu un avion foarte vechi, pilotat de un ucrainean între două vodci, se holbau în faţa a ceea ce semăna cu un decor de film...

În faţă, în camioneta Toyota, Malko, Aisha Mokhtar în ţinută sobră de savană – tricou şi pantaloni kaki – şi un şal pe cap, şi Omar, un tânăr somalez negru precum cărbunele care venise să-i aştepte la sosire, se înghesuiau lângă şoferul care îşi mesteca liniştit *khat,* întretăiat de gâturi de apă minerală, sorbită dintr-o butelie mică pe care o avea la centură. Conduita lui era

din ce în ce mai înşelătoare. Drogaţi morţi, unii somalezi uitau să vireze la curbe şi plecau spre o lume mai bună, euforici...

Aisha şi Malko ar fi trebuit să plece cu un zbor de la Djibuti Airlines, pilotat de un ucrainean beat mort, dar reuşiseră într-un final să găsească două locuri într-un avion de "khat", care lega zilnic Nairobi de K.50, unul din aeroporturile improvizate, aflat la sud-vest de Mogadiscio. Bătrânul avion Beechcraft, plin ochi cu baloţi de *khat* produs Kykuyus din Mont Kenya, aterizase greu pe pista "aeroportului" din K.50, o pistă făcută de buldozer prin savană, al cărui întreg echipament consta dintr-o manşă de avion plantată pe un vechi Range Rover fără roţi, urcat strategic şi transformat în turn de control. Două epave de avioane zdrobite la capătul pistei semnalau sfârşitul zonei aeroportuare... Atunci când Beechcraft se oprise, o jumătate de duzină de camionete, pline cu oameni înarmaţi până în dinţi, aşteptau calme, aliniate ca la paradă. Zborul de la Djibuti Airlines ajungea cu câteva minute mai târziu. Protecţia vizitatorilor străini era una din principalele surse de venituri ale miliţienilor. Un miliţian nu câştiga decât două sau trei sute de dolari pe zi şi o protecţie "serioasă" costa trei sute, aceasta lăsa o marjă confortabilă şefilor de bandă. Cu atât mai mult că o stupidă rumoare de reconciliere naţională făcuse să scadă preţul armelor şi muniţiilor. De la sosire, fiecare pasager fusese uşurat de douăzeci şi cinci de dolari ca taxă de aeroport. Apoi, diferitele *technicals* se abătuseră asupra lor pentru a discuta tarife. În acest stadiu Malko făcuse economie mulţumită lui Omar, corespondentul lui Ellis Mac Graw, care încheiase deja o afacere cu echipajul Toyotei portocalii. Ca să evite gândurile negre, Malko vărsase în

avans cinci zile de protecție în bancnote de o sută de dolari.

Alți pasageri erau încă pe loc, înconjurați de "milițieni" care deveneau ușor amenințători...

Jecmăneala începea de îndată ce roțile avioanelor atingeau praful de pe pistă. Miliția însărcinată de pistă preleva 200 de dolari echipajelor ca să nu le distrugă avioanele, plus 600 sau 700 taxă de aterizare și o sumă variabilă pentru încărcătură, cel mai frecvent *khat*, heroină sosită din Asia sau arme... Majoritatea timpului, piloții rămâneau în cockpituri, înarmați până în dinți cu grenade și Kalașnikovuri, în cazul în care *khat*-ul provoca desfrâuri...

— *My God!* Ce căldură! Ajungem în curând? întrebă timidă Aisha.

Căldura grea, umedă și copleșitoare era apăsătoare ca plumbul. Malko își șterse fruntea, trăgând o înghițitură de aer fierbinte. Era ora zece dimineața și soarele era deja torid.

— Într-o jumătate de oră suntem la Mogadiscio, îi anunță Omar cu vocea lui blândă și imperceptibilă.

Cu părul foarte scurt, învelit într-un djellaba de un alb imaculat, părea un imam, dar nu era decât un fabricant de acte false, traficând arme și informatori diferitelor servicii. Dugheana lui discretă din cartierul Bakara semăna cu peștera lui Ali Baba. Cum trăia pe spinarea altora, se înțelegea bine cu toate grupurile care își împărțeau Mogadiscio.

— Unde mergem să dormim? întrebă neliniștită Aisha.

— V-am reținut o cameră la hotel *Shamo*, îi explică Omar. Proprietarul este un prieten și are și climatizare...

Ei înaintau rapid, trecând de numeroase puncte de control grație semnelor convenite. Mogadiscio era divizat

într-o multitudine de enclave în mâinile a diferiți milițieni care și le disputau uneori feroce, fără vreun motiv aparent. La fiecare baraj, trebuia să arate permisul, adică un armament consecvent... Un călător singur n-ar fi avut nici o șansă să ajungă fără protecție în ceea ce mai rămăsese din oraș. Era un echilibru al terorii măsurat la milimetru și eminamente fragil.

Mulțimea devenea mai densă, femeile cu turbane negre, bărbați în ținută locală sau îmbrăcați în haine europene. Camioneta înainta încet pe străduțe înguste ce se tăiau frecvent în unghiuri drepte, mărginite de clădiri albe decrepite, în fața cărora se aliniau dughene cu acoperișuri din pânză ce vindeau de toate, inundate de roiuri de muște negre.

— Iată marea piață din Bakara, anunță Omar. Magazinul meu este acolo. Nu suntem departe.

Camioneta se opri efectiv în fața unei porți ce dădea înspre o curticică și ei coborâră. Omar îi pofti într-un hol minuscul la Shamo, unde un djibutian filiform, în cămașă în carouri, îi primi călduros. Copii le luară bagajele, conducându-i până la camera lor. Un balcon din lemn lamentabil dădea spre mulțimea care mișuna în piață. Pereții erau vopsiți în albastru. Dușul se afla într-un colț al camerei. Un climatizor încastrat în perete, datând cu siguranță din secolul al XVIII-lea, sufla alene un aer călduț, un pic mai puțin fierbinte ca acela de afară. În depărtare se zărea marea.

Aisha Mokhtar se lăsă să cadă pe patul îngust, plină de transpirație.

— Sunt moartă. Vreau să fac un duș.

Malko coborî. Omar îl aștepta cu Shamo, proprietarul hotelului, care le servi o cafea foarte tare. Omar îi dădu prima veste proastă:

— Samir, care este însărcinat cu securitatea noastră,

spune că e nevoie de două *technicals* în oraș. Pentru că sunteți albi.

Albul, după 1993, era mai degrabă pe cale de dispariție la Mogadiscio... Malko consimți. CIA îi dăduse suficienți bani ca să facă față unor cheltuieli neprevăzute.

Shamo, înzestrat cu niște buze ca doi limacși negri, părea foarte binevoitor.

— Am un seif în biroul meu, propuse el. E mai prudent să vă lăsați acolo banii.

Cu un semn discret, Omar îi dădu de înțeles că putea să accepte și Malko îi încredință djibutianului un plic gros din hârtie pe care acesta din urmă se grăbi să-l pună într-un loc sigur.

— Să mergem să discutăm în magazinul meu, propuse Omar. Putem să mergem pe jos, căci este foarte aproape.

* * *

Ieșiră și se strecurară în mulțime. Unii oameni păreau indiferenți, alții aveau priviri curioase. Chiar și femeile, cu piepturile lor enorme strânse agresiv în pânzeturile bălțate, dotate cu o arcuire de crupe halucinante, nu păreau înspăimântate. Înainte de ocupația islamului, ele nu erau nici sălbatice, nici xenofobe, ci mai degrabă interesate.

În spatele lui Omar, patru milițieni îi urmau, înarmați până în dinți. De cealaltă parte a pieței, Omar se opri în fața unui magazin mic închis cu o prelată. O dădu la o parte și intrară într-o încăpere minusculă, cu multe cutii îngrămădite pretutindeni, un mic birou și o canapea. Unul din pereți era tapetat cu afișe, altul cu fotografii ale lui Ossama Bin Laden, surâzând. Omar scoase un chelălăit

şi un tânăr, ce se târâia la piciorul biroului, ca un câine, adună mărfurile şi reapăru după câteva minute cu un platou din aramă cu două cești cu cafea. Cel puțin în cafeaua fierbinte bacteriile diverse aveau mai puțin şansa să supravieţuiască...

— Domnul Ellis e bine? întrebă politicos Omar. El nu mai vine prea des...

Malko nu se putu împiedica să marcheze la corp.

— Ultima persoană pe care v-a trimis-o, n-a avut o soartă de invidiat...

Omar afişă un aer îndurerat, aproape sincer.

— Ştiu, mărturisi el cu voce joasă. E foarte trist. Era o femeie foarte frumoasă. Semăna puţin cu prietena dumneavoastră. Au împuşcat-o în spate. Nu e corect. În plus, era o afacere interioară a grupului care o proteja. A trebuit să găsesc un sicriu foarte repede şi să o trimit repede a doua zi la Nairobi. Un ucrainean a vrut să ducă sicriul pentru cinci sute de dolari. Era cam scump dar ceilalţi piloţi nu voiau să-l ducă. Din cauza superstiţiei.

În această ţară, era mai bine să nu fii superstiţios. Îşi băură cafeaua fierbinte, apoi Omar vorbi în şoaptă..

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Vreţi să vizitaţi cartierul catedralei, interesant dar cam periculos? Fostul oraş al preşedintelui Syad Barré, sau colinele de gunoaie? Este spectaculos, dar întotdeauna sunt oameni care dau târcoale în împrejurimi şi nu vreau să fie vreo problemă...

Ar fi fost un perfect ghid turistic. Doar că la Mogadiscio, nu era nimic de văzut şi nu erau nici turişti.

— Aş vrea să merg să văd plaja El-Ma'an, îl anunţă Malko. Cred că se află la vreo treizeci de kilometri la nord.

Bineînţeles că Omar nu ştia motivul călătoriei lor, ştiind doar că erau legaţi la MI6, unul din patronii lui

oculţi. Trebuia deci să încerce să-i satisfacă totul rămânând în viaţă. Ceea ce implica cea mai mare prudenţă. Cererea lui Malko părea că-l aruncase într-o profundă reflecţie.

— Da, este posibil, zise el într-un sfârşit. Dar trebuie organizată. Acolo ar putea fi foarte periculos.

— Credeam că suntem protejaţi...

Omar surâse mieros.

— Bineînţeles. Oamenii lui Samir se vor lăsa omorâţi pentru dumneavoastră... Dar acolo, este teritoriul şefului Musa Sude. Avem nevoie de autorizaţia lui pentru a merge acolo, dar este suficient să spunem că vreţi să verificaţi sosirea unei încărcături şi să vărsaţi o taxă de trecere... două sute sau trei sute de dolari. Pot să mă ocup chiar acum, dacă doriţi. E un reprezentant nu departe de aici.

— Vă rog...

Câteva bancnote îşi schimbară stăpânul. Omar le făcu să dispară sub djellaba şi îl sfătui pe Malko cu vocea lui blândă:

— Cred că ar fi mai bine să rămâneţi la hotel cât timp lipsesc. În oraş sunt unele persoane cărora nu le plac albii.

Amabilă litotă: principala activitate turistică a Somaliei era răpirea străinilor eliberaţi imediat contra unei răscumpărări...

— OK, acceptă Malko. Ne întoarcem. Veniţi după noi cât mai repede posibil.

* * *

Aisha Mokhtar era întinsă pe pat, în slip şi sutien. Pe jumătate K.O., Malko merse pe balcon să contemple forfota oraşului de pe străduţele înguste, casele lipite

unele de altele, cu terase comunicante. O magmă impenetrabilă şi ostilă unde americanii îşi pierduseră optsprezece puşcaşi marini. La rândul lui, făcu şi el un duş şi apa călduţă îi făcu bine. Apoi i se alătură lui Aisha pe pat. Închise ochii şi adormi instantaneu. Făcuseră o călătorie lungă... Căldura umedă fu cea care îl trezi. Climatizarea încetase să mai funcţioneze... Vântul se pornise şi rumoarea exterioară se diminuase mult. Acele luminoase ale ceasului lui Breytling indicau ora şapte şi jumătate! Nu mâncase, dar nu îi era foame. Aisha dormea încă, pe o parte, cu faţa către perete. Primul gând al lui Malko fu că Omar îl lăsase baltă. Brusc, Aisha se întoarse şi întredeschise ochii.

— Ce cald e!

Ca o somnambulă, se îndreptă spre duş şi se întoarse şi se întinse fără ca măcar să se şteargă, complet goală.

— Eşti "încordat"! exclamă ea.

Era adevărat şi involuntar. O simplă mişcare reflexă, dar Aisha surâse vorace.

— Vom folosi acest hotel mizerabil! zise ea coborându-şi faţa pe vintrea lui.

În mod categoric, ea făcea o fixaţie pe hoteluri. Malko se lăsă în voia ei. În afară de a-l aştepta pe Omar, n-avea nimic de făcut. Gura lui Aisha îl conducea uşor spre plăcere, când ea îşi întrerupse felaţia.

— E prea cald. Vino!

Ajunse pe balcon, puţin vizibil în întuneric, şi îşi puse coatele pe balustradă, bine cabrată, privind cele câteva siluete care se plimbau încă pe plajă. În plus faţă de alte calităţi ale ei, era uşor exhibiţionistă... Atunci când Malko se cufundă în crupa ei, ea fremătă, se cabră mai mult şi, cu privirea aţintită pe piaţa întunecată, gemu.

— Ah ce bine e. Violează-mă.

Ceea ce și făcu.

Le fu greu să se dezlipească, atât de lipicioasă era căldura. Malko își trase apoi un pulover și un pantalon și coborî. Shamo îl primi cu un surâs dezolat.

— Generatorul a făcut pană. Va fi reparat într-o oră. (Apoi adăugă, în șoaptă:) Omar a trecut pe aici. Vă duce mâine dimineață la Ma'an. La ora opt.

* * *

Omar își schimbă djellaba cu un pulover reiat verde cu alb și un pantalon din pânză. Îi aruncă o privire interesată lui Aisha, care avea părul ascuns sub un turban negru, pantaloni și cămașă kaki. Ea îi adresă brusc două cuvinte în arabă. Fața lui Omar se lumină. Mai schimbară câteva cuvinte și atmosfera se destinse.

— Dacă prietena dumneavoastră este o credincioasă, e mai bine, afirmă el. Ei sunt mai respectuoși. Acolo, nu văd multe femei...

Adică ei n-o violau decât cu o încântătoare politețe...

Se înghesuiră din nou în cabina fierbinte a camionetei și o luară pe străduțe. La un moment dat, focuri de armă izbucniră în fața lor și șoferul opri brusc. Pe platoul remorcii, mitraliera grea rusească pivotă. Se auziră strigăte, un telefon mobil sună și ei plecară din nou. Omar remarcă:

— Sunt două grupuri care se bat pentru cartierul Notre-Dame. Totuși, nu mai e nimic acolo...

Făcură un ocol și zgomotul armelor se estompă. Puțin câte puțin, ajunseră în savana jupuită, având marea în dreapta lor. Peste tot erau clădiri arse sau distruse. Trecând prin fața a ceea ce părea un morman de pietre albe, Omar anunță:

— A fost vila Somalia, fosta reședință a președintelui

Syad Barré. E mai bine să nu mergem acolo, căci e plin de mine.

Construcțiile se răreau și în curând nu mai erau deloc. Mergeau de-a lungul unei coaste joase și nisipoase, unde iarba ieșea din nisip. Se întâlneau cu camioane și cu vehicule încărcate ce veneau din nord. În spate, cel care deservea mitraliera se ținea cu mâinile de *douchka*. Cu plămânii plini de praf și hainele lipite de corp de căldură, aceștia îndurau un calvar. Doar șoferul camionetei Toyota, rumegând *khat*, părea perfect fericit.

Petrecuseră aproape o oră pe șosea. Pentru moment, aceasta se îndepărtase de mare, șerpuind printre cactuși și trecând prin fața unor cocioabe din lemn cu acoperiș din tablă. Erau refugiați peste tot, de la toate războaiele vecine, fără a-i pune la socoteală pe cei care pierduseră totul pe timpul interminabilului război civil...

În sfârșit, Malko zări primele vapoare ancorate în fața plajei El-Ma'an. Luminată de soare, semăna cu o plajă de la debarcarea din iunie 1944. Cel puțin douăzeci de nave de toate formele și un bătrân petrolier erau ancorate la o oarecare distanță de mal, nemișcate ca niște epave. Plaja era presărată cu clădiri, containere îngrămădite și barăci improvizate. Barjele făceau naveta între mal și vapoare, ca niște gândaci mari și negri.

— Portul internațional a fost distrus în timpul evenimentelor, le explică Omar. De atunci, totul sosește pe aici.

— Nu există un alt port?

— Nu. Șeful Musa Sude e cel care controlează El-Ma'an și el a descurajat concurența...

Trecură prin fața carcasei unui camion ars și Omar se întoarse din nou spre Malko.

— Ce vreți mai exact să vedeți?

Bună întrebare. Malko privea această plajă unde

tranzitase bomba nucleară a lui Ossama Bin Laden. Problema este că el nu avea nici măcar coada unui indiciu...

— Există vreo persoană care se ocupă cu supravegherea operațiunilor?

Omar surâse.

— Oamenii lui Musa Sude înregistrează toate mișcările negustorilor, din cauza taxelor. Ceilalți, adică cei de pe barje, sunt independenți.

— Nimeni nu înregistrează navele?

— Nu cred, mărturisi somalezul.

Zgâlțâiți pe drumul din nisip, trecură prin fața unei stive de containere păzite de o duzină de milițieni care le aruncară priviri neîncrezătoare. Ajunși aproape la capătul plajei imense, Malko zări ceea ce putea să treacă drept un restaurant. Un cort din pânză, un perete din frunze și câteva mese din lemn cu bănci.

O jumătate de duzină de oameni stăteau pe jos ici-colo, epuizați. Echipajul unei barje care era împotmolită pe jumătate în nisip. Puțin mai departe, pe nisip, zări niște cabane. Camioneta începu să patineze, apoi se opri.

— Nu putem să mergem mai departe, zise Omar.

Malko sări din camionetă. Vântul mării făcea temperatura puțin mai suportabilă. Milițienii din spate îl însoțiră. Șoferul continua să-și mestece *khat*-ul la volan, indiferent la căldură și la muște, cu Aisha zdrobită de căldură lângă el.

— Voiam să știu dacă cineva își amintește de un vapor care a ajuns din Pakistan acum aproximativ șase săptămâni, explică Malko. Și care și-ar fi descărcat încărcătura aici.

Ochiul lui Omar străluci.

— Ce încărcătură? Arme, droguri, *khat*?...

— Nu știu.

— Merg să întreb, promise somalezul. Ar fi mai bine să rămâneți în jurul camionetei. Nu-i cunosc pe oamenii de aici. Ei sunt speciali.

Malko se așeză la umbra vehiculului, cu spatele sprijinit de pneul fierbinte. Fu însoțit imediat de către Aisha, cadaverică precum o meduză. Amabil, unul din milițieni îi întinse o butelie cu apă minerală aproape fierbinte, cu care ei își stropeau fața. Nu se auzea decât bâzâitul mușteloi și *teuf-teuf*-ul bolnav al barjelor. Marea era lină ca-n palmă și cerul azuriu. Un peisaj de vis pentru un loc de coșmar. Aveai impresia că mori pe loc...

Omar reveni după o oră. Chiar și el suferea de căldură. Se ghemui în fața lui Malko, preocupat.

— I-am întrebat pe cei care descarcă navele. Unul dintre ei își amintește vag de un vapor care a venit din Pakistan, dar camarazii lui au intervenit și m-au izgonit. Cred că ar fi mai bine să nu rămânem prea mult timp aici.

Descurajat, Malko urcă în camionetă. Își făcuse iluzii. Chiar și cu un om ca Omar, o anchetă în lumea închisă din Mogadiscio era cvasi-imposibilă. Privea spre navele ancorate în larg. Oare bomba se afla încă acolo? Se îndoia puternic, dar cum să afle?

Motorul camionetei porni și ei plecară din nou spre sud. Brusc, Malko zări două *technicals* ieșind de nicăieri care rulau paralel cu ei și îi depășeau puțin câte puțin. Omar deveni brusc foarte nervos.

— Nu-mi place asta, zise el. Se pare că oamenii au dat alarma.

Părea de-a dreptul neliniștit. Cu o lovitură cu cotul, îl scoase pe șofer din visarea lui de rumegător și acesta din urmă acceleră. Dar cele două *technicals* reușiră să-i

depășească, apoi, încet, începură să revină pe drumul principal... Omar, așezat lângă portieră, scoase capul afară și urlă ceva la adresa milițienilor din spate. Malko, prin luneta din spate, văzu mitraliera pivotându-și *douchka*, în timp ce camarazii ei săreau pe Kalașnikovuri.

Se pregăteau de luptă.

Brusc, cele două *technicals* barară drumul la două sute de metri în fața lor și rămânând de-a latul șoselei, cu armele ațintite în direcția lor. Mai mult ca niciodată era ca în filmul *Mad Max*. Omar îi strigă ceva șoferului care se opri brusc. Somalezul se întoarse spre Malko.

— Merg să văd ce se întâmplă. Să nu cumva să mișcați.

Sări din camionetă, însoțit imediat de doi dintre milițieni, cu pieptul plin de cartușe. Pe jos, prin soarele arzător, se îndreptară spre cele două vehicule oprite de-a latul șoselei.

Aisha își înfipse degetele în coapsa lui Malko.

— Mi-e frică.

— Totul va fi bine, o liniști el.

Nu tocmai convingător.

Discuția dură douăzeci de minute bune, apoi cele două *technicals* se puseră în mișcare, încet, în direcția lor, cu Omar atârnat pe treptele uneia. Atunci când fură aproape, opriră. Omar veni în fugă, gâfâind preocupat.

— Vor să ne escorteze până la capătul plajei, le explică el. Sunt furioși de întrebările puse și spun că toți străinii ar trebui omorâți. Ei vă interzic să mai puneți piciorul aici. Să plecăm repede.

Toată lumea își reluă locurile și șoferul, umflat de *khat*, se puse în mișcare. Imediat, cele două 4 x 4 îi încadrară. Lui Malko i se păru că milițienii lor erau și mai vrednici de spânzurătoare decât ai lor... Cele două

mitraliere grele erau aţintite asupra cabinei lor şi nu se puteau distinge privirile ocupanţilor lor, ascunse sub ochelarii lor negri.

— Credeţi că ar putea să tragă asupra noastră? întrebă Malko.

— Nu e imposibil, bâigui Omar, alb ca varul.

Cele trei vehicule înaintau pe aceeaşi linie într-un nor de praf. Malko privea afară şi i se păru că ţeava mitralierei de la *douchka* aţintită asupra lor îl viza pe el în mod deosebit. O singură rafală scurtă şi toţi ocupanţii cabinei deveneau carne pentru menţi.

Deodată, chiar şi şoferul încetase să mestece *khat*... Malko, cu pulsul bătându-i în tâmple şi ochii fixaţi pe marginea drumului, la un kilometru, ştia că n-ar fi încăput pe acolo trei vehicule rulând în linie. Dacă reuşeau să treacă, erau salvaţi. Cei care îi încadrau ştiau şi ei că pe urmă le va fi mai dificil să se atace între ei.

Pe platforma din spate, cel care deservea mitraliera făcea să oscileze arma din dreapta în stânga, ca o pendulă. Nu era nici o îndoială. Dacă adversarii lor decideau să-şi lichideze clienţii, nu mai scăpau.

De voie, de nevoie, erau solidari...

Secundele se scurgeau, extremitatea plajei se apropia. Malko nu voia să gândească. În sfârşit, cele două "escorte" încetiniră într-un nor de praf: erau salvaţi. Tensiunea se spulberă dintr-o dată. Malko avu impresia că i se desfăcuse coarda din jurul gâtului, lui Omar îi revenise culoarea în obraji, Aisha surâse îngheţat, dar totuşi surâse, şi şoferul începu să rumege din nou. Puţin mai târziu, Omar remarcă cu o voce blândă:

— Nu trebuia să venim aici...

Brusc, lovituri răsunară în capota maşinii şi Malko auzi vociferări venite de pe platformă. Omar se întoarse,

îi aruncă nişte cuvinte şoferului şi lansă cu o voce înnebunită:

— Ne urmăresc!

Malko privi la rândul lui în spate. Cele două *technicals* se năpusteau în urmărirea lor, cu ţevile de la *douchkas* aţintite în direcţia lor. În acelaşi timp şocuri surde zdruncinară cabina şi o parte din capotă fu ciopârţită la impactul cu proiectilele mitralierelor grele.

Aisha Mokhtar scoase un urlet îngrozit şi şoferul, încetând să mai mestece *khat*, călcă până la fund pedala acceleraţiei, fără mare rezultat.

Cele două *technicals* se apropiau şi ei mai aveau încă vreo douăzeci de kilometri până la Mogadiscio.

Nu vor reuşi niciodată să scape!

— Din nou şocuri, puţin mai jos. Proiectile de 14,5 smulseră colţul superior din stânga al cabinei.

Malko îşi trase capul între umeri. Următoarea rafală risca să îi nimerească. Nu mai simţea nici măcar unghiile lui Aisha înfipte în coapsa lui.

Capitolul XX

Brusc, *pom-pom-pom*-ul lent şi surd al *douchka* instalată pe platforma din spate scutură vehiculului 4 x 4. Miliţienii lor ripostau.

O rafală foarte lungă, urmată de o explozie de urlete de bucurie. Prin luneta din spate, Malko zări unul din cele două vehicule lansate în urmărirea lor părăsind drumul şi răsturnându-se pe plajă.

Nebuni de bucurie, miliţienii săreau ca iezii descărcându-şi Kalaşnikovurile.

Technical-ul supravieţuitor încetini. Cu pedala acceleraţiei la podea, şoferul "drogat" îşi regăsi surâsul euforic. O ultimă rafală din *douchka* lor reuşi să descurajeze al doilea *technical* care încetini. Omar scoase un strigăt de bucurie.

— *They are gone!* (Au plecat!)

Puteau în sfârşit să ia o poziţie normală. Erau totuşi fleaşcă atunci când ajunseră la hotelul *Shamo*. Samir, şeful miliţienilor, sări din maşină şi începu o lungă discuţie cu Omar care, dezolat, se întoarse spre Malko.

— Vor o mie de dolari în plus. Pentru muniţii şi camion!

Malko le dădu suma cerută şi unul din miliţieni, mândru, o şterse la piaţă să cumpere o legătură mare de *khat*. În micul hol al hotelului, Malko şi Omar se aşezară

ca să facă bilanțul, în timp ce Aisha merse să facă un duș.

— Cine mă poate informa? întrebă Malko.

Omar dădu trist din cap.

— Singurul care știe tot ce se petrece la El-Ma'an este Musa Sude. Dar eu nu-l cunosc. Eu lucrez cu Mohammed Kanyare, cel care controlează pista pe care ați aterizat.

— Ei se cunosc sigur, replică Malko. Trebuie să vorbești cu Kanyare să vorbească cu Musa Sude să mă primească. Faceți-l să înțeleagă că prietenul dumneavoastră din Nairobi îi va fi recunoscător...

— OK, voi încerca, promise Omar, nu prea liniștit. Dar va cere bani.

— Nu e o problemă...

La rândul lui, Malko urcă să facă și el un duș, grăbit să se spele de amestecul de teamă și de praf care îl făcea lipicios.

* * *

Falsa *Salinthip Naree* urca pe Marea Roșie în direcția Canalului Suez. Încă două zile pe mare și va traversa cei o sută șaizeci și trei de kilometri ai canalului, ceea ce îi lua aproape o zi, ca să ajungă în Mediterană, ultima parte a călătoriei ei. Din Portul Said, până la extremitatea nordică a canalului, la Haifa, nu mai avea decât douăzeci și patru de ore pe mare. Trecerea canalului nu punea probleme. Autoritățile egiptene verificau simplu evidența încărcăturii și un căpitan egiptean urca la bord, ca pe toate celelalte nave.

Traversarea începea foarte devreme, în jurul orei șase dimineața, și dura între unsprezece și cincisprezece ore. Ceea ce îi făcea să ajungă în Mediterana la

sfârşitul zilei. Yassin Abdul Rahman îşi petrecea majoritatea timpului în cabină, neurcând pe punte decât pentru cele cinci rugăciuni cotidiene. Se hrănea cu puţin orez, curmale şi apă minerală. Atunci când echipajul fierbea un pui, lua şi el o bucăţică. Exaltarea lui interioară creştea şi frecvent strângea în fundul buzunarului de la djellaba, telefonul mobil care îi va servi să declanşeze explozia. Numărând orele, nu se gândea la moartea lui, ci la cea a inamicilor lui. Ei aveau să fie literalmente dezintegraţi, transformaţi în praf, sau aveau să moară în suferinţe groaznice după săptămâni sau luni întregi.

Câteodată, avea un gând plin de tristeţe pentru arabii de naţionalitate israeliană care, şi ei, vor fi victime ale exploziei nucleare, precum şi vecinii libanezi, iordanieni sau sirieni, dacă vântul ducea particulele radioactive până pe teritoriul lor. Mai multe autorităţi religioase au tranşat dilema: un musulman, dacă avea reşedinţa într-o ţară intrată în război cu islamul, trebuia să se mute.

Privi spre est. Coasta saudită nu se afla decât la aproximativ o sută cincizeci de kilometri, dar o ceaţă de căldură împiedica să fie distinsă. Gândul lui merse spre prinţii corupţi care conduceau această ţară. Că acest prim avertisment le va servi drept lecţie. Ei nu vor supravieţui mult timp mâniei lui Dumnezeu...

Gul Hasan, unul din pakistanezii recrutaţi de Sultan Hafiz Mahmud, ieşea din străfundul navei, privind orizontul. Pentru acest bătrân instalator de zidărie, mizerabil, islamist convertit, care însoţise gruparea extremistă *Lashkar-e-Jhangvi* ca să plaseze bombe, era o călătorie de vis. Putuse să lase familiei lui o sută de mii de rupi, oferite de Al-Qaida, şi se pregătea să moară ca un martir pe pământul furat de evrei. I se spusese că echipajul avea să atace Haifa şi să omoare cât mai mulţi

evrei posibil, înainte să fie răpus. Nimeni nu îi vorbise de bombă...

El şi prietenii lui, în realitate, făceau figuraţie pentru ca să poată prezenta un echipaj în cazul unui control. În caz de probleme, în timpul schimbului de acte dintre cele două nave, ar fi putut fi utili, dar totul se petrecuse bine...

Ceilalţi, membrii Al-Qaida veniţi cu Yassin Abdul Rahman, saudiţi, egipteni şi un iordanian, ştiau ceea ce avea să se petreacă. Ei fuseseră cei care vegheaseră asupra asamblării bombei.

Nici ei nu aveau nici o stare sufletească.

Se încrucişară cu un petrolier gol care cobora spre Golful Persic. Cu noua ei vopsea, *Anodad Naree* semăna ca o geamănă de-a ei *sistership*, veritabila *Salinthip Naree*, care trebuia să fie deja pe şantierul de dezmembrări din Gaddani.

Dar israelienii nu vor vedea decât incendiul. Ei vor controla o navă aşteptată, provenind dintr-un port sigur – Bangkok – care pe deasupra fusese deja controlată pe timpul traversării Oceanului Indian.

Mai rămâneau patru zile înainte de minunatul moment în care *Salinthip Naree* se va transforma într-o imensă bilă de foc. Omorând, pentru cea mai mare glorie a lui Allah, zeci de mii de inamici ai lui Dumnezeu.

* * *

Richard Spicer intră în biroul lui *Sir* George Cornwell şi îi strânse viguros mâna.

— Noutăţi de la Malko? întrebă el.

Britanicul scutură negativ din cap.

— Nu încă. A ajuns cu bine la Mogadiscio, dar n-avem nici o legătură directă cu el. Trebuie să aşteptăm. Tu?

— Doar o informaţie transmisă de la Navy. Am reţinut-o pentru că se referă la o navă controlată în Oceanul Indian ce provenea din Massaoua, Etiopia.

— Din Massaoua?

— Da. E vorba de un vapor de mărfuri în drum spre portul Gaddani, din apropiere de Karachi, unde se află un important şantier de demolări navale. *Anodad Naree*, aparţine unui armator malaiezian. Ni s-a transmis tot dosarul lui. El a făcut cabotaj între diferite porturi normale, ultimul fiind Massaoua. Cum acest port se află în zona pe care noi o supraveghem în mod deosebit, mi s-a transmis dosarul lui. Oricum, el se îndrepta spre sud-vest. Verificaţi la Malta, dacă puteţi, căci este zona voastră. Dacă nu, noi continuăm să trimitem avioane deasupra Somaliei fără rezultat. Toate unităţile noastre de la Flota a V-a au fost sensibilizate. Este tot ce putem face.

Sir George Cornwell suspină.

— Am senzaţia că stau pe un vulcan.

— Dacă Malko nu se întoarce cu ceva concret, stăm foarte rău.

* * *

Omar se strecură ca o umbră în minusculul lobby al hotelului *Shamo* şi anunţă cu vocea lui imperceptibilă:

— Musa Sude acceptă să vă primească. Astăzi, la una din proprietăţile lui. El vă trimite un *technical* cu miliţieni şi eu vă voi însoţi ca să fac pe interpretul.

— Ştie de ce vreau să-l văd?

— Nu.

Poate că era mai bine aşa...

— Va trebui să vă adresaţi cu Domnule Ministru, preciză Omar.

— De ce?

— Vrea să fie ministru în guvernul lui Abdullahi Youssouf Ahmed. Ministrul Comerţului. Acum că a câştigat foarte mulţi bani, vrea să profite, călătorind... Cu un paşaport somalez, astăzi, nu poţi să mergi nicăieri, doar în Kenya.

Musa Sude avea nevoie de respectabilitate. Un argument bun de utilizat. Omar continuă:

— Mohammed Ķanyare voia douăzeci de mii de dolari pentru că a organizat această întâlnire şi securitatea dumneavoastră. El a obţinut garanţia că nu veţi fi reţinut prin forţă la reşedinţa lui Musa Sude... Este un preţ rezonabil.

— De acord! aprobă Malko. Doar că n-am aceşti bani cu mine.

Dacă îi puneţi pe contul lui la Nairobi, va fi perfect, îl asigură somalezul. Dar trebuie să o faceţi, căci altfel mă va omorî...

Ce simplă era viaţa în ţara asta! Nu tu uşier, nu tu litigii, nu scrisori recomandate. Cuvântul era suficient, dar valora aur sau sânge, atât... Malko nu-şi dorea să provoace moartea amabilului Omar... Cultul lui pentru Bin Laden spunea multe despre adevăratele lui opinii cu privire la americani şi despre occident în general.

Îşi băură cafeaua în linişte, apoi Malko întrebă:

— Domnişoara Aisha vine cu noi?

— Ea poate să vină, zise Omar, dar protecţia nu se extinde şi la ea. Este foarte frumoasă: Musa Sude ar putea să-şi dorească să o păstreze.

— O voi preveni, zise Malko.

Atunci când coborî din nou, îl găsi pe Omar înconjurat de bandiţi voinici, acoperiţi cu cartuşiere, cu bandane şi ochelari de soare cu montură roz care nu reuşea totuşi să-i feminizeze...

— Sunt oamenii lui Musa Sude, îl anunță somalezul

Ei luară loc într-un Range Rover nou-nouț, escortat de două *technicals* strălucind de noi ce erau și ele și micul convoi porni spre nord. Omar se aplecă la urechea lui Malko.

— Musa Sude câștigă un milion de dolari pe lună cu taxele pe care le prelevează. Prin urmare, nu-și dorește o guvernare, decât dacă ar fi el președinte...

* * *

— Vă place laptele de cămilă?

Malko surâse luând bolul întins de gazda lui, Musa Sude, cu un surâs carnasier. Părul scurt, mustața și barba bine tunse, aproape lustruite, ochelari negri normali, o cămașă cu dungi fine albastre, mânecile suflecate, tenul foarte închis, șeful războinic avea aerul unui asasin, dar îl primi pe Malko cu îmbrățișări și o căldură de neînțeles... Reuniți în jurul unui miel fript, îi adusese el însuși bolul cu lapte de cămilă care însoțea ciozvârta de miel fript și orezul.

Era mizerie, dar Malko reuși să surâdă.

Instalat lângă el pe perne, șeful războinic se antrenă într-un discurs lung, tradus cuvânt cu cuvânt de către Omar, despre Somalia și viitorul ei. Teza lui era simplă: Somalia era de acum o țară normală, cu un guvern, miniștrii dintre care făcea și el parte, și o securitate sporită. Trebuia deci ca ea să însoțească acordul națiunilor și că el, Musa Sude, putea să meargă să pledeze cauza țării lui în instanțele internaționale... Trebuia deci ca investirea președintelui să nu se mai întârzie. El însuși era gata să-și contopească miliția lui într-o nouă armată națională.

Satisfăcut de tirada lui, şeful războinic somalez bău puţin lapte de cămilă şi începu să mestece *khat*.

— Pledoaria dumneavoastră m-a convins, zise Malko, temându-se că gazda lui în curând nu va mai fi interesată de nimic. Vreau să vă dau ocazia să dovediţi că Somalia este de acum o ţară care se supune legilor internaţionale.

Dintr-o dată, Musa Sude îşi scoase ochelarii negri.

— Cum?

Avea o privire de fiară: vie, rece şi crudă.

— Caut o informaţie, explică Malko. Cred că dumneavoastră sunteţi cel care controlează zona El-Ma'an.

— Da, eu sunt, recunoscu somalezul. Vreau să o dezvolt ca să fac un nou port.

— Mi s-a spus că ştiţi tot ce se petrece acolo.

Musa Sude îşi drese glasul.

— Bineînţeles. N-au fost niciodată probleme acolo.

— Perfect, concluzionă Malko. Ştiu că o navă ce venea din Gwadar din Belucistan, a ajuns la El-Ma'an pe 26 aprilie trecut. A debarcat vreo douăzeci de oameni şi o mică încărcătură înainte să plece. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu această încărcătură. Dacă mai este aici sau, dacă nu mai este, pe ce navă a plecat din El-Ma'an şi când.

Se lăsă o linişte lungă, întreruptă de Musa Sude. Cu o voce furioasă, îl interpelă pe Omar în limba lui. Somalezul se răsuci. Musa Sude înţelesese că i se întinsese o cursă. Omar, cu vocea tremurândă, se întoarse spre Malko.

— Vrea să ştie cine sunteţi şi de ce puneţi aceste întrebări.

Malko îşi spuse că era timpul să-şi scoată masca.

— Spuneți-i că lucrez pentru guvernul american. E vorba de o afacere de terorism foarte gravă. Dacă acceptă să coopereze, e evident că imaginea lui și cea a Somaliei vor crește și că autoritățile americane îi vor fi recunoscătoare. În plus, o recompensă importantă este pregătită pentru cei care ne vor ajuta să oprim această operațiune teroristă...

Omar traducea cu toată viteza, transpirat și neliniștit. Atunci când Malko terminase, șeful războinic somalez replică imediat cu o voce grandilocventă. Asigurând că cel mai fidel prieten al lui era statul american, că în 1993 el a fost cel care a servit drept intermediar pentru eliberarea unui pilot de elicopter US, prizonier într-o grupare somaleză, și că el nu cerea decât să ajute...

— Bravo, concluzionă Malko. Poate obține această informație?

Un nou val de discuții.

— Crede, dar vor trebui retribuiți intermediarii. La cât se ridică recompensa?

Se intra în treburi serioase.

— Un milion de dolari, anunță rece Malko, luând singur inițiativa. Banii vor fi vărsați unde doriți. Omar este garantul...

CIA nu-și va renega promisiunea... Musa Sude păru să aprecieze suma și îi întinse lui Malko o altă bucată de miel. Puțin mai departe, o sută din milițienii lui se ghiftuiau lângă *technicals.* Erau cu adevărat hoarde ale lui Max Mad, versiunea africană. Musa Sude controla o mie de combatanți și putea să mai recruteze de două ori pe atât în caz de urgență. Echipați cu artilerie ușoară, transportoare blindate și chiar rachete sol-aer, într-un oraș ca Mogadiscio, ei reprezentau o putere redutabilă. Cu atât mai mult că, dopați cu *khat,* milițienilor nu le era frică de nimic.

Musa Sude își spălă mâinile într-o cană ținută de o tânără fată și lansă o frază lungă.

— El se ocupă de problema dumneavoastră! traduse Omar. Întoarceți-vă la hotel și nu vorbiți cu nimeni de nimic... Va trimite un mesager.

Musa Sude se ridică, îl strânse pe Malko la inima lui, îmbrățișându-l de trei ori într-o răsuflare parfumată cu lapte de cămilă și îl conduse el însuși până la vehiculul care îl adusese aici.

Rulând prin praf, Malko își spuse că speranțele lui se odihneau pe un aliat foarte fragil. Dacă Musa Sude nu îi dădea informația vitală de care avea nevoie, bomba nucleară concepută de Sultan Hafiz Mahmud va exploda în curând undeva într-o țară occidentală, făcând sute de mii de victime.

Capitolul XXI

Sub protecţia a patru miliţieni, Aisha, Malko şi Omar îşi refăceau forţele mâncând într-un minuscul restaurant de pe marginea drumului spre Bakara. Se delectau cu orez, kebab şi fructe, totul stropit cu Pepsi. Omar părea nervos. Ziua trecuse fără să-i aducă nici o veste de la Musa Sude.

— Sper că Osman Ali "Atto" (Osman Ali "Cel Slab", alt şef războinic din Mogadiscio) nu v-a afla că v-aţi întâlnit cu Musa Sude.

— De ce? întrebă Malko, uimit.

— Va fi gelos.

— Şi este grav?

Somalezul bău o înghiţitură de Pepsi şi zise cu voce egală:

— Da. Ar putea să vrea să vă răpească pentru a afla dacă Musa Sude nu complotează ceva cu dumneavoastră, împotriva lui.

— Musa Sude nu poate să mă protejeze?

— Nu aici, în această zonă. Această parte a oraşului este controlată de Osman Ali "Atto".

Apărea o nouă problemă la orizont. Malko se agăţa de latura ei pozitivă.

— Miliţienii noştri mă apără.

Omar, dubitativ, mărturisi:

— Poate că le va fi frică. Osman Ali "Atto" este foarte puternic.

Încurajator.

— Credeți că Musa Sude va obține informația care mă interesează?

— Da, răspunse imediat Omar. Dar trebuie să se decidă dacă să v-o dea. Va gândi în termeni pro și contra. Dar cred că o va face până la urmă. Își dorește foarte mult să preia puterea în Mogadiscio. Până acum, ca să pună mâna pe El-Ma'an, a făcut sute de morți... Vrea să păstreze portul ca să poată să controleze sosirea în oraș a armelor și a drogurilor. El nu face politică. Nu merge niciodată la moschee și bea alcool.

Malko avea o întrebare care îi ardea buzele.

— Am văzut portretul lui Bin Laden în biroul dumneavoastră. Îl cunoașteți?

Omar arboră imediat o expresie extaziată.

— Aș vrea să-l întâlnesc, *inch'Allah*. Este un mare om și un profet. El a fost cel care le-a redat onoarea musulmanilor. Și de aceea îl venerăm cu toții.

— Americanii au pus pe capul lui o răscumpărare de douăzeci și cinci de milioane de dolari, remarcă Malko. Și dumneavoastră știți că eu lucrez pentru ei.

Omar surâse blând, aproape copilăresc.

— Știu, dar domnul Ellis este foarte bun cu mine. Și la urma urmei, americanii nu-l vor prinde niciodată pe Șeic. El e ca un djinni. Are puterea de a se face invizibil, pentru că Allah îl iubește mult...

De afară se auziră câteva focuri de armă și milițienii săriră în picioare alertați. Unul dintre ei merse să vadă despre ce e vorba și se întoarse liniștit.

— Lângă noi se află un cinema în aer liber, explică Omar. În acest moment se proiectează filmul *Blackhawk down*. Spectatorii trag întotdeauna focuri de armă în aer

în momentul în care primul elicopter american este doborât. Sunt foarte încântați de această scenă...

Bravii somalezi! Malko și Aisha schimbară câteva priviri. Tânăra pakistaneză nu părea deloc liniștită. Atunci când ieșiră din restaurant, unul dintre milițieni îi spuse ceva lui Omar, privind-o insistent pe tânără.

— Ce spune? întrebă Malko.

Omar se tulbură auzind întrebarea, apoi zise în șoaptă:

— Întreabă unde ați găsit o târfă atât de frumoasă... Și el ar vrea una.

— De ce zice el că e o târfă?

Omar păru sincer surprins.

— Numai târfele ies cu bărbați.

Aisha, care înțelesese întreg dialogul, se supără și nu mai deschise gura până la hotel.

— Așa, deci, sunt târfă! lansă ea odată ajunși în cameră. De ce n-ai protestat?

Malko, cu o mai bună dispoziție de când Musa Sude îi promisese că-l va ajuta să afle acele informații care îl interesau, replică surâzând:

— N-ar fi înțeles. Există o serioasă barieră culturală între acești oameni și noi.

— Mă întreb oare ce fac eu aici! zise furioasă pakistaneza.

Pe moment, Malko se întrebă și el același lucru. Dar poate că dacă ar fi fost singur, ar fi întâmpinat mai multe dificultăți. În tot cazul, *Sir* George Cornwell n-a avut o idee rea ca Aisha să-l însoțească în această călătorie. Riscurile ca Malko să se expună la Mogadiscio erau suficient de ridicate pentru ca el să merite să primească o compensație. Prin urmare, se hotărî să se distreze puțin pe seama incidentului și răspunse:

— Ceea ce fac târfele, dar mult mai bine...

Aisha Mokhtar rămase mută de furie şi bâigui:

— Ce vrei să spui?

— Că îmi oferi toate orificiile corpului tău, preciză el. Dar, spre diferenţă de târfe, ţie îţi şi face plăcere.

Simţindu-se jignită, îi întoarse spatele. Scoţându-şi pantalonii şi tricoul, se culcă fără să-şi dea jos slipul din satin negru şi se întoarse imediat cu faţa la perete. În ciuda climatizorului care funcţiona din nou, în cameră era o căldură năucitoare. Puţin mai târziu, Aisha se întoarse brusc cu faţa spre el, gest care îi stârni imaginaţia lui Malko. Cu mâna dreaptă, o prinse de păr şi i-l reuni într-o coadă. Graţie acestei mişcări improvizate, împinse faţa tinerei spre vintre lui goală.

Ea încercă mai întâi să se elibereze, dar el o ţinea cu o mână de fier şi îi freca faţa de membrul care se deşteptase... Desigur că nu era un gest de gentleman, dar această situaţie începea să-l excite foarte mult. Aisha aşteptă ca el să fie aproape dur ca să-şi deschidă în sfârşit buzele. Îmblânzită.

O apăsă şi mai tare pe ceafă ca să i-o înfunde până în fundul gâtului ei. Aisha nu mai protesta, ci emitea doar mici gemete de excitare. Malko se servea de gura ei ca de sex, retrăgându-se aproape complet din gura ei, pentru ca apoi să se întoarcă brutal, lovindu-i cerul gurii. Ea gemu şi se zbătu până când reuşi să-şi elibereze gura pentru câteva secunde, ca să-l implore:

— Fă dragoste cu mine!

Inflexibil, Malko o forţă să-l ia din nou pe de-a-ntregul, aproape sufocând-o. În acel moment şi-ar fi dorit să aibă un al doilea sex, pe care să i-l înfunde în acelaşi timp în şale. Doar nutri această fantasmă că şi explodă în gura ei. Atunci când fu pe deplin golit, îi spuse în şoaptă:

— Eşti o târfă minunată!

De data asta, Aisha nu mai protestă, adormind cu sexul lui între buze.

Malko rămase cu ochii deschişi. O rafală se auzi în depărtare, amintindu-i unde se afla. Toate speranţele şi le pusese în Musa Sude. Dacă nu-şi ţinea cuvântul, nava încărcată cu bomba islamică îşi va continua drumul până la focul de artificii mortal din final.

* * *

Generalul Ahmed Bhatti, şeful ISI, îi înşira cu voce stinsă preşedintelui Musharraf, care îl convocase pe general la preşedinţie, rezumatul ultimelor evenimente. Preşedintele Bush îi trimisese un mesaj şefului statului pakistanez, printr-un canal securizat, avertizându-l că dacă această bombă artizanală va exploda pe pământul american, consecinţele pentru Pakistan vor fi dramatice. Ajutorul american va fi imediat întrerupt, ţara se va regăsi la marginea falimentului şi vor rămâne fără armament modern... În plus, Musharraf îi ştia pe americani perfect capabili să le comunice indienilor, inamicilor lor de moarte, planurile dispozitivelor lor navale şi militare...

— Deci nu aveţi nici o veste? întrebă el pe un ton aspru.

— Nimic, general *Sahib,* fu nevoit să recunoască Ahmed Bhatti, care continua să-i dea grad preşedintelui. Din interogatoriul cu căpitanul de navă n-a rezultat nimic concludent.

Totuşi, nu mergea pe mână moartă... Belucistanezul nu va mai putea să meargă niciodată, având genunchii zdrobiţi cu lovituri de ciocan. Trebuia să fie *absolut* sigur că nu ascundea nimic. Dinspre partea nucleară, responsabilii fuseseră arestaţi şi vor fi condamnaţi la

clasarea afacerii. Sultan Hafiz Mahmud era în acelaşi stadiu. *Incommunicado*. Medicii nu ştiau nici măcar dacă va mai vorbi vreodată. Pentru moment, fixa tavanul cu o privire absentă şi mâna lui dreaptă se mişca din când în când spasmodic... Cât despre Aisha Mokhtar, a dispărut din Londra, după tentativa ratată de eliminare a ei.

Pervez Musharraf se gândea disperat la variante.

— Aţi reperat membrii importanţi ai Organizaţiei? întrebă el.

Adică din Al-Qaida. Nu i se pronunţa niciodată numele. Generalul Bhatti prevăzuse întrebarea şi îi întinse şefului statului lista cu membrii Al-Qaida pe care se putea pune mâna fără prea multă greutate. "Soldaţii-momeală"... Din păcate, pe acea listă nu se afla decât pleava. Pervez Musharraf se întoarse şi îl fixă pe general în ochi.

— Trebuie altceva...

Ahmed Bhatti lăsă capul în jos. Cei doi oameni se gândeau la acelaşi lucru.

— Mă tem că este imposibil, general *Sahib*. Am pierdut contactul deja de câtva timp.

Amândoi se gândeau la Ossama Bin Laden. Singurul lucru care îi putea calma pe americani. Pervez Musharraf lansă cu o voce fermă:

— Pleacă imediat în Waziristan. Ştii cu cine să te întâlneşti acolo. Promite-le tot ce cer.

Câţiva şefi de triburi pachtounes ştiau unde se ascundea Ossama Bin Laden şi jurau cu mâna pe inimă, pe sufletul şi pe sângele lor că îşi vor da viaţa ca să-l apere. Numai că pachtounes aveau trădarea în sânge. Era mai puternică decât ei. Era suficient să-i motivezi... Evident că odată livrat Ossama Bin Laden americanilor, Pakistanul nu mai avea nimic de dat.

— Plec în dimineaţa asta, promise generalul Bhatti, care presimţea că şi capul lui se afla în joc.

* * *

Malko aştepta de seara trecută noutăţi de la Musa Sude, complet neputincios. La Mogadiscio erai rupt de lume, dar dacă un atentat nuclear ar fi avut loc, s-ar fi vorbit numai despre asta. Telefonul ţârâi, aproape imperceptibil, şi el auzi bolboroseala incomprehensibilă a recepţionistei, din care sustrase cuvântul Omar... Malko se năpusti pe scări. Omar se afla la parterul hotelului, foarte surescitat.

— Ne trimite o maşină! îl anunţă el. Doar pentru dumneavoastră şi pentru mine.

Pulsul lui Malko sări ca o săgeată. Călătoria lui poate că nu va fi inutilă... După un sfert de oră, sosi "convoiul prezidenţial". Era un 4 x 4 Porsche Cayenne, care purta încă sigla ONG-ului de unde fusese furat şi cele două *technicals* înţesate de miliţieni. Se mai aflau totuşi trei în 4 x 4 în faţă, strânşi ca sardelele. În maşină puţea îngrozitor a haşiş. Malko începea să cunoască drumul.

Musa Sude îl aştepta, de data asta, în ruinele unui palat, plin cu saci cu nisip şi înconjurat cu sârmă ghimpată, aflat la ieşirea din oraş, lângă un câmp de refugiaţi preluat de miliţia lui, sub acoperirea de protecţie... Şeful somalez părea a fi într-o dispoziţie foarte bună...

— Ne duce la El-Ma'an, îl anunţă Omar.

Schimbară maşina cu un alt 4 x 4 negru cu geamurile complet opace. Acest vehicul era blindat... Înconjuraţi de o duzină de alte vehicule, plecară cu toţii spre nord. Cu inima bătându-i cu putere, Malko se întreba dacă nu cumva îl duceau la obiectul căutat de el... Numai că ei se

opriră pe o dună şi Musa Sude arătă spre o barjă eşuată pe nisip, de unde pleca un şir de oameni în pantaloni scurţi şi tricouri, încovoiaţi sub greutatea lăzilor enorme, care se aflau sub protecţia unor oameni înarmaţi, cu turbane şi în ţinute uşor militare: erau miliţieni de-ai lui.

— Au primit o încărcătură de grupuri electrogene, îi explică Omar. El va câştiga mulţi bani pe urma ăsteia, cu căldura...

Decepţionat, Malko întrebă:

— Şi informaţia mea?

Omar îi puse acea întrebare lui Musa Sude. Imediat, cu un ordin sec, şeful războinic îi dădu jos pe oamenii aflaţi în maşină pe scaunele din faţă. Aceştia săriră repede din maşină şi se ghemuiră afară, sub soarele inuman. Musa Sude îşi scoase ochelarii de soare şi îi adresă un discurs vizibil ameninţător lui Omar, care îi traduse lui Malko, tremurând:

— Spune că sunt singurul martor. Dacă se află ceva, mie îmi va tăia capul.

Obişnuit de acum cu ţara în care se afla, Malko aprobă cu un surâs acest acord perfect normal.

— Ce a aflat?

Musa Sude scoase o hârtie din buzunar şi o deplie, citind apoi cu o voce neutră. Omar traduse cuvânt cu cuvânt.

— A aflat despre un vapor care a sosit din Belucistan la data pe care a-ţi menţionat-o. Nava a fost primită de un grup din partea de nord a plajei. Acolo sunt somalezi amestecaţi cu arabi şi djibutieni. Este vorba de miliţia Al-Ittihad Al-Islamiyya, aliată cu Al-Qaida. Aceştia primesc frecvent arme, din Irak sau din Dubai.

— Cum a aflat?

— Toţi cei care sosesc plătesc taxe. Aici totul trebuie să fie declarat.

— Ce transporta vaporul?

— Vorbeau de o încărcătură de droguri şi au plătit taxe în valoare de zece mii de dolari.

— El a văzut încărcătura?

— Nu.

— Şi pe urmă?

— Vaporul a plecat, dar încărcătura a fost debarcată. După aceea au încărcat-o pe o navă ancorată acolo de câtăva vreme. Un cargou foarte vechi cu un pavilion de Malta.

— Cum se numea nava?

Musa Sude aruncă o privire pe hârtie şi silabisi:

— *Anodad Naree*.

Malko notă febril numele navei.

— Unde se află această navă?

Musa Sude făcu un gest expresiv din mână.

— A plecat.

— Când?

— Nu ştie exact... Pentru că nu percepe taxe de plecare. Crede că după o săptămână sau puţin mai mult...

Malko se simţea ca stând pe cărbuni încinşi.

— Şi oamenii care l-au primit?

— Şi ei au plecat, înspre zona lor spre sud.

— Este tot ce ştie despre acest subiect?

— Da.

— Spuneţi-i că poate a câştigat un milion de dolari, zise Malko. Să ne întoarcem în oraş. Trebuie să comunic imediat aceste informaţii la Nairobi.

* * *

— *Anodad Naree*, striga Malko în mijlocul pârâiturilor aparatului Thuraya. Îţi spun pe litere numele ei...

La celălalt capăt, Ellis Mac Graw, șeful postului MI6 din Nairobi, nota literă cu literă numele navei. Când Malko tăie comunicația, slăbise deja două kilograme. Căldura era îngrozitoare în dugheana mică a lui Omar. Se întoarse spre somalez.

— Trebuie să plec înapoi cât mai repede posibil.

Omar se așeză la telefon. După douăzeci de minute, îl anunță:

— Este un avion care pleacă spre Djibuti peste două ore. Are locuri libere pentru dumneavoastră.

— Este perfect, zise Malko.

Își luase lucrurile de la hotel și Aisha aștepta, gata și docilă.

Omar părea preocupat.

— Este un moment periculos, îl avertiză el. Trebuie să le dați un supliment de bani milițienilor, altfel pot să vă lase baltă.

— Câți?

— O mie de dolari.

Malko avea acești bani la dispoziție. După cinci minute, rulau spre K.50, aeroportul din Mogadiscio. Avionul, pregătit de plecare pentru direcția Djibuti, părea scos dintr-un cimitir de avioane. Milițienii, ca niște câini înfometați, se aruncară asupra dolarilor, în timp ce Aisha și Malko se eclipsară spre avion. În cockpit se afla un ucrainean blond și înalt, cu ochii injectați de sânge, care mesteca și el *khat*. Totuși, *khat*-ul nu creștea în Ucraina... Îl instală pe Malko lângă el, o înghesui pe Aisha în spatele lor și suspină în engleză:

— *I hope we gonna make it.* (Sper că vom reuși.) Nemernicii ăia au încărcat două sute de kilograme în plus... *Davai.*

Motoarele scuipau ulei tot așa cum un tuberculos scuipă sânge. Niturile fremătau. Avionul făcu un ocol în

capătul pistei cu motoarele urlând şi avionul începu să ruleze. Malko se ruga. Avionul rula, rula, rula, dar roţile lui nu părăseau solul. Cu capul între mâini, Aisha închise speriată ochii. Într-un sfârşit, bătrânul Beechcraft se ridică câţiva centimetri de la sol, atinse un cactus şi începu să se înalţe cu o lentoare îngrozitoare, ca un vultur plin de sânge... Malko îşi opri respiraţia zărind sub ei albastrul Mării Roşii. Apoi aparatul viră, revenind deasupra pământului, cu faţa la nord-vest. Erau în jur de două ore şi jumătate de zbor între Mogadiscio şi Djibuti, trecând pe deasupra Ogadenului egiptean. Zburau la cinci mii de picioare, bătrânul aparat fiind incapabil să zboare mai sus.

Într-un final, pilotul ucrainean îşi începu coborârea spre Djibuti. Ceasul Breytling al lui Malko arăta puţin peste orele şaisprezece. Acesta îi lăsase lui Omar sarcina să-l anunţe pe Ellis Mac Graw de destinaţia lui. Djibuti devenise una din cele mai importante baze CIA din Africa. De îndată ce avionul se apropie de aerogară, Malko văzu ivindu-se un 4 x 4 alb care veni şi se opri lângă avion. În timpul în care doi djibutieni apropiară o pasarelă. Aisha şi el fură primiţi de un bărbat cu părul grizonat.

— Mă numesc Leo Baker, îl anunţă acesta. COS m-a însărcinat să vă conduc la *Sheraton*. Trebuie să-l sunaţi imediat pe domnul Richard Spicer la Londra.

Malko formă rapid numărul telefonului mobil al acestuia. Richard Spicer răspunse imediat.

— Sunt fericit că aţi ieşit teferi din Mogadiscio, zise el. Numai că avem o problemă serioasă. O navă cu numele de *Anodad Naree*, înmatriculată în Malta, a fost controlată acum patruzeci şi opt de ore de echipajul unui distrugător al Flotei a V-a. Documentele ei erau în

ordine, calele erau goale și ei se îndreptau spre portul pakistanez din Gaddani pentru ca nava să fie dezmembrată. Ai fost tras pe sfoară.

Capitolul XXII

În ciuda celor 45 de grade Celsius care tronau pe pistă, Malko avea impresia că a fost aruncat brusc într-o cameră frigorifică. Care va să zică, fusese tras pe sfoară de un şef războinic somalez ca un debutant! Din nou îşi riscase viaţa pentru nimic...

— Mă auzi? strigă Richard Spicer în receptor. Unde sunteţi?

— La Djibuti. Tocmai am aterizat. Eşti sigur că această informaţie este corectă?

— Absolut sigur, confirmă şeful agenţiei CIA din Londra. Mi s-au comunicat *toate* interceptiile din Oceanul Indian şi din *Marea Roşie*. Cazul acestei nave mi-a sărit în ochi deoarece venea dinspre Cornul Africii, unde se află Mogadiscio. Era singura navă care venea din direcţia aceea.

— Unde se află acum?

— Ar trebui să fi ajuns la portul ei de destinaţie, pe coasta Karachi. Acolo se află un şantier naval.

— Ar trebui verificat, insistă Malko. Acest şef războinic n-avea nici un interes să-mi spună braşoave.

Apoi avu brusc o idee.

— Ai numărul de telefon al corespondentului ISI din Islamabad?

— Da, bineînţeles. Acesta este colonelul Hussein

Hakim.

— Dă-mi-l și anunță agenția CIA de aici că voi merge la ei și voi folosi telefonul lor protejat. Grație lui Aisha Mokhtar care vorbește urdu, va fi mult mai ușor să comunicăm.

— De acord. Mergi direct la ambasadă, nu mai trece pe la hotelul *Sheraton*. Îl voi anunța pe șeful agenției CIA să îți ofere tot sprijinul de care ai nevoie. Să sperăm că vom avansa înspre rezolvarea acestei probleme. Sunt inundat de mesaje de la Langley. Cei de acolo contează mult pe deplasarea ta la Mogadiscio.

— Și eu, recunoscu Malko, împărțit între decepție și incomprehensiune.

Musa Sude nu *inventase* numele de *Anodad Naree*. Deci capcana venea din altă parte.

Vehiculul 4 x 4 alb se îndreptă spre centrul orașului. Fosta colonie franceză nu se schimbase mult de când își câștigase independența: un oraș fad și urât, în care se înfruntau două etnii, afar și issa. Chiar dacă mai staționau încă trupe franceze în zonă, CIA avea acolo o imensă bază operațională. Malko se întoarse spre Aisha Mokhtar.

— Sunt sigur că acel somalez mi-a spus adevărul, îi spuse el. Coincidența este imposibilă... Dacă *Anodad Naree* a plecat din El-Ma'an, cu bomba nucleară la bordul ei, n-a fost pentru ca să meargă în Pakistan.

— Poate că s-a întâlnit cu o altă navă căreia i-a predat această bombă, avansă tânăra femeie.

Malko dădu din cap neîncrezător.

— În acest sezon, Oceanul Indian este foarte agitat. Este perioada musonului de vară. Transbordarea în plin ocean ar fi practic imposibilă. Nu. Aici este vorba despre altceva ce eu nu înțeleg.

* * *

Aisha Mokhtar închise telefonul securizat din sala de cifru. Timp de douăzeci de minute discutase plină de animaţie cu colonelul Hussein Hakim. Acesta din urmă, anunţat de şeful agenţiei CIA din Londra, se arătase foarte cooperant. A trebuit totuşi să se insiste din greu ca acesta să accepte să trimită o echipă de la ISI din Karachi să inspecteze pe şantierul din Gaddani nava *Anodad Naree*, aflată în curs de dezmembrare. După opinia lui, era un demers inutil.

— Trimite agenţi ISI din Karachi cu elicoptere la faţa locului, îl anunţă ea. Vom primi răspunsul peste două sau trei ore, dar nu înţelege sub nici o formă ce căutăm.

— Nici eu nu ştiu! mărturisi Malko. Vreau să mă conving că această navă este cu adevărat cea semnalată de Musa Sude. Dacă este, suntem într-un punct mort al acţiunii. Dar măcar vom putea spune că am încercat totul...

Trona o răcoare delicioasă în biroul şefului agenţiei CIA din Djibuti, plecat la puţin timp de la sosirea lor să supervizeze o lansare de avioane "ofensive" în direcţia Yemenului, de cealaltă parte a Mării Roşii. Nu mai rămăsese decât secretara acestuia în biroul vecin. Aceasta se ivi în uşa biroului şi întrebă:

— Doriţi să vă ducă o maşină la *Sheraton*?

— Cred că vom rămâne aici, zise Malko. Va trebui să sunăm în scurt timp în Pakistan.

— Vreţi să mâncaţi ceva?

Ei nu mâncaseră încă, dar Malko era incapabil să înghită chiar şi o firimitură.

— Aş dori o cafea, ceru Aisha Mokhtar.

Se cufundară amândoi în fotoliile adânci din piele ale

şefului agenţiei. Topit de căldură, de tensiune nervoasă şi de oboseală, Malko adormi. Vocea lui Aisha fu cea care îl trezi.

— Sună telefonul!

El sări pe aparat şi recunoscu imediat vocea colonelului Hussein Hakim.

— Vorbeşte tu cu el! îi ceru el lui Aisha.

Conversaţia se purtă în limba urdu. Tânăra pakistaneză începu să noteze indicaţiile colonelului. Peste umărul ei, Malko remarcă două cuvinte scrise cu litere mari: *SALINTHIP NAREE*! Ea încheie într-un final conversaţia şi îi făcu lui Malko rezumatul acesteia.

— Agenţii ISI au găsit nava *Anodad Naree*. Au început deja să o taie. Echipajul – format din arabi şi pakistanezi – a dispărut. Atunci când i-au examinat carcasa, au descoperit că această navă a fost revopsită recent. Înainte de a fi revopsită, purta numele pe care l-am scris eu: *Salinthip Naree*. Portul de legătură a fost Bangkokul. Vopseaua era încă proaspătă...

Malko simţea că i se învârte capul.

— Aşteaptă! făcu el. Această navă, care a fost controlată de US Navy sub numele de *Anodad Naree*, se numea *Salinthip Naree* înainte de a fi revopsită?

— Asta mi-a spus colonelul Hakim.

— Şi schimbarea numelui este recentă?

— După spusele lui, de câteva zile.

Malko sări imediat pe telefon. De îndată ce-l avu pe Richard Spicer pe linie, îi explică strania lui descoperire.

— Sună la registrul din Loyd, îi zise el. Trebuie să aflăm informaţii despre aceste două nave.

Şeful agenţiei CIA din Londra îşi notă cele două nume de nave şi Malko puse receptorul în furcă, cu nervii întinşi la maxim.

— Ai aflat ce se întâmplă? întrebă Aisha.

— Nu încă, dar vom afla.

Telefonul sună după douăzeci de minute. Richard Spicer părea tetanizat.

— Ceva nu se pupă. *Salinthip Naree* este un cargou care aparţine companiei thailandeze Precious Shipping Ltd, companie a unui armator thailandez cunoscut drept o persoană onorabilă, care posedă vreo cincizeci de nave. *Anodad Naree* a aparţinut aceleiaşi companii până în 2003. Ea a fost vândută unui armator din Malta, Mediterranean Shipping, căreia îi aparţine de atunci. Cele două nave sunt *sisterships*, fiind construite de acelaşi şantier japonez în 1982.

Malko rămase mut timp de câteva secunde, apoi avu senzaţia că un fulger i-a trăsnit creierul.

— *Sisterships*! exclamă el. Care va să zică cele două nave sunt identice! S-au putut inversa doar schimbându-şi numele între ele... Trebuie sunată imediat compania Precious Shipping Ltd la Bangkok şi întrebată *unde* se află actualmente nava *Salinthip Naree*.

— În acest moment în Thailanda este ora opt seara, obiectă Richard Spicer după un scurt moment de reflecţie.

— În acest moment, obiectă Malko, o navă având la bordul ei o bombă nucleară navighează spre o ţintă, unde va face să explodeze încărcătura... Poate chiar în Londra. Agenţia din Bangkok să se descurce cu omologii lor, pentru ca aceştia să interogheze portul din Bangkok.

— Te sun, spuse simplu Richard Spicer.

Malko se aşeză din nou, epuizat, simţind că atingea sfârşitul anchetei. Aisha Mokhtar se întoarse să se afunde în fotoliul ei. De data asta, aşteptarea fu mult mai lungă. Aproape o oră. Telefonul sună într-un sfârşit.

— *Salinthip Naree* a părăsit Bangkokul acum aproximativ trei săptămâni, cu o încărcătură de

optsprezece mii de tone de orez, cu destinația Israel, care trebuia să fie debarcat în portul din Haifa, îl anunță șeful agenției CIA din Londra.

* * *

Israel! Nimeni nu se gândise la acest obiectiv. Dintr-o dată totul devenea clar. Bomba nucleară ajunsese bine mersi la Mogadiscio, unde fusese încărcată pe *sistership* a lui *Salinthip Naree*, *Anodad Naree*, care își schimbase proprietarul acum doi ani. Pe urmă, cele două nave s-au întâlnit undeva în Oceanul Indian și și-au schimbat identitățile, *Anodad Naree* continuându-și ruta spre Israel cu bomba nucleară în cale, sub numele de *Salinthip Naree*, în timp ce aceasta din urmă – adevărata *Salinthip Naree* – mergea să fie tăiată cu aparatul de sudură la Gaddani.

Crima perfectă.

Evident că a fost nevoie de complicitatea unei părți a echipajului navei *Salinthip Naree*, dar totul era posibil. Cât despre echipajul navei pirat, acesta trebuia să fie format din membrii Al-Qaida care urmau să-și sacrifice viața, la fel ca piloții din 11 septembrie 2001, care au fost douăzeci la număr...

Vocea lui Richard Spicer îi parveni lui Malko ca prin ceață.

— După calculele noastre, falsa *Salinthip Naree* n-a trecut încă de Canalul Suez. Noi am verificat-o cu ajutorul egiptenilor, fără să le spunem care este motivul. Ar trebui să fie undeva în Marea Roșie.

— Trebuie acționat fără grabă, recomandă Malko. Noi nu știm care e modalitatea lor de a detona bomba. Nu trebuie ca, surprinși fiind, să facă să explodeze bomba,

nici chiar fiind în plină mare. Impactul psihologic ar fi devastator.

— Vom fi extrem de prudenţi, îl asigură Richard Spicer. Din fericire, există punctul de trecere obligatoriu al Canalului Suez. Acest lucru ne va da câteva ore de răgaz pentru a găsi o soluţie. Autorităţile israeliene vor fi prevenite imediat. În ceea ce-l priveşte pe preşedintele Bush, acesta a fost anunţat deja. Vă ţin la curent cu deciziile şi cu noutăţile. Şi felicitări!

O dată telefonul închis, liniştea se aşternu din nou în încăpere, fiind tulburată doar de şuieratul climatizorului. Malko îşi încrucişă privirea cu cea a lui Aisha, care stătea în picioare lângă el. Malko iradia de fericire.

— E minunat! îi şopti ea cu o voce descompusă. *Tu* eşti minunat.

În secunda următoare, ea era strâns lipită de el, înfundându-i o limbă de un metru lungime în fundul gâtului. Victoria apropiată îi dezlănţui libidoul. Fără ca măcar să se gândească să încuie uşa biroului, ea se lăsă să cadă în genunchi în faţa lui, înfigându-l sălbatic în gură.

Malko vedea zeci de mii de stele, umflat de satisfacţie, după atâta tensiune nervoasă strânsă. Atunci când o forţă pe Aisha să se ridice, trăgând-o de părul ei negru, ea se întinse singură cu spatele pe birou, după ce se debarasase de pantalonii din pânză şi de slip. Malko se înfundă în ea dintr-o dată şi începu să facă dragoste cu ea ca un mercenar. Un minut mai târziu explodă în ea, acompaniat de un strigăt ascuţit al tinerei femei.

Abia atinse pământul cu picioarele, că secretara şefului agenţiei CIA bătu la uşă şi băgă capul înăuntru.

— M-aţi strigat? Doriţi puţin ceai sau sandwichuri?

— Cu plăcere! zise Malko, cu pantalonii în vine.

* * *

Aisha şi Malko ajunseră la *Sheraton*, luând cu ei un telefon mobil securizat oferit de şeful agenţiei atunci când se întorsese la birou. Două ore se scurseseră de la ultimul telefon dat de Richard Spicer. După ce-şi făcuseră câte un duş, Aisha şi Malko se odihneau, când telefonul mobil securizat sună în sfârşit.

— Am localizat nava *Salinthip Naree*, îl anunţă Richard Spicer. Egiptenii ne-au anunţat că au cerut un pilot ca să traverseze Canalul Suez mâine dimineaţă, foarte devreme.

— În sfârşit! zise eliberat Malko. Când programaţi o intervenţie?

— Nu vom face nimic pe durata traversării canalului, care durează în jur de zece ore. Trebuie să aşteptăm să ajungă în Marea Mediterană. Adică mâine după-amiază. Acolo va trebui să facem faţă unei alte probleme.

— Care?

— Israelienii. Evident că ei sunt în alertă maximă şi ne-au avertizat că dacă *Salinthip Naree* se apropie la mai mult de cincizeci de mile de coasta israeliană, o vor distruge.

— Cum?

— Ei au avioane F-16 şi submarine. Dar nu este sigur că vor reuşi să o scufunde de la prima lovitură. Şi atunci...

— Bine. Care este planul vostru?

— Navy încă se gândeşte la asta. Totul va fi gata pentru a interveni mâine. Mai avem câteva ore de răgaz ca să pregătim un plan. Totuşi, decizia fială aparţine Casei Albe.

— OK, concluzionă Malko. Cred că acum voi încerca

să dorm puţin. Nu se va întâmpla nimic în noaptea asta. Vreau să îţi cer o favoare.

— Tot ce vrei.

— Vreau ca un avion să fie la dispoziţia mea de mâine dimineaţă la baza din Djibuti.

— Vrei să te întorci acasă? La Londra?

— Nu. Vreau să asist la sfârşitul acestei poveşti.

Richard Spicer râse fără plăcere.

— Rişti să te transformi în căldură şi în lumină dacă va avea loc cea mai mică greşeală de manevră.

— Dacă se va întâmpla asta, remarcă Malko, nu voi pleca singur. Îţi amintesc că oraşul Cairo numără aproape cincisprezece milioane de locuitori şi că particulele radioactive călătoresc repede, purtate de vânt.

* * *

Salinthip Naree părăsea Suezul ca să traverseze cei o sută şaizeci şi trei de kilometri ai Canalului Suez, ghidaţi de un pilot egiptean venit la bordul ei. Nu era decât ora şase dimineaţa, dar era deja lumină. Yassin Abdul Rahman, de la dunetă, privea ultimele stele stingându-se. În afară de căpitanul malaiezian şi mecanicul, membrii echipajului dormeau, mai puţin cei afectaţi să manevreze nava prin canal...

Tânărul egiptean îi adresă o ultimă rugăciune lui Allah. Înainte se temuse de această traversare a canalului, cunoscând politica autorităţilor egiptene. Însă totul se derulase cu bine. Echipajul unei vedete din vama egipteană se urcase la bord şi verificase documentele şi adresa navei *Salinthip Naree*, nefăcând nici o observaţie... De acum nu mai exista nici un obstacol înainte de atingerea obiectivului ei: Haifa.

Doar un control inopinat, dar puțin probabil, la intrarea lor în Marea Mediterană. Următorul control prevăzut va fi cel al marinei israeliene, de veghe la vreo douăzeci de mile de coastă, care controla sistematic toate navele ce se îndreptau spre vreun port israelian. Nici acel control nu prezenta nici un risc pentru ei. Israelienii nu vor scotoci printre sacii cu orez și documentele lui *Salinthip Naree* erau perfect în ordine.

* * *

Malko fu lipit de scaun la decolarea avionului Learjet, care urca într-un unghi de aproape 30 de grade spre cerul albastru ca de cobalt din Djibuti. Era puțin trecut de amiază. Planul de zbor prevedea o escală tehnică la Cairo, ca să-și facă plinul cu combustibil pentru un zbor de aproape două mii cinci sute de kilometri. Apoi, avionul Learjet pleca să survoleze Marea Mediterană pe la ieșirea din Port-Said. Planul lui de zbor avea să fie comunicat pas cu pas autorităților zonei.

Aisha Mokhtar adormi imediat după decolare și Malko privea defilând deșertul pe sub el. În acel moment, mulți oameni își țineau respirația de emoție. La Londra, la Washinghton și în Israel. Nimeni nu fusese niciodată confruntat cu acest gen de problemă. Cea mai mică eroare de manevră putea să declanșeze o catastrofă fără nume.

Înainte de decolare, Malko a avut o scurtă conversație cu Richard Spicer. Acesta din urmă îi confirmase că un plan *definitiv* n-a fost încă pus la punct. În acest moment, *Salinthip Naree* se afla încă pe Canalul Suez. Lui Malko i se învârteau în cap ca un torent datele problemei. O inspectare a navei nici nu intra în discuție. Un atac prin surprindere era imposibil din punct de

vedere tehnic. Chiar dacă nu înainta decât cu douăsprezece noduri la oră, *Salinthip Naree* nu putea fi surprinsă printr-un atac decât printr-o operaţiune heliportată, care le lăsa prea mult timp nebunilor lui Dumnezeu ca să reacţioneze. Aveau de-a face evident cu un comando suicidar, care ar fi fost imposibil de intimidat. Nu mai rămânea decât efectul surpriză. Dar cum? Le rămânea puţin timp: de îndată ce vor intra în zona controlată de israelieni, aceştia nu vor ezita nici o secundă să atace nava, ceea ce avea să facă victime colaterale. Şi nu puteau fi blamaţi pentru asta...

Fără să-şi dea seama, aţipi. Se trezi tresărind, scuturat uşor de şeful cabinei de zbor.

— *Sir*, vom ateriza la Cairo.

El zări în stânga lor piramidele. După un sfert de oră, avionul Learjet ateriza pe aeroportul militar din Cairo, pentru a fi imediat alimentat cu combustibil. În timpul escalei, şeful de bord veni spre Malko.

— *Sir*, aveţi o comunicaţie pe canalul 3.

Avionul Learjet, frecvent folosit de CIA pentru misiuni secrete, dispunea de un echipament de comunicaţie sofisticat. Canalul 3 era securizat. Malko luă receptorul şi recunoscu vocea lui Richard Spicer.

— Casa Albă a dat ordinul de a scufunda nava *Salinthip Naree* de îndată ce iese din Canalul Suez, îl anunţă americanul. Două dintre submarinele noastre se îndreaptă spre zona aceea. Un submarin israelian se află deja acolo. Submarinele noastre au ordin să tragă câte o salvă de două torpile, fiecare având o încărcătură de trei sute de kilograme de exploziv super-distrugător. Statul major al Navy, care a primit planurile navei *Salinthip Naree*, a hotărât să lovească în puncte precise şi estimează că vaporul se va scufunda instantaneu, fără ca echipajul să aibă timp să reacţioneze.

— Nu îți trebuie mult timp să apeși pe declanșatorul unui detonator, remarcă Malko.

— Nu există altă soluție, sublinie Richard Spicer. În acest moment, *Salinthip Naree*, supravegheată de un avion, ajunge la Port-Said. Noi așteptăm să se îndepărteze de coastele egiptene ca să lovim. Mai vrei să vii?

— Mai mult ca niciodată, confirmă Malko.

— Și prietena ta?

— Cred că vrea să vină și ea.

— *Well*, în acest caz, pilotul va redecola de îndată ce va avea plinul făcut și va rămâne în legătură cu noi. Vă urez noroc.

Capitolul XXIII

Avionul Learjet survola Marea Mediterană de o oră, învârtindu-se în cercuri concentrice în largul coastelor egiptene. Aşteptaseră până în final două ore în Cairo ca să-i lase timp navei *Salinthip Naree* să intre în Marea Mediterană. Copilotul se apropie de Malko:

— *Sir*, vreţi să veniţi puţin până în cabina pilotului?

Malko îl urmă şi se instală în locul lui. Aviatorul îi arătă un punct în dreapta lor. Ei zburau la aproximativ şase mii de picioare şi vizibilitatea era perfectă.

— *Sir*, zise el, uitaţi nava *Salinthip Naree*. Se află la aproximativ o sută treizeci de mile nautice de Haifa şi la optzeci de mile de linia de securitate israeliană, care reprezintă în jur de şase ore de navigaţie. Îi vom depăşi şi revenim pe aceeaşi traiectorie.

Malko îşi lipi faţa de hublou, urmărind din priviri vaporul care părea că se târăşte pe Mediterana.

De sus, *Salinthip Naree* părea foarte inocentă.

* * *

Yassin Abdul Rahman îşi despăturise covorul de rugăciune în partea din faţă a cargoului şi, prosternat spre Mecca, se ruga din toate forţele. Dovedea un fel de ameţeală, de senzaţie ireală, ca şi cum ar fi fost deja mort, dar nu simţea nici o teamă, nici o emoţie. La câţiva

metri mai încolo, în măruntaiele navei *Salinthip Naree*, companionii lui se rugau şi ei. El nu voise ca aceştia să urce pe punte, pentru cazul în care un avion de observare i-ar fi survolat.

Se ridică, îşi rulă cu grijă covorul de rugăciune, care oricum, peste câteva ore, nu va mai fi decât praf şi, aplecat peste bastingaj, contemplă spuma albă ce se forma de-o parte şi de alta a etravei. Îi mulţumi în gând lui Sultan Hafiz Mahmud care a avut ideea acestei răzbunări geniale şi care a ajutat la realizarea ei. Din păcate, în stadiul în care se afla, nu va afla niciodată că planul lui a reuşit. Yassin Abdul Rahman îşi plie ochii, căutând să vadă, prin ceaţa de căldură, coasta israeliană. Pentru ultima etapă – controlul marinei israeliene – el se va ascunde în cargou. Era inutil să-şi alerteze inamicii.

I se păru că zăreşte coasta în dreapta lui, dar îi era imposibil să spună dacă era încă Egiptul sau deja Israelul.

* * *

Cabinetul limitat al lui Ariel Sharon se agita încontinuu de la avertizmentul americanilor. Principalii miniştrii veniseră să-i ajute pe responsabilii diferitelor servicii de informaţii: Shin Beth, Mossad, Aman, plus experţii în arme nucleare şi comandantul general al armatei de aer, precum şi amiralul şef al marinei israeliene. Măsurile preventive fuseseră puse în acţiune în procent de sută la sută. Toate unităţile disponibile erau postate în faţa coastelor israeliene. Avioane de patrulare brăzdau cerul deasupra Mării Mediterane. O linie directă specială fusese stabilită cu comandamentul Flotei a V-a US care transmitea în timp real ultimele informaţii.

Maiorul Rabinovitch închise telefonul şi lansă cu o voce calmă:

— *Salinthip Naree* a ieşit din Canalul Suez la ora două şi jumătate. Înaintează cu treisprezece noduri, în direcţia Haifa. Este urmărită, secundă cu secundă, de americani. Egiptenii nu sunt la curent cu nimic.

— Când va ajunge la optzeci de mile de coastele noastre? întrebă Ariel Sharon.

— Aproximativ în şase ore, răspunse şeful de stat-major al marinei.

— Aveţi mijloacele să-l distrugeţi?

— Unul din submarinele noastre urmăreşte nava şi celălalt este în drum spre ea. Avioanele noastre F-16 pot să o lovească într-un termen de o jumătate de oră.

— Sunteţi siguri că o veţi scufunda? Absolut siguri? insistă primul-ministru israelian.

Pe timpul Războiului de Şase-Zile, israelienii au încercat să scufunde o navă spion americană şi nu au reuşit decât să o avarieze serios. Într-un caz asemănător, cei care se aflau la bordul navei *Salinthip Naree* puteau să schimbe direcţia şi să încerce să se apropie de Ashdod, un alt port israelian, aflat la nord de Fâşia Gaza. Pierderile ar fi mai mici decât la Haifa, dar impactul psihologic la fel de devastator.

— Care este direcţia vântului? întrebă Ariel Sharon.

— Peste cinci mii de picioare, suflă spre sud. La nivelul mării, către vest.

Altfel spus, chiar dacă *Salinthip Naree* făcea în aşa fel încât să explodeze încărcătura nucleară de zece kilotone înaintea coastelor israeliene, vântul ducea particulele radioactive până la coastă şi apoi ele vor mătura ţara...

Ariel Sharon bău câteva guri de apă şi puse întrebarea care îi măcina pe toţi de la începutul alertei:

— Evacuăm oraşele de pe coastă, mai ales Haifa?

Populaţia israeliană n-a fost încă prevenită. În această lună iunie, toate plajele erau negre de lume. Ariel Sharon se întoarse spre specialisul nuclear.

— Aţi efectuat o simulare pentru Haifa?

— Da. Oraşul şi împrejurimile lui numără în jur de patru sute de mii de locuitori, dintre care 15% sunt arabi. Colinele care domină centrul, ocupate de multiple industrii petrochimice. Chiar dacă putem să le evacuăm, vor fi inutilizabile pentru o foarte lungă perioadă, din cauza poluării radioactive.

— Dacă această bombă va exploda la intrarea în port, întrebă primul-ministru, care vor fi pierderile?

— Între patruzeci de mii până la o sută cincizeci de mii, răspunse specialistul. Cele mai mari efecte au loc pe o rază de o mie cinci sute de metri plecând din punctul exploziei.

Puse apoi o carte sub ochii primului-ministru, pe care fuseseră trasate diferite cercuri, cu trei puncte de plecare: zece kilometri de coastră, intrarea în port şi cheiul de descărcare.

Un telefon sună şi unul din adjuncţii primului-ministru răspunse, anunţând imediat:

— Domnule prim-ministru, a apărut un element nou: vizibilitatea se deteriorează datorită unei furtuni violente de nisip. Riscăm să nu mai putem repera această navă decât prin mijloace electronice...

Ariel Sharon închise ochii. Nu era deosebit de credincios, dar nu se putu împiedica să se gândească la Khamsin, vântul fierbinte care sufla câteodată două sau trei zile, venind dinspre deşert. Acesta se producea frecvent după marea curăţire de Pessah (Paştile evreilor) şi unii rabini invocau un blestem divin. Dacă această

navă, încărcată cu o bombă nucleară, ajungea până în Israel, era o nenorocire mult mai gravă...

— Daţi ordinul de evacuare a oraşului Haifa, decise el. Încercaţi să nu creaţi prea multă panică. Oamenii să-şi pună măştile de gaze. Vorbiţi de un atac posibil fără să pomeniţi de cuvântul nuclear.

* * *

Avionul Learjet efectua un viraj în largul oraşului Tripoli, din Libanul de nord. Cerul se schimbase brusc şi părea încărcat cu particule aurii care formau deasupra lor un fel de perete prin care se distingea din ce în ce mai dificil marea. Pilotul se întoarse spre Malko.

— Vizibilitatea se deteriorează, *Sir*. Vom fi obligaţi să schimbăm palierul şi să coborâm la o mie cinci sute de picioare. Astfel riscăm să fim reperaţi.

— Care este situaţia? întrebă Malko.

— *No news*. La radio este o linişte absolută. Noi credem că se derulează contra-măsuri în tren.

Adică submarinele US se puneau în poziţie de tragere.

— Unde este *Salinthip Naree*?

— Urmează aceeaşi direcţie şi viteza ei este de treisprezece noduri.

— Şi israelienii?

— Navele lor sunt desfăşurate în arc de cerc, plecând din sud de Gaza. Şi ei urmăresc liniştea radio şi am impresia că nu mai avem contact cu ei.

Altfel spus, ca de obicei, israelienii nu făceau decât după capul lor. Ceea ce putea să aibă consecinţe deosebit de grave... Avionul Learjet străpunse ciudata ceaţă portocalie şi descoperi din nou marea de un mirific

albastru turcuaz, presărată de mai multe nave. Coasta israeliană era abia vizibilă.

— *Sir*, cred că văd nava *Salinthip Naree*, la ora unsprezece în faţa noastră, anunţă pilotul.

Malko privi în direcţia indicată, uşor în dreapta, şi zări vaporul de mărfuri care părea imobil; dar era o iluzie optică datorată diferenţei enorme de viteză a lor faţă de navă...

Ei aveau să o survoleze peste cinci minute.

Brusc, o voce izbucni în căştile lui Malko.

— *Action!*

Pilotul se întoarse spre Malko şi îi lansă:

— Torpilele vor fi lansate.

Avionul Learjet se apropie cu toată viteza de cargou. Acum erau atât de aproape încât distingeau puntea aproape pustie. Malko zări în faţă o siluetă albă, un bărbat îmbrăcat în *dichdacha*. Pulsul i se acceleră brusc. De la începutul aceste lungi hăituiri, era primul semn concret al existenţei complotului pus la cale de Al-Qaida: cargoul de sub el era cel încărcat cu o bombă nucleară artizanală care se pregătea să lovească Israelul.

Un gând îi trecu prin minte cu viteza luminii. Torpilele trase de submarinele Flotei a V-a erau gata să se îndrepte spre obiectivul lor. Bărbatul însărcinat cu declanşarea exploziei oare n-ar avea timp să apese pe detonator? *Salinthip Naree* putea să explodeze şi să se scufunde, dar era suficientă o fracţiune de secundă ca să declanşeze bomba şi o miime de secundă pentru ca deflagraţia nucleară să demareze. Dacă bomba ar exploda *acum,* radiaţiile şi unda de căldură ar atinge avionul Learjet, făcându-l să explodeze instantaneu... Pilotul se pare că a avut acelaşi raţionament, căci vira brusc pe aripă, îndepărtându-se cu opt sute de kilometri la oră de vapor. Ultima viziune a lui Malko a fost bărbatul

în alb, la prora navei *Salinthip Naree*, ridicând pumnul în direcţia lor.

* * *

Yassin Abdul Rahman văzuse ivindu-se avionul în ultimul moment. Un avion privat civil. Dar atunci când zări pe latura lui litera N, semnalând o înmatriculare americană, fu cuprins brusc de neliniște. De ce acest avion îl survola atât de jos?

Îşi băgă mâna în buzunar instinctiv şi înjură. Uitase în cabină declanşatorul electronic cu care trebuia să activeze încărcătura propulsivă a mortierului exploziei. Bineînţeles că era prea devreme, avionul se îndepărtase pe babordul lor, dar trebuia să fie pregătit. Cu paşi mari se îndreptă înspre trapa care ducea spre cuşete.

Nu se îndepărtase mai mult de zece metri atunci când puntea i se ridică sub picioare. Avu impresia că *Salinthip Naree* trecuse peste un vulcan submarin. O suită de explozii surde, pe care n-a avut timp să le numere, patru sau cinci, răsunară aproape în acelaşi timp. Cargoul se ridică din apă, ca împins de o mână gigantică, şi se dislocă instantaneu, rupt de mai multe lovituri puternice ce au explodat sub linia de plutire. Flăcări ţâşneau din toate colţurile, învăluindu-l pe Yassim Abdul Rahman, prăjindu-l ca pe un pui pe frigare. Deja era o torţă vie atunci când fu proiectat în mare.

O a doua serie de explozii răsună, reuşind să facă bucăţi vaporul. Tăiat în trei, diferitele părţi ale carcasei lui se scufundau în Marea Mediterană, în mijlocul unor valuri de fum şi de flăcări portocalii, nemairămânând, în mai puţin de un minut, decât resturi ce pluteau la suprafaţa apei.

Nici un singur corp uman.

După două minute, trei avioane F-16 se iviră, zburând la rasul valurilor, dar n-au avut nici un obiectiv de mitraliat. Avionul Learjet se întorcea, efectuând la rândul lui o trecere la joasă altitudine. Apoi un nor de elicoptere, Blackhawk, Apache şi Sea-Stallion, apărură la rândul lor, imobilizându-se deasupra locului în care nava *Salinthip Ņaree* se scufundase în valuri. Unul dintre ele aruncă o barcă pneumatică şi o echipă de scafandri de luptă, echipată cu detectoare Geiger.

* * *

— Operaţiunea este terminată, anunţă prin radio Richard Spicer, care însoţise unul din port-avioanele Flotei a V-a US. Nu s-a semnalat nici o emanaţie radioactivă. Asta înseamnă că ei n-au avut timp să declanşeze bomba. Securizăm zona şi mergem să o recuperăm. În zona aceasta nu sunt decât şapte sute de metri adâncime...

— Am avut noroc! spuse uşurat Malko, aşezat în scaunul copilotului.

— *Tu* ai avut mult curaj, sublinie şeful agenţiei CIA din Londra. Israelienii transmit mulţumirile lor tuturor celor care au ajutat la eşecul acestui proiect nebunesc.

— Din păcate, Bin Laden a scăpat din nou şi Pakistanul mai are stocul de uraniu îmbunătăţit, remarcă Malko. Nu suntem puşi la adăpost de un remake...

— În fiecare zi va suferi pedeapsa de a fi un fugar... concluzionă americanul. Mulţumeşte-i din partea noastră şi lui Aisha Mokhtar. Unde ţi-ai dori să mergi?

— Dacă este posibil, acasă la mine, la castelul din Liezen, ceru Malko. Dacă acest aparat poate să zboare până la Viena.

— Voi face să fie posibil imediat! îl asigură americanul. Voi face în aşa fel încât un elicopter să te ducă imediat acasă. Îţi suntem datori cu asta.

Malko se întoarse spre Aisha Mokhtar.

— O să ajungi să faci cunoştinţă cu castelul meu. Ăsta e scopul pentru care am făcut aceste acrobaţii periculoase.

Privirea pakistanezei se lumină.

— Sper că vei organiza o minunată cină cu lumânări.

— Evident!

Nu-i mai rămânea decât să o anunţe pe Alexandra.

Redactor: ***Maria Carp***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Radu***

SPICUIRI DIN VOL. I

Malko realiză adevărul într-o fracțiune de secundă: ea găsise biletul de avion pus pe birou. Neprevăzând venirea ei, nu-l pusese în siguranță. Îi trebuiră câteva secunde să coboare din norul lui erotic. Blestemând acest incident...

– Nu voiam să-mi pui întrebări, îi explică el. Călătoria mea n-are nici o legătură cu tine.

– Mă minți!

– Nu. Trebuie să mă întâlnesc cu niște oameni la Islamabad. Investitori. Eu nu amestec niciodată afacerile cu viața mea privată. Dar, că zbor la Islamabad sau la New York, asta nu schimbă nimic. Mă voi întoarce peste câteva zile.

Aisha Mokhtar îl fixa, punându-și vizibil multe întrebări.

– Cunoști cumva un bărbat care se cheamă Sultan Hafiz Mahmud?

– Nu, afirmă Malko fără să clipească. De ce?

Aisha îl fixă lung, apoi își întoarse privirea. Malko făcu un pas înspre ea, dar ea se eschivă.

– Nu-mi place să fiu mințită, zise ea. Nu mă mai căuta la întoarcere. E păcat.

Fără un cuvânt în plus, ea își puse taiorul, își luă poșeta și plecă trântind ușa. Malko se așează pe pat: dacă răpirea lui Sultan Hafiz Mahmud reușea, Aisha îi va fi mai puțin utilă. Oricum, îi știa adresa și numerele de telefon. Va vedea, la întoarcerea din Islamabad.

Dacă va exista întoarcere...

ISBN: 973-597-373-1
978-973-597-373-5

PRET: 3.50 Lei